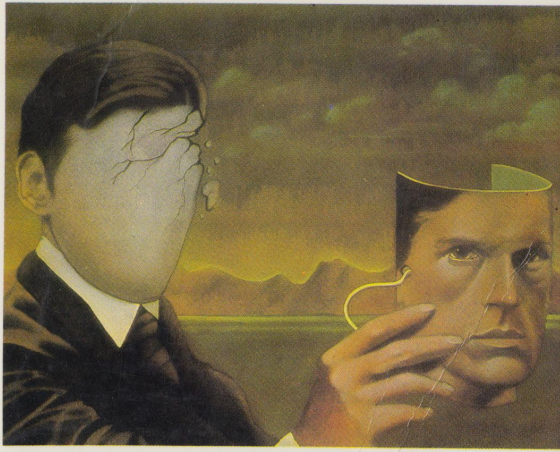
YENİ TANRILAR

Alberto
Vázquez-Figueroa

İspanyolca'dan çeviren: ***Yıldız Canpolat***

AYRINTI

ALBERTO VAZQUEZ-FIGUEROA

Alberto Vázquez Figueroa, 1936'da Santa Cruz, Tennerife'de doğdu. 16 yaşına değin bütün çocukluğu Afrika'da geçti. 1957'de dalgıç ve 1959'da gazetecilik diploması aldı. Elli ülkeye seyahat eden ve seyahatleri üzerine dokuz kitap yazan gerçek bir göçebedir.

Kendi deyişiyle zamanı gelince terk edilmesi gereken gazeteciliği bırakana değin gazete, TV ve öteki kitle iletişim araçları için muhabirlik yaptı. Asya, Afrika ve Latin Amerika gezileri çalışmalarının biçimsel ve görsel yapısını oluşturur. Figueroa, "yazma"ya yüklediği anlamı şöyle ifade ediyor: **"Conrad ve Melville'nin kendi zamanlarının maceralarını anlattığı gibi ben de kendi devrimin maceralarını yazmak istiyorum. Çünkü, asıl kalıcı olan bu. İfadenin kendisi sürmez ya da sona ermez, aksine zamanla değişir. Bir İspanyol açısından ise zamanın yanısıra ülke sınırlarıyla da değişir."**

14 yaşında ilk romanını yazdı ve 18 yaşında yayımladı. Henüz 50'sinde bile değil ama ellinin üzerinde kitabı var. Bunlar Japonca, Lehçe, Almanca, İtalyanca ve Fransızca gibi çeşitli dillere çevrildi. Başarısının şiddet ve cinsellik dışındaki anahtarının kendi istediğini yazması olduğunu söyleyen Figueroa, **"Sadece zevk alıyorsan yazmalısın. Kimse benim ilk kitabımı yayımlamadı. O zamandan bu yana değişmedim; ilk kitaplarım son kitaplarımla aynı tarzda. Bir yazar her şeyle ilgilenmelidir"** diyor.

Şu anda İspanyolca konuşulan ülkelerde en çok satan yazarlardandır. Yapıtlarının bazıları sinemaya da uyarlanmıştır.

Yazarın "Köpek" isimli romanı 1983 yılında Can Yayınları tarafından yayımlanmıştır.

AYRINTI: 10
Edebiyat dizisi: 6

YENİ TANRILAR
Alberto Vázquez-Figueroa

İspanyolca'dan çeviren
Yıldız Canpolat

Kitabın özgün adı
Nuevos Dioses

Bu kitap Plaza & James (İspanya)
yayınevinin 1980 basımından çevrilmiştir

© Alberto Vázquez-Figueroa/Ute Körner Lit. Ag.
Kezban Akcalı Telif Hakkı Ajansı

Bu kitabın tüm yayın hakları
Ayrıntı Yayınevi'ne aittir

Kapak illüstrasyonu
Norman Walker

Kapak düzeni
Arslan Kahraman

Ofset baskıya hazırlık
Renk Yapımevi, Başmusahip Sk. 3/3
Cağaloğlu/İstanbul Tel: 526 91 69

Baskı
Kıral Matbaası 527 39 69

Birinci basım
Mart 1989

AYRINTI
Yayınevi
Başmusahip Sk. 3/4 Cağaloğlu-İstanbul Tel: 511 70 09

Alberto Vázquez-Figueroa

YENİ TANRILAR

EDEBİYAT DİZİSİ

GÜLÜNESİ AŞKLAR
Milan Kundera
7. basım

★

KALECİNİN PENALTI ANINDAKİ ENDİŞESİ
Peter Handke
2. basım

★

YÜZBAŞI VE KADINLAR TABURU
Mario Vargas Llosa
2. basım

★

BİZ
Yevgeni Zamyatin

★

KESİK BİR BAŞ
Iris Murdoch

Günün ilk ışıklarıyla, ak çarşafın üstünde dinlenen ellerini seyretti.

Tek bir yaşlılık çili bile olmayan, yumuşak derili, genç ve güçlü ellerdi bunlar; en ince ayrıntısına dek bakımlı, güneşte kızarmış esmer ellerdi, ama sol el yüzük parmağının ikinci kemiği üzerinde, hemen hemen gözle görülemeyecek denli ince bir yara izi vardı.

Bu küçücük yara izinin varlığını anımsamamasına karşın, bu elleri tanımakta güçlük çekmedi; çünkü milyonlarca kez görmüştü bu elleri, yazarken, oynarken, yemek yerken ve de bir kadının yüzünü ya da göğüslerini okşarken; biçimlerinden, becerikli oluşlarından, duygularını ne biçimde olursa olsun ortaya koyabilme yeteneklerinden ötürü övünç duyuyordu bu ellerle.

Bir kez, uzun bir televizyon izlencesinden sonra birisi ona, konuşmasının en ilginç yanının, ellerinin sözcüklerini onaylayabilmesi olduğunu söylemişti; sözcüklerin tek başlarına, yüz ifadesiyle bile onaylanmasının çok güç olacağını içtenlikle vurgulamıştı bu kişi: "Ellerin seni kurtardı, çünkü hiç kimse hem ağzıyla hem de elleriyle aynı anda yalan söyleyemez....."

İşte, şimdi yıllar sonra o eller oracıktaydılar, gözlerinin hemen önünde, genç, güçlü, taptaze ve belki de eskisine göre daha da sağlam.

Pencereden sabah kuşlarının cıvıltıları geldi kulağına ve tan ağarırken külrenkli, alacakaranlık gökyüzünde bir ağacın uç dalları kımıldadı. Düş görüyor olamazdı; ellerini gözlemlerken, kaslarına dokunurken dipdiri ve uyanıktı; ve bu taş gibi kasların birbirinden böylesine ayrıldığını daha önce hiç fark etmemişti.

Yavaşça çarşafı kaldırdı, gömleğini yukarı çekti. Karnı, son yıllarda alıştığının aksine, ne löpür löpür ne de kırış kırıştı; düz, tüylü ve gergin görünüyordu.

Tanıyamadı karnını. Altta, sağdaki küçücük et beni ile kuşkusuz kendi karnı idi, ama sanki yağların eritilmesi için bir işleme tutulmuş gibiydi, anlatılması güç bir eşyaya, yıllar geçtikçe büyüyen bir torbaya benziyordu.

Beyni karnına buyruk verdi ve kasları ufak bir gecikmeyle hafifçe sıkıştı. Bu gecikmenin ellerini de etkilediğini gözlemledi, ama doktorun sözlerini anımsadı: "İlke olarak vücudunuz normal bir biçimde tepki göstermezse dert etmeyin... Her zaman olur..."

"Bu her zaman olur..." Daha önce kaç kişinin başına gelmiş olabilir? Kaç kişi, bedeninde artık unutulmuş ayrıntıları bile aramaya çalışan ellerine aynı şaşkınlıkla bakmış olabilir ki?

"Çok değil...." dediler ona. Ama senin sandığından daha çok.

Gömleğini yeniden indirdi, örtüyü çekti üstüne ve ağır bir iş yapmış gibi görünen ellerini bıraktı, dinlensinler diye. Gün ışığı yayılıyordu çevreye ve gökyüzü, ağaçların tepelerinden sarkan utangaç bir buluta karşın, uçuk mavi bir renge bürünüyordu.

Birtakım boğuk sesler ve uzaktaki araçlardan gelen bir gürültü duydu ve Alain Remy-Duray, şu yatağa uzanmış genç ellerini ve yumuşak karnını seyrederken, tepeye egemen binanın sarı duvarları arkasında oluşan mucizeden habersiz, dışarda eskisi gibi bir dünyanın sürüp gitmesinin gerçekten mümkün olup olmadığını sordu kendi kendine.

Daha sonra, ne idüğü belirsiz bir arayış içinde çırpınıp dururken içinde kendisini gördüğü, tuhaf, karabasanlarla dolu, huzursuz bir düşe daldı; oysa kendisini umutsuzca ve soluk soluğa kovalayanın bir başkası değil de yine kendisi olduğunun farkındaydı.

Ayak sesleri ve fısıltılar uyandırdı onu ve kafasındaki sargılara hafifçe dokunan Doktor Ericsson'un sevimli ve sert yüzü ile karşılaştı gözleri.

Gülümsedi.

"Nasılsınız?"

Başını salladı, adamın sıcak ellerini kendi elleri üstünde duyumsadı.

"Başparmağınızı oynatın."

Oynattı parmağını. Doktor başıyla onayladı ve örtüleri kaldırınca, o beyaz geceliği ile komik bir durumda yatakta üstü açık kalakaldı.

"Şimdi de sol ayağınızı oynatın" diye rica etti doktor. "Yukarıya, aşağıya."

Buyruğu verdi, beyni de bu buyruğu ayağa iletmeye çalıştı. Bir anlık bir anlaşmazlık, güvensizlik ya da panik oldu, ama sonunda sol ayak kımıldadı.

Doktor Ericsson hafifçe okşadı ayağını ve gıdıklandığını duyumsadı. Ama anlatılamaz bir duyguydu bu, çünkü ilk anda sağ ayağının mı, yoksa sol ayağının mı gıdıklandığına karar veremedi. Sonunda beyninde her şey açıklığa kavuştu, bacaklarını doktorun parmakları arasından yavaşça kaçırarak kastı.

Küçük madeni ve soğuk bir çekiçle dizkapağına vurdular ve uzman ellerin, omurganın omurlarını bir bir gözden geçirebilmeleri için sırtüstü çevirdiler onu. Omurlarından hangisine her an dokunulduğunu kavrayabilecek gücü yoktu, çünkü duyular beyne gecikerek ulaşmaktaydı.

Kendilerini yalnız bırakmaları için asistanlarına hafifçe bir işaret yapan doktorun yüzü ile yeniden karşı karşıya gelmekten hoşlandı.

Kapı kapanınca bir kez daha gülümsedi.

"Tamam!" diye haykırdı. "Verdiğimiz sözü gerçekleştirdik... Bir ay içinde 'yepyeni' olacaksınız..." Bu son iki sözcüğü özellikle vurguladı ve anlatımı hafifçe üzünçlü bir biçim aldı. "Şimdi önemli olan..." diye ekledi, "kendinizi yepyeni bir insan gibi duyumsayabileceğinize inanıyor musunuz?"

"Ruh doktorları duyumsayabileceğimi düşünüyorlar..." Sarhoş olmuş ya da bir uyuşturucu almış gibi sözcükleri söylemekte güçlük çekiyordu. "Ve ölü bir insan olmaktansa yepyeni bir insan olma gücüm olacak her zaman."

"Bilemem..." diye işi alaya aldı öteki. "Şimdiye dek bildiğim, tüm ölülerin ölü kalmakta çok yetenekli oldukları. Saygıya değer birkaç istisna dışında hiçbiri karşı çıkmadı..."

Gülümsemeye çalıştı, ama binlerce kızgın iğne birden derisine batmış gibi boynunda derin bir acı duydu. Ericsson, elinin tersiyle vurdu.

"Dinlenin," dedi. "Şimdi size gereken zaman ve dinlenme..."

Odadan çıkmak üzere ayağa kalktı, ama bir el hareketiyle durdu. Gözlerini dikerek bekledi.

"Bugün günlerden ne?.." Merak ediyordu.

"On dört nisan," yanıtını aldı. "On iki gün bilinçsiz kaldınız.... Sarsıcı bir ameliyat geçirdiniz."

"Ne kadar sürdü?"

"Yirmi iki saat."

"Tanrıya şükürler olsun!.."

"Dert etmeyin... Her şey yolunda... Artık tehlike kalmadı."

Son cümleyle onu başbaşa bırakarak çekip gitti: "Artık tehlike kalmadı."

Çok iyi anımsıyordu. Sürekli olarak, ertesi sabah uyanamamak, ışığı söndürürken bir kez daha yakıp yakamayacağını bilememek kor-

kusu ile iki yıl boyunca nasıl yaşadığını çok iyi anımsıyordu.

Kıskançlık dolu anları olmuştu. Sağlıklı olma, koşabilme, bağırabilme, sevişebilme ya da sarhoş olabilme güvenceleri bulunan insanları kinle seyrettiği anlar olmuştu. Bir gün kendisi ölüp toprağa gömüldüğünde, onlar aynı yerde koşarak, bağırarak, sevişerek ve sarhoş olarak yaşamlarını sürdürüp gideceklerdi.

En yüksek derecelisinden en alt derecelisine dek.

Şoförü, uşağı ile en yükseğinden en aşağısına dek yüzlerce -belki binlerce- memur ve işçi, sağlıklı olmalarını nerdeyse kötüye kullanarak kendisine karşı saygısız ve onur kırıcı bir tutum takınıyorlardı; oysaki kendisinin, o mal mülk sahibi, güçlü kuvvetli "patron" Alain Remy-Duray'in hareketlerinde ölçülü, aşırılıktan uzak; en ufak bir kaçamak yapabilme olanağından yoksun hareketsiz bir biçimde yaşamını sürdürmek zorunda olduğunu görüyordu...

Tüm insanlık karşısında kıskanç olunabilir miydi? Hasta değil diye tüm dünyaya kin bağlaması yasal mıydı? Kimi kez, tek başına uykusuz geçen gecelerde bu soruyu kendi kendisine sorar, asla yanıt bulamazdı ve her zaman adil, zeki ve dengeli bilinmesine ve imparatorluğunu bu adalet ölçütü ile yönetmiş olmasına karşın, hasta adamın sağlıklı beyni mutlak bir tepki gösteriyordu.

Ama son zamanlarda hastalık bedenini yiyip bitirdikçe ve doktorlar hareketlerini gittikçe kısıtladıkça bu beynin kendisini saptırmak istediğini gözlemliyordu, hakseverlik duygusu azalıyordu, tüm eylemlerini yönlendiren dengeliliğin yerini, gücünü kızgın bir biçimde kötüye kullanma, yeni düşmanları olan sağlıklı kişilere karşı haksız bir öç alma isteği alıyordu.

Saçmaydı bu ve kendisi de biliyordu, ama yeni bir ölüm haberi bekleyişi içinde saatlerin akıp gitmesine seyirci kalması gerekirken, yarı cahil bir hizmetlinin yaşamdan zevk almasını kabullenemiyordu.

Bahçıvanın, o yaşlı adamın toprağı sularken, tohum atarken, çapa yaparken, ağaç budarken, el arabasını doldururken, eğilip kalkmasını, günün geç saatlerinde bile canlı duruşunu, paslı bisikletine atlayıp, uzaktaki küçücük kulübesine doğru pedalı çevirmeden önce ahçıya laf atarken hâlâ dipdiri olmasını hayranlıkla kaç kez seyretmişti!..

Doğa, niçin tekdüze bir görevi her gün yinelemekten başka bir

işe yaramamış olan yaşlı bir adama böylesi bir güç veriyordu da, tüm evrene ve hemcinslerine böylesine yararlı olabilecek olan kendisinden esirgiyordu bu gücü?..

"Remy-Duray İmparatorluğu" Alain Remy-Duray'in ilk enfarktüs geçirdiği o geceden itibaren çökmeye başlamıştı, en azından büyümesi, yayılması duraklamıştı ve bu enfarktüsle birlikte zenginliğini arttırabilecek ve binlerce iş alanı yaratabilecek o büyük tasarımlar da unutulup gitmişti; çünkü yatağa çakılıp kalmıştı ve de yeni bir krizin tehdit ettiği "patron" ile hiç kimse o hem masalsı hem de tehlikeli tasarımları yürütemezdi.

Fransızca olarak yayımlanan en büyük dergi ve günlük gazete tröstünün sahibi, gazeteciler ve devlet adamları yetiştirmiş köklü bir ailenin sürdürücüsü ve yenileyicisi olan Alain Remy-Duray, böylece kırk bir yaşına geldiğinde kendisini bir yatağa ve bir koltuğa çivilenmiş buldu; hem de sokaklarda binlerce, milyonlarca yaratık, Tanrının kendilerine bahşettiği o inanılmayacak denli mükemmel olan sağlığı nerede harcayacağını bilmeden oradan oraya serseri serseri dolaşırken, kendisinin, o kaprisli yüreğinin düzensiz atışlarını daha ne kadar dinleyeceğini bilmeden.

Tam neyi, nasıl yapacağını bileceği yaşa geldiğinde, bir kez kullandıktan sonra elinden alınacak bir gücün ona verilmesi doğru muydu, değil miydi?

Bu zindanda geçen iki yıl boyunca Alain, yazgısının kendisine oynadığı bu şaşılası ve acımasız şakayı sık sık düşünmüştü. İki aileye düşecek olan sonsuz olanakların gelecekte tek bir kişide toplanması için Remy ailesinden üç, Duray ailesinden de beş kuşağın gelip geçmesi gerekmişti. Üstelik Alain'in kendi beyninin maceracı bir çılgının beyni olmayıp ayrıcalıklı bir beyin olduğuna ailesini inandırıp yerini sağlamlaştırması için yirmi yıldan fazla bir zaman gerekmişti, ama buna karşın böylesi bir gücün ve umut verici bir geleceğin tümüyle yitip gitmesi için, insan vücudunu oluşturan bu dayanıksız makinenin iflası yetmişti.

Son kriz kendisini alıp ötelere götürdüğünde mirasına kim konacaktı?.. Fransa'da, hatta Avrupa'da şimdiye dek benzeri görülmemiş bu siyasal ve ekonomik gücün en güzel kulesini amcalar, yeğenler, kuzenler nasıl paylaşacaklardı?.. René, başkentin sabah gazetesi *Le Miroir*'a gözünü dikmişti; Claude, günlük taşra gazeteleri zincirine, Francis Amca da haftalık üç dergiye; bu arada çiftlikler, evler, fabrikalar ve yat, daha az zengin akrabalar arasında paylaşıla-

caktı.

Alain, bunun böyle sonuçlanacağını, engel olmaya çalışmanın yararsız ve boşuna olacağını kısa sürede anlamıştı, çünkü bir yığın akrabası arasında yayın işini güvenerek bırakabileceği tek bir kişi yoktu ve evlenmeyi, işini sürdürebilecek çocuklar yetiştirmeyi düşünmek için ise artık çok geçti.

Bu son yılın manzarası içler acısı olmuştu: Sözde üzgün erkekler, vasiyetnamenin tek bir satırında adı geçsin diye yalvaran kadınlar -hatta kimilerinin yanında bağırıp çağıran bir sürü çocuklar- defilesi; yaklaşan şölenin kırıntıları; ve yüreği son kez patlak verdiğinde birkaç bin franklık zavallı miras.

Liste ne denli uzundu (!) ve Remy'lerle Duray'lerin o evlere şenlik üreme yetenekleri nasıl da kanıtlanıyordu! Gençliğinin o sıkıcı sıcak yaz günlerinde Jeanette Nine'nin çiftliğinde birlikte oynadıkları kızlar, oğlanlar aynı coşku ile acele üremeyi sürdürmeye hazır bir sürü kız ve oğlanın anneleri, babaları olmuşlardı.

Kendisini ilk kez boğucu bir ağustos günü, öğle sonrasında teslim eden, iriyarı, dehşet bir genç kız olarak yaşıyor olmasına karşın, Shireem de, herhalde büyükanne olma hazırlıkları içinde idi artık.

Shireem. Shireem!

Bu ad yıllarca kitap sayfalarının köşelerini doldurdu; okul sıralarının, ilk çalışma masalarının çekmecelerinin gizli köşelerinde yer aldı, yüreğinin de en gizli yerine gömüldü.

Shireem! Yaşamında sevdiği ilk ve büyük bir olasılıkla tek kadın; sahip olduğu vücutların en alımlısı, en dolgunu ve de en çekicisi; en tatlı dudaklar, en derin bakışlar, en ateşli dişilik ve en sarhoş edici koku.

Bir yaz, bir sonbahar ve uzun, unutulmaz bir kış boyunca kendisinin olan, ama ilkyazların en acıklısının gelmesiyle, atalarının zaten kaya gibi olan servetlerini daha da sağlamlaştırmak için evlenmek üzere Klaus Von-Willprett'i seçen Shireem!

O zamanlar Alain'in imparatorluğunu genişletmesinden önceki yıllardı. "Remy-Duray" tröstünün Duray'lerin Cezayir kolu karşısında hiçbir anlamı yoktu, Von-Willprett fabrikalarının, çelik fabrikalarının karşısında ise iyice solda sıfırdı.

Shireem! Sayfalarında Kraliçe Süreyya'ya, Farah Diba'ya, Elizabeth Taylor'a ya da Monaco Prensesi Grace'e sürekli yer veren "muhabbet postalarına" göre "yılın düğünüydü onunki"; çünkü bu ya-

yınların milyonlarca kadın okuyucusunu coşturan her şey vardı Shireem'de: Gençlik, güzellik, zekâ, sevimlilik, incelik, para ve güç.

Ellerini yeniden seyretti. Onu okşayan, titreye titreye mayosunu çözen, isteklerinin ve düşlerinin süzülüp gömüldüğü o tatlı ve sıcak, siyah ve pembemsi mağaranın girişini beceriksizce arayan bu ellerdi.

Bu ellerdi; hem genç ve güçlü hem çevik, ama pek usta olmayan ellerdi ve böylesi bir mucizenin nasıl olabildiğini bir kez daha sordu kendi kendine.

Belki yirmi beş yıl varlığının farkında bile olmadığı için, daha önce görmemiş olabileceği küçük yara izinin kökenini kendi kendine açıklayamamış olduğu eller işte oracıkta idiler.

Bir hemşirenin dikkatsizliği sonucu, ameliyat sırasında oluşmuş olmalıydı bu iz, ama yüzlerce kez güneş altında kalıp yanmış, binlerce sularla iyileştirilmiş bir yara izlenimi veriyordu.

Kafasından atmak, var olduğunu unutmak istiyordu, ama sürekli orada, gözlerinin önündeydi ve boşu boşuna varlığının nedenini bulmaya çabalıyordu onda doğurduğu saçma korkunun nedenini.

"Yara izinden başka bir şey değil" dedi kendi kendine. "Eski bir kesik izi ve şimdi yeniden keşfettim, beni yiyip bitiriyor bu saplantı..."

Ama... Niçin onu yiyip bitiriyordu?

Sanki varlığının derinliklerinden bir şey, bu yara izinin kendisinin olmadığını ve ellerinden birisinde bulunuyor olması dışında asla kendisine ait olmadığını haykırıyordu.

Bir zamanlar "Belleğimizde olmayan bir şey bize ait olamaz" diye bir şeyler okumuştu. Bu cümlenin anlamını şimdi kavramaya başlamıştı.

Anılarına döndü, böyle bir iz bırakan kazaya neden olabilecek eski avcılıklarını ya da çocukluk oyunlarını anımsadı, ama hiçbir şey aklına gelmedi. Yaşamı, kimi kez hızlı geçen yaşamı, beklenmedik bir biçimde ve görünür bir neden de olmadan kalbinin bitik düştüğü güne dek, gözle görünür izler bırakmadan ve kendisine dokunmadan sürüp gitmişti.

Asla ödememiş olduğu faturalarla birlikte birdenbire geçip gitmek istiyormuş gibiydi. Zengin oğlu olmanın faturası. Genç olmanın, zeki olmanın, ilk zevk verdiği insanın kendisi olduğu o düşsel Shireem Von-Willprett de dahil, dünyanın en güzel kadınlarından zevk almış olmanın faturası.

Firmasını doruğa dek çıkarmanın faturası, siyasal iktidarının faturası, bunca tehlikeli maceralarla dolu yaşamındaki başarısının faturası, bekâr bencilliğinin faturası ve fiziksel çekiciliğinin faturası.

Taşıdığı kişiliğinin faturası ve bu durumda da çok şey ödemesi gerekiyordu.

Ve bütün bunları, umutsuz bir hareketsizlikle geçen iki yıl boyunca, kendisini mezara, boşluğa, hiçliğe götürecek olan son ve kesin yeni bir enfarktüsün bekleyişiyle ödemişti.

"Biz sizi iyileştirebiliriz."

Adam, Alain'in bakışını, kuşku ve sıkıntı karışımı bakışını yakaladı; sabırsızlık ve küçümseme karışımı bir bakış.

"Ne diyorsunuz?.."

"Sizi iyileştirebileceğimi söylüyorum..." diye yineledi, kendine güvenerek. "Hatta yeniden çalışabileceğinizi ve sevişebileceğinizi..."

Yanıt vermekte gecikti. İki yıl boyunca ölü oyununu oynadıktan sonra, bu ona o denli saçma göründü ki, her zamankinin tersine duygularını anlatabilecek sözcükler bulamadı. Onu kendisine kimin yolladığını ve onu dinlemesi için nasıl ısrar ettiğini anımsadı.

"İnan bana, Alain!" diye kaç kez telefonda yinelemişti Ralph. "Doğru söylüyorum sana..."

Dünyanın en büyük deniz filolarından birisinin sahibi olan Ralph Collingwood oldukça ciddiydi; sağlık gibi, yaşam umudu gibi, böylesine nazik bir konuyu alaya almayacak denli yakın bir arkadaştı.

"Açıklayın lütfen..." diyebildi, sonunda ancak.

Yabancı kişi koltuğa gömüldü, şişman parmaklarının uçlarını birbirine kenetledi ve konuşmasını sürdürmeye karar vermeden önce bir an bekledi.

"Size söyledim," dedi sonunda. "Sizi iyileştirebiliriz, bir daha kalbinizden yakınmayacağınız bir duruma getireceğiz sizi."

"Neyle?"

"İsviçre'de ödenecek olan on milyon dolarla."

Belki de Alain'in şaşırıp haykırmasını bekliyordu, ama Alain, doktorların titizlikle uymasını salık verdikleri gibi sessiz kaldı.

"Kaça demedim, bu 'neyle' olacak dedim. Bir başka yaşamım olmadığına göre yaşamımın değerini tartışmak saçma olur," diye açıkladı, "ama satın alacağım şeyin ne olduğunu bilmeden para vermek hiç hoşuma gitmez."

Adamcağız gülümsedi, gülümsemesi oldukça da güven vericiydi. Gösterişsiz olmasına karşın, gerçeğin kendi elleri arasında bulunduğunun tam bilincinde, kendinden emin görünüyordu.

"Yaşamınızı satın alacaksınız, hepsi bu," dedi gülerek. "Ve üstelik seçme hakkıyla veriyorum size."

"Ne demek istiyorsunuz?.."

"İyileştiğinize karar verdiğiniz an parayı teslim edeceksiniz," diye güldü yeniden. Dergi ilanlarında olduğu gibi. Malı denemenize de izin veriyoruz. Sizi ilgilendirmezse geri verirsiniz."

"Bu işin şakaya gelir yanı yok sanıyorum," dedi Alain, sıkılmış bir durumda. "Ölümün eşiğinde olmak ne demektir, bilir misiniz?.."

"Kuşkusuz," dedi öteki ciddi ciddi. "Benimki kanserdi. Pankreas kanseri. Sizinkinden çok daha hızlı ilerleyen ve daha acı veren." Birdenbire uzak ve acı anılara gömülmüşçesine sessizce kala kaldı ve düşüncelerinden sıyrılıp, kendisiyle oracıkta karşılaşmaktan şaşırıp kalan karşısındakine baktı.

"Kaç yaşında olduğumu kestirebilir misiniz?" dedi birdenbire.

Alain, karşısındakini cehenneme yollamak için dayanılmaz bir istek duydu içinde, kendini güçlükle tuttu ve adamın dolgun yüzünü, şıkır şıkır ellerini, gür saçlarını, ilk kırışıklık belirtilerinin görünmeye başladığı gözlerinin ve dudaklarının çevresini ilgisizce inceledi.

"Otuz beş mi?" diye sordu yanlışlığa düşmemek isteğiyle.

"Kırk sekiz..." dedi. "Martta bitirdim."

Olanaksızlığını belli edecek bir el hareketiyle yadsıdı.

"Beni aldatmaya çalışmayın..." dedi. "Başka şeylerde nasıl inanırım size?.."

Yabancı, ceketinin iç cebinden özene bezene bir pasaport çıkardı ve açtı içini, doğum tarihini okuttu: "On sekiz mart bin dokuz yüz otuz iki."

"Yine de kuşkunuz varsa elçilikten onaylanmış bir belge getirebilirim

size," dedi gülümseyerek; oysa ki yüzünün ifadesi değişmişti birden ve ilk kez sertleşmişti. "Ben de ödemiştim," dedi. "Sekiz milyon..." Pasaportunu cebine soktu ve yazgıya boyun eğercesine omuzlarını kaldırdı. "Her şey pahalanıyor... Yaşama hakkı bile..."

Birkaç dakika sessiz kaldılar, ve sonra Alain'in gözleri, yaşlı bahçıvanın kuru yaprakları tırmıkla toplamaya çabaladığı ağaçlıklı yola takıldı. Nedenini bilmeden ne o denli hırs, ne de o denli kıskançlık duymadığını ayırımsadı. Arkasını dönmeden sordu:

"Olmayacak düşler peşinde koşturtmakla bana zarar verdiğinizi biliyor musunuz?.."

"Biliyorum..." dedi adamcağız. "Neaptalım ne de deli. Aynı zor anları ben de yaşadım. Bana ölecekmişim gibi baktıkları gün öylesine boşlukta duyumsadım ki kendimi, her sözcük içimde yankı gibi yineleniyordu. Sonra ya beynime bir kurşun sıkmaktan ya da dayanılmaz olacağını düşündüğüm ağrıların başlamasını beklemekten başka çarem kalmadığını sandığım bir anda bir adam beni görmeye geldi ve şu anda size yapmakta olduğum, kabul edecek olursanız belki sizin de bir başkasına yapacağınız aynı öneriyi yaptı bana..."

"Ve siz de kuşku duymadan sekiz milyonu ödediniz?.."

"Başka ne yapabilirdim? İyileştirdiler beni, ve yemin ederim size, bundan daha iyi bir yere para harcamadım."

Alain Remy-Duray, küçük masanın üzerine koyduğu kâğıdı aldı ve adını daha bir dikkatle okudu yeniden: Samuel Goetz. Daha önce gözünden kaçan bir şeyi yakalamış gibi sevinmiş göründü.

"Goetz mü? Prodüktör Goetz mü?"

"Oğul Goetz... Şirketi babam kurmuştu, ben yalnızca onun yaptığı işi sürdürdüm."

"Başarıyla... Son yılların en iyi filmlerinden birkaçını siz yaptınız."

Kendi kendisini ve yapıtlarını beğeniyor olmasına karşın alçakgönüllülüğü bırakmadı elden.

"Bana gelmenizi yaşamöykülerimizin benzer olmasından ötürü istediler, sanırım... Daha çok milyonlar kazanmasını bilen biz milyoner çocuklarının..... Anlaşabileceğimizi düşünmüş olacaklar..."

"Düşünmüş olacaklar mı?.. Kim düşünmüş olacak?"

Samuel Goetz'ün yüz ifadesi yeniden sertleşti.

"Bunu size söylemeye yetkim yok..." dedi. Ancak tedaviye karar verirseniz daha çok şey öğrenirsiniz..." Küçük bir el hareketi yaptı, "Çok değil," dedi dürüstlük göstererek. "Gerçekte o zamanlar ben de onlarla ilgili çok şey bilmiyordum..."

"Sizin için önemli değil miydi?.." diye sordu Alain, şaşırmış bir biçimde.

Samuel Goetz ayağa kalktı ve balkondan, o sırada tepeleme ıslak yapraklar dolu bir el arabası iten bahçıvanı bu kez de o seyretti. Arkasına dönmedi ve onu ciddi bir sesle yanıtlarken sırtı dönüktü:

"Benim için önemli olan tek şey, burada bulunmam ve yaşamdan zevk alarak film yapmayı sürdürebilmem," diye kafasını eğdi inançsızca. "Şu sıralarda kokmuş ve ancak çürümüş et parçalarıyla birbirine bağlı bir kemik yığını durumuna gelmiş olacaktım, ama işte 'Oscar' kazandım ve haftada iki kez günümüzün 'star'ıyla yatıyorum." Döndü ve biraz sıkılmış gibi yüzüme dikkatlice baktı. "Peki, ne pahasına?" diye sordu. "Soru sormamak ve cari hesaptaki miktarı bir parça bozmak pahasına. Miktar!.." diye yineledi düşünmeden. "Üstelik peşin para ile de değil..." diye gülümsedi balkon parmaklıklarına abanarak. "Bizim gibi insanlar için paranın söz konusu olmadığını anlamadınız mı daha?.. Parayı hiç görmüyoruz... Bir yandan gelip bir yandan giden sayılar haline geldi para... Bugün var, yarın yok... Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?.."

"Anlıyorum... Elliot da çok iyi ortaya koydu bunu: İnsan para ile oynamayı bıraktığı an gerçekten zengin oluyor..." Kafasını kaldırdı, dikkatle gözlerine baktı. "Beni ilgilendiren para değil," diye ekledi. "Artık ne işime yarıyor, ne de yarayacak....," diye gülümsedi. Yaramazlık yapmayı düşünen bir çocuğun gülümsemesi ile özür diledi. "Ama bir sürü gazete yönettiğimi unutmayın," dedi. "Belki meslek hastalığı bu, ama en az beni iyileştirecekleri kadar, nasıl iyileştirecekleri de düşündürüyor beni.... Beni anlıyorsunuz, değil mi?.."

"Hayır. Kesinlikle hayır," diye yanıtladı içtenlikle. "Hiçbir şeyin yaşamdan daha önemli olmadığını öğrenecek kadar uzun bir süredir ölümün eşiğinde bulunuyorsunuz... Hiçbir şeyin!.." diye yineledi güvenle ve hemen sonra, neredeyse coşku ile cüzdanını çıkardı, sinirli sinirli karıştırdı ve bir resim çıkardı; Alain bir an baktı resme: Gülümseyen ve insanı tahrik eden çıplak bir kadın resmi olduğunu anlamasına yetecek kadar bir an.

Bu yüzü tanıdı. Her hafta herhangi bir nedenle sinema dergilerinde boy gösteriyordu.

"İşte yaşam bu!.." diye vurguladı Samuel Goetz, "Yanına oturup tombul elini kolunun üstüne korken. Onu gülerken, yemek yerken, soyunurken ya da bir havuza atlarken görmek... Ondan zevk almak ve zevk vermek ona... Tanınması için para harcadığım bir artist müsveddesinin yanında geceyi geçirdiğimi bilerek acı çekmek de var..."

dedi başını üzüntüyle sallayarak. "Tümü yaşam bunun... Tümü! Ölmek de... Tümü, hareketsiz sonunu bekleyerek burada kalmak da."

Alain yeniden fotoğrafı aldı, ölçülü bir biçimde inceledi ve hafif bir onaylama gülümsemesi ile geri verdi:

"Şahane bir kadın," dedi. "Kutlarım sizi, doktorların tek bir kez bile sevişmenin mezara götüreceğini söyledikleri, koltuğa çivili bir adamı inandırabilme yeteneğinizden ötürü de kutlarım sizi."

"Bir pankreas kanserinden daha da mı çabuk götürür?" diye sordu produktör. "Pekâlâ!" Konuşmayı keserek gitmek üzere ayağa kalktı. "Size söylemem gerekenleri söyledim... Zengin bir adamım ben; büyük bir olasılıkla sizden de zengin, ve ister inanın ister inanmayın bir kuruş kazanacak değilim." Kapıya doğru yürüdü. Dostça bir hareketle gülümseyerek döndü. "Ama yararlanabileceğiniz canlı bir örnek olduğumu unutmayın... Bir hafta burada, Paris'te kalacağım... 'George V'te... Gerektiğinde beni çağırmaktan hiç çekinmeyin. Yepyeni bir şeye gereksinme duysanız bile... Size çözüm yolu bulacağım, ama asla size yanıt vermeyecekler."

Elindeki yara izine bir kez daha baktı ve hiçbir yanıt bulunamamasına karşın, bir bakıma çözümünün bir parçası olduğunu anladı.

Doktor Ericsson da bu yanıtı vermek istemiyordu ona ve omuz silkmekle yetindi.

"Yara izleri böyle bir çıkıp bir kaybolmazlar," dedi. "Belleğiniz size kötü bir oyun oynuyor."

Ama Alain'in belleği her zaman mükemmeldi ve bunu o da biliyordu. Bu yüzden, Ericsson, konuyu tartışmaya girişmedi.

"Önemsiz şeylere kafanızı takmayın," diye yakardı. "Benim açıkladığım egzersizlere verin kendinizi. Ameliyatın sarsıntısı öyle yoğun ki, bedeniniz yepyeni olmuş denebilir," dedi umursamazmışcasına. "Araba motoru gibi ağır ağır çalışarak açılmalısınız."

"Kimi kez tırnaklarıma dek her yanım ağrıyormuş gibi geliyor," dedi. "Sanki bütün eklemlerimi oksitlemişler."

"On beş gün içinde hepsi geçecek," diye söz verdi ve çekip gitmek istedi, ama Alain zorla kalmasını istercesine bir eliyle tuttu. Fakat doktorun gözlerinde kaygı gölgesi belirdi, yine de duygularını yenmeye çalıştı.

"Ne oluyor?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Benim üzerimde neler yaptığınızı söylemeyecek misiniz?" dedi. Bilmek istiyordu. "Günlerdir yanıt bekliyorum."

Ericsson'un uzun, kırışık, zeki yüzü doğruldu, duraksadı yine de, yatağın kenarına ilişti. Sanki konuşurken o değil de, iyi öğrenilmemiş bir dersi yineleyen birisiydi; sesi derinden, uzaklardan, değişik bir biçimde geldi.

"Sizi iyileştirdiler," dedi ağır ağır. "Artık ne kalbiniz ne de yaşamınız konusunda korkacak bir şeyiniz kalmadı. Ancak bir kaza öldürebilir sizi... İpnotize edilmiş gibi gece lambasına sessizce bakakaldı, bakışlarını gece lambasından ayırmak istemiyormuş gibiydi: "Size söyleyebileceğimin hepsi bu," diye ekledi.

Bu denli yetersiz bir açıklamayı Alain'in kabul etmeyeceği açıktı.

"Peki öyleyse, kim bana daha fazla bir şeyler söyleyebilir?" diye sordu, bilmek istiyordu.

Ericsson, gözlerinin içine baktı, ses tonu içtendi.

"Hiç kimse," dedi kesinlikle. "Öyle sanıyorum ki hiç kimse hiçbir şey söylemeyecek. Böyle olmasını kabul etmemiş miydiniz? Bu doğru değil mi?"

Alain, ister istemez boynunu büktü. Bu Samuel Goetz'ün ikinci ziyareti sırasında takınmış olduğu tutumdu ve bunlar yaşamının kurtarılması için zorunlu olan katı koşullardı; soru sormamak ve on milyon dolar.

Şişko prodüktör, üstü kapalı geçeceği konuları alt üst ettiğini anlayınca zevkten dört köşe olmuş görünüyordu.

"Pişman olmayacaksınız!.." diye bağırdı sevinçli sevinçli. "Hiçbir zaman pişman olmayacağınıza kefil olabilirim... 'Seçkinler Kulübü'ne hoş geldiniz!"

" 'Seçkinler' mi? Niçin?" Bilmek istiyordu Alain. "Niçin yaşa-

mak için bir servet ödeyebilelim? Ötekilerden ayrıcalığımız ne? Yani bu denli çok parası olmayanlardan?.. Yoksa onların da yaşamaya hakları yok mu?"

"Var sanıyorum ben..." dedi Goetz. "Ötekilerin böyle bir olanağı yok diye, biz de mi kabul etmeyelim, öyle mi düşünüyorsunuz?"

Sözlerini anımsayarak Ericsson'a döndü Alain:

"Acaba arada bir parası olmayanı ameliyat ettikleri de oluyor mu?"

"Hayır, kesinlikle hayır..." Yanıt içtendi "Ancak kendileri için bu paranın fazla bir anlamı olmayanları ameliyat ediyorlar."

"Ve hepsi de ağızlarını açmamaya söz vermişler, öyle mi?" diye üsteledi. "Hiç kimse karşı koymadı ha?" diyerek inanmamışcasına kafasını salladı. "Binlerce, hatta milyonlarca insanı kurtarma olanağınız var, ama birkaçını sömürerek zengin olmayı yeğliyorsunuz... Herhangi bir resmî kurum bilgileriniz için bir servet verecektir..."

Ericsson, bir el hareketiyle karşı çıktı; sanki ellerinin içgüdüsel olarak, çalışma biçeminin halka açıklanması düşüncesini tümüyle ittiği söylenebilirdi.

"Bizim sistemimizi yaymanın ne demek olduğu konusunda bir fikriniz var mı?.." diye sordu. "Herkes, 'kesin olarak herkes' ayrıcalıklı insanlar arasına girmek, hastalıklarından kurtulmak ve her zaman genç ve zinde kalmak isteyecektir... Oysa ki bu olanaksız."

"Niçin?"

"Bu işi yapabilecek yetenekte insan çok az... Fiyatlar ise yanına yaklaşılmayacak denli yüksek..." Uzunca bir süre sessiz kaldı. "Beni dinleyin!.." diye yakardı. "Size verilenden yararlanmaya bakın. Yaşayın!.. Başka şeyi de dert edinmeyin kendinize."

Bunu söylemek kolaydı. Bunu yapmak da kolaydı kuşkusuz. Evlere, yatlara, uçaklara, dostlara ve zenginliklerini kendisiyle paylaşmaya hazır güzel kadınlara sahip olduğunu bilerek yaşamak dünyanın en kolay işiydi. Planlar yapmaya başladı: İlk sıcaklarla birlikte yeniden iş becerecek durumda olacaktı; tam da Cap-Ferrat'da yılın en güzel mevsimi başlamak üzereydi ve kıyı plajları, dimdik göğüslü kızlarla dolup taşacaktı.

Yatını yüzdürecekti; yıllardır onarılmayı bekleyen yatını, iskeleden çekecekti, onarmak için kimsenin acele ettiği de yoktu ya. Bir de plaj evini açacaktı.

"Kadınlarının" bir yoklamasını yaptı içinden ve bu süre içinde ne olduklarını, ne yapmış olabileceklerini sordu kendi kendine. İlk

günlerde birkaçı istekli ve güleryüzle yoklamaya gelmişlerdi, ama "zavallı Alain"in hastalığının çaresi olmadığı anlaşılır anlaşılmaz uzaklaşıp gittiler; ne iyi olan ne de ölen bir hastaya eşlik etmekten kimsenin hoşlanmamasının tartışma götürmeyeceği bir yana, gösterilen ilgi de azalıyordu.

Böyle kadınlardan fazla bir şey de beklenemezdi. Hiçbirisi üzülmeye değebilecek bir şeyler vermemişti ona, büyük bir olasılıkla kendisi de istememişti bunu. Birlikte geziye çıkıyorlardı, iyi kötü sevişiyorlardı ve bir düzine marijuana sigarasını paylaşıyorlardı, hepsi bu. Birçokları şu ya da bu yoldan Bayan Remy-Duray olmaya yeltenmişti, ama buna engel olmasını bilmişti ve çoğu da bunu hiç bağışlamamıştı.

Onlarla yatmıştı ve hemen hepsinden en iyi şeyi -verebilecekleri tek şeyi- elde etmişti ve karşılığında geziler, giysiler sunmuştu onlara ve aldığı malın niteliğine uygun fiyatta ve zevkle seçilmiş bir iki mücevher. Çok olmazdı -bu konuda her zaman aynı düşüncedeydi- ama çok verip de karşılığını tam alamadığı üzücü bir deneyimi vardı.

Shireem!

Kadınları ve geçmişi düşününce bir kez daha aklına geliyordu o. Çünkü Alain için Shireem, iki kavramın toplamı anlamına geliyordu: Geçmiş ve kadın. Gerçekte kendini bildi bileli hiçbir şey yoktu ki Shireem'in hayaline bağlı olmasın, herhangi bir kadın yoktu ki şu ya da bu şekilde Shireem'le karşılaştırılmamış olsun.

Niçin bunu önlemeye çalışmamıştı?

Üçüncü yılında Alain, Von-Willprett'in evliliğinin iyi gitmediğini biliyordu; o sıralarda moda olan bir şarkıcının gizlice evinden çıkarkenki haliyle Shireem'i afişe eden resimlerin kendi dergilerinden birisinde yayımlanmasını engellemek zorunda kalmıştı. Ve Alain'in kaç kez anımsadığı o otelden gizlice birlikte çıkarlarken aileden herhangi bir kimsenin göreceği korkusuyla beliren o heyecan, mutluluk ve sevinç karışımı ifade okunabiliyordu yüzünde.

Şarkıcı bir daha dönmemek üzere turneye çıktığında, birlikte çıktıkları zamanın anısı, henüz sıcaklığını yitirmemiş ilişkilerini tazelemek kolay olabilirdi ve bunun için bir telefon konuşması, sokakta ya da ortak bir dost toplantısında "beklenmedik" bir karşılaşma yetebilirdi buna, ama Alain telefon etmemek, sokağından geçmemek, ona rastlayabileceği toplantılara gitmemek için kendi kendisiyle savaşım vermişti.

Alain, Shireem'i seviyordu; yaşamında hiçbir şeyi onu istediği denli istememişti ve sevmişti onu; belki de bunun için başka bir erkeğin olduğunu bile bile yeniden ona sahip olacak gücü bulamıyordu kendinde, ona her gün, her gece, her saat sahip olan, onu istediği gibi kullanan bir erkeğin elde ettikleri yanında, kendisine yalnızca ziyafetin kırıntıları kalacaktı; evlilik kurumunu tehlikeye atmadan kendisine ayırabileceği saatler ve dakikalar.

Sekiz yıl sonra Klaus Von-Willprett bir kazada öldü ve Shireem, yüksek sosyetenin peşinden koştuğu en güzel, en zengin kadınlardan birisiydi artık. Yöntemleri kusursuz profesyonel playboy'lar, bu denli şahane bir dula, kimi sorunlarını hafifleterek acılarına ortak olmak gibi içten ve soylu duygularla en uzak köşeciklerinden koşup geldiler, ama Alain, Shireem'in yatağına ve milyonlarına yönelen bu dur durak bilmez yarışın yansız tanığı olma görevi ile yetinerek ve bir zamanların o tatlı genç kızının karakterindeki hızlı ve gittikçe artan sertleşmeyi uzaktan seyrederek bir kenarda kalmaya bir kez daha karar vermişti.

Ergenlik çağından beri erkeklerin hayranlıkla peşinden koşmalarına, vücudu, yüzü için ya da sevimliliği ve zekâsından ötürü kendisine sahip olma istemlerine alışık olan Shireem, şimdi onları çeken şeyin koskocaman serveti olmasına dayanamıyordu.

Çekiciliğinin eskisi gibi sürüp sürmediğini anlaması için aynaya bakması yetiyordu, hatta daha bir durmuş oturmuş ve kişilik kazanmıştı; ama anlamlı ve güzel iri gözleri kadar, Klaus Von-Willprett'in bıraktığı fabrikaların, dökümhanelerin, gemi işletmelerinin de hayranlarının yüreğini etkileyip etkilemediklerini anlamak için çevresine şöyle bir bakması da yetiyordu.

Bir erkekle seviştiğinde, onun kendisini tatmin etmek amacıyla uğraşıp didindiğini gördüğünde, hemen, karşılıklı ve mükemmel bir boşalma elde etme düşüncesiyle mi, yoksa böyle bir boşalma sayesinde kendisini kapana kıstırmak ve fabrikalarına, yüksek fırınlarına ya da gemicilik şirketlerine tırmanmak amacıyla mı elinden geleni yaptığı kuşkusu kaplıyordu içini.

Böylece, her şeye sahip, kendine güveni olan, çok seyrek gülen bir kadın haline geldi ve eskiden hep hüzünlü olan bakışları şimdi canlı, araştırıcı ve güvensiz görünüyordu; Alain ise bu değişikliğin kökenini ve nedenini anlayabilen tek kişi oldu; çünkü onu herkesten iyi tanımıştı ve şimdi de hiç kimsenin tanıyamadığı denli tanıyordu.

Yalnızca nasıl tahrik ettiğini görmek için kendisine baktırarak ya-

tağa çırılçıplak uzanmış seyredilmekten ne denli zevk aldığını anımsıyordu ve kimi kez kendisinin ona dokunmasına bile fırsat kalmadan üstüne boşalmasını sağlıyor, zevkten inliyor, coşkuyla çığlıklar atıyor ve sonra da duşa koşarken mutlu mutlu gülüyordu.

Bunlar, sevişirlerken ille de bir aynada kendini görmek isteyişi, yürüyüşü, salınışı, başını sallayışı ve genç kızın kadın olduğu o unutulmaz aylar boyunca yataktaki uzun uzun söyleşileri, Alain'in onun kişiliğindeki bu ani değişikliğin nedenlerini açıkça anlayabilmesini sağlıyordu.

Doktor Ericsson, işini iyi biliyordu. Üç hafta sonra Alain bahçede dolaşıyor, önüne konulduğunda yemeğini yiyor, ılık havuzda tatlı tatlı yüzüyor ve iri göğüslü, yuvarlak kalçalı ufak tefek hemşirenin boynuna her masaj yapışında orgazma ulaşıyordu.

Bir öğleden sonra kadının külotunu indirmiş ve oracıkta, ayakta, hemen kapının dibinde sevişmeye başlamıştı; bu sırada kadın da ansızın biri üstlerine gelir korkusuyla arkası ona dönük bir delikten dışarısını gözetliyordu.

Bu, onu daha yeni yetmeyken bekçinin kızıyla aynı biçimde sevиştiği yıllara götürdü ve kızın kokusunu ve inlemesini anımsadı, bir yandan da kendi kendine yalnızca ellerinin değil, tüm bedeninin nasıl olup da aynı biçimde gençlik ve güç kazanmış olabileceğini soruyordu.

Kendisini haftada iki kez görmeye gelen Samuel Goetz'e sordu bunu, Goetz, sevinçli bir kahkaha fırlatarak:

"Büsbütün iyileşince neler yapabileceğinizi göreceksiniz," dedi. "Bu yaşımda delikanlılık yıllarıma oranla daha güçlüyüm.." Çapkınca göz kırptı. "Lisa'nın aktörlerle her gün biraz daha az ilgilen-

diğini öylesem bana inanır mısınız?.."

Bir banka oturdular ve Alain, düşünceli düşünceli dostuna dönüp konuşuncaya dek yüksek duvarlarla çevrili büyük parkı seyre daldılar.

"Neye bağlıyorsunuz?" diye sordu. "Nasıl oluyor da en iyi yıllarımızdaki gibi sağlığımızı ve gücümüzü büyüleyici bir biçimde kazanabiliyoruz?.."

"Bilimin harikaları..."

"Bilim mi?" diye atıldı Alain. "Bu kanıda mısınız? Bu, bilimin de ötesinde olmalı. Ben, ben olmasaydım bu bir mucize derdim. Ya da büyücülük."

"Bilim Alain... Salt bilim," diye üsteledi Amerikalı. "Ay'a giderek uzayı yendik; zamanı da yenebileceğimizi niçin kabul etmiyorsunuz?.. Yeni kuramlara göre bunlar doğrudan doğruya birbirleriyle ilişkili, öyle değil mi?"

Gerçekten inanıp inanmadığını ya da kendisiyle alay mı ettiğini anlamaya çalışarak gözlerine baktı, Goetz anlamıştı, eliyle karşı çıkar gibi bir hareket yaptı....

"Hadi!.." dedi. "Bana boş verin. 'Uzay-zaman' ilişkisinin söz konusu olduğuna gerçekten inanmıyorum. Sorun bu değil, eminim..." Düşünceye dalar gibi bir hareket yaptı. "Yaşlanmanın etkenlerini değiştiren herhangi bir bez keşfetmiş olmalılar." Ağzının ve gözlerinin çevresini okşadı. "Ameliyattan sonra yüzümde kalan son kırışıklıklar da gün be gün kayboluyor... Sizde de aynı olacak.."

"Ericsson, bunu bana söylemişti..." dedi. Yüzün gençleşmesi aylar, hatta yıllar alıyormuş... Niçin?"

"Bilmem!" dedi Yahudi. Geniş, tombul ve hoşnut yüzünde bir hoşnutsuzluk belirtisi görüldü. Kendi kendime açıklayamadığım o denli çok şey var ki!.. Düşüncelere daldı, orada değildi sanki, ama bu düşüncelerden kurtulmak istercesine kafasını sallayarak gerçeğe döndü. "Bunu dert etmeyeceğim" dedi. "Karşılıklı birbirimize verdiğimiz söz bu ve yerine getirebileceğimi sanıyorum."

"Birbirimize söz vermek mi?" Sorunun amacını hemen anladı öteki.

"Arada bir toplanıyoruz. Aşağı yukarı kırk kişi olduğumuzu işittim, ama ben yedi ya da sekiz kişiyi tanıyorum... İlginç insanlar..." diye ekledi. "Karşılıklı olarak yardımlaşabilmeyi de düşündük... Onları tanımak ister miydiniz?.."

"Ne için?" Alain ayağa kalkmıştı ve özençli desenler biçiminde

tırmanan sarmaşıklarla kaplı yüksek duvar boyunca yavaş yavaş gezinmeye başladı. "Ne için?" diye yineledi adamcağız, kendi yanına gelip de yürüyüşüne engel olmaya çalışınca. "Bir tür gizli 'Seçkinler Kulübü' oluşturmak için mi?"

Samuel Goetz, durup kendisine bakmasını sağlamak amacıyla kolundan tuttu. Sözcüklerinde tuhaf bir kararlılık vardı ve birdenbire işini yaparken gerçekten nasıl olması gerekiyorsa öyle göründü: Güçlü, inandırıcı ve sert.

"Neden olmasın?" dedi bilmek isteyerek. "Bunda ne kötülük var? Sizi sarmakta olan bu saçma kompleksi atın kafanızdan bir kere. Tarihin başlangıcından beri toplumun kötü oluşturulmuş olması bizim suçumuz değil... Kimsenin bir şeyini çalmadım... Bildiğim kadarıyla siz de çalmadınız. Paramızı sonunu düşünmeden gazetelere, dergilere ya da filmlere harcıyoruz; servet yapıyoruz, ama işi yürütüyoruz. Şaşırdık mı iflasa gidiyoruz, o zaman da kimse yardım etmiyor bize. Buna karşılık başarıya ulaştığımızda, bunun iyi yanlarından yararlanmak hakkımız olmalı..." diyerek gülümsedi. "Ve bu da kimseye kötülük etmeden en güzel yararlanma biçimi, sizce öyle değil mi?"

Alain ne diyeceğini bilemedi. Bir adım attı ve o yitirdiği sağlığı ile uzakta kalan gençliğinden bir parçacığını verecek olanları servetine ortak etmekle kimi zarara sokacağını bulmaya çalıştı. Samuel Goetz'ün bir bakıma haklı olduğunu kabul etmesi gerekiyordu; paralarını bu biçimde harcamaları haklarıydı.

"Tamam," dedi. "Bütün bunlar ne yapacağımı henüz bilmediğimden olmalı... Uyum sağlayabilmem için zaman gerekecek."

Beş gün sonra Doktor Ericsson, tüm tehlikelerin atlatıldığı kanısına vardı, ameliyat izleri yavaş yavaş siliniyordu ve artık eve dönme, normal yaşama yeniden başlama zamanı gelmişti.

"Hiçbir şeyden söz etmemeniz gerektiğini bir kez daha yinelememin bir yararı yok," diye son kez öğüdünü verdi. "Bu konunun anlaşmamızın bir parçası olduğunu anımsayın. Olanlardan söz etmeyeceksiniz."

Bunlar, Alain'in hoşuna gitmeyen ayrıntılardı ve sanki ayıplanacak bir işin suç ortağı olduğu izlenimini uyandırıyordu onda. Bir kez daha karşı koymak isterdi, ama evinin eşiğinden atlar atlamaz, daha da önemlisi "Miroir Kulesi"nin son katındaki çalışma odası-

nın geniş masasına oturur oturmaz, söylenmesi yarıda kalmış, her şey unutulup gitmişti.

Kendi sekreteri, sarışın, yaşam dolu, hep gülen iki gözlü Claudine, Alain'i görür görmez artık yıllandığı mesleğinin en utanç verici kahkahalarından birisini attı, histerik ve yersiz kahkahalarından birisini.

"Ah! Bay Alain!" diye bağırdı yumruklarını sıkarak. "Sizi yeniden burada görmek ne büyük mutluluk!.. Ne kadar da güzelleştirmişler sizi!.."

Sonra, bütün sabah boyunca, pek çok işyerinin başkanları, müdürleri, ileri gelen yöneticileri peş peşe ziyarete geldiler, ama gerçekten sabırsızlıkla beklediği ziyaretçi öğle sonunun ilk saatlerinde geldi. Claudine diktafonla bildirdi:

"Kuzeniniz René, efendim... Gelebilir mi?.."

"Biraz beklesin."

Pratikte artık kendi malı saydığı *"Le Miroir"*ın bir sayısını karıştırırken tepesinin attığını bile bile, bekleme odasında yarım saat bekletti onu.

Tam zıvanadan çıkmak üzere olacağını düşündüğü anda birden kapıyı açtı ve artık iyice keyfi kaçmış, homurdanan kuzeninin cesaretini daha da kıran bir gülümsemeyle, sağlıklı ellerini uzatarak karşıladı onu.

"René!.." diye haykırdı yapay bir sevinçle. "Ne iyi ettin de böyle hemencecik koşup geldin."

René'nin faltaşı gibi açılmış, bir o kadar da miyop kara gözleri, tabuttan kaçmaya karar vermiş bir ölüye bakarcasına Alain'e bakıyordu. İnanmamışçasına kafasını salladı ve sonunda kekeleyerek büyük bir güçlükle mırıldandı:

"Döndüğünü yeni öğrendim... Kliniktesin sanıyordum..."

"İyileştirdiler beni... Buyur, bir kadeh at..."

René, önünde atlet adımlarıyla yürüyen bu çevik hareketli adamın, gözleri gönünde korkunç bir yarışla mezara doğru koşan, eriyip tükenmiş kişi olup olmadığını anlayabilmekten uzak bir "Buda heykeli" gibi izliyordu onu.

Çevresinde her şey dönüyor gibi geldi, kafasındaki düşünceleri bir sıraya sokmaya çalıştı. Sabahın onunda, uşak her zamanki gibi kahvaltıyı ve Paris'in en büyük tirajlı sabah gazetelerinden birisi olan ve yakında haber kısmını bizzat kendisinin yöneteceği *"Le Miroir"*ı getirmek için odaya girdiğinde uyanmıştı. Kafasında yeni yazı iş-

leri müdürünü bile atadığı, bir yıldan kısa bir zaman içinde kendisini parlamento koltuğuna, toplumsal ve politik bir yola fırlatacak olan bir gazete...

Saat on bir gibi kalkmış, banyo yapmış, tıraş olmuştu ve tam hergünkü gibi bir parti "back-gammon"* oynamak üzere kulübe doğru yollanırken telefon çalmış ve telin öbür ucunda annesinin sinirli, ama yumuşak sesi duyulmuştu.

"René, yavrum!.." diye kesik kesik geveledi. "Alain'den haberin var mı?"

Yüreği sevinçle hopladı.

"Ölmüş mü?"

"Ne ölmesi?.. 'Kule'deki çalışma odasında. Çalışmakta..."

Aslında pek inanmak istemedi, işte pek yakında kendisinin olacağını sandığı çalışma odasındaydı ve sonuç olarak Alain, bombeli iki kadehe likör koymak üzere bara doğru yönelerek, "İşte, tamam!" diyordu soluk almadan. "İçebilir misin?"

Durumdan çok hoşnuttu Alain ve kadehini çalımla kaldırırken, öteki kadehi karşısındakine uzattı; sonra da bir Havana purosu verdi; daha yeni gelmiş gerçek bir "Davidoff"tu.

"İçki alabiliyorum, sigara içebiliyorum, yüzebiliyorum, dağa tırmanabiliyorum, hatta bir gecede beş kez sevişebiliyorum," dedi gülerek purosunu yakarken. "Söyle bana... Sen bir gecede beş kez sevişebildin mi hiç?.. Harika değil mi?"

René ne diyeceğini şaşırdı. Bir elinde puro, diğer elinde bir kadeh lezzetli likörün tadını çıkarmaya bir an ara verince purosundan koyu dumanlar çıkarırken bir o yana bir bu yana büyük bir enerji harcayarak dolaşan kuzenine şaşırmış, baka kaldı.

"Sağlığımla çok yakından ilgilendiğinizden eminim..." dedi içkisini yudumlarken. "Ama artık tehlikeyi atlattığımı bilmek sizleri sevindirecektir sanırım. Doktorlar seksen yaşıma dek yaşayacağımı söylediler... Babam gibi.."

René boğulur gibi oldu. Dumandan mı, yoksa içkiden mi olduğunu bilmek önemli değildi. Gerçekte *"Le Miroir"*ın daha kırk yıl kendisinin olmayacağı düşüncesiydi onu tıkanır gibi yapan.

"Nasıl olabilir?.." diye mırıldandı sonunda gerçeği kabul edemeye edemeye. "Nasıl olabilir?.. Ölmek üzereydin."

"Bilim, sevgili oğlum... Bilim!.. Alain, masanın arkasında koltu-

* (Metinde İngilizce) Tavla (Ç.n.)

ğuna yerleşti; René'nin birçok kez gizli gizli oturduğu koltuğa. "Küçük bir ameliyat, birkaç pastil, değirmen taşı gibi bir popo ve eve geliş."

"Anlıyorum...." dedi kuzeni, istemeye istemeye. "Çok iyi görünüyorsun.... Asla düşünemezdim bunu!.."

"Ben de..." dedi içtenlikle. :'Ama oldu işte." Masanın üzerine doğru eğilirken ses tonu değişti, sertleşti, gözleri yeni bir ışıkla parlıyordu. "Ailene iletmen için bir şey söyleyeceğim, bir kez daha yinelemek zorunda kalmayayım. Ölmeyeceğim ben!" dedi. "Evleneceğim, mirasıma konacak çocuklarım olacak ve mallarımın kime kalacağı konusunda yeniden tartışmalara girip rahatsız olmanızı engelleyeceğim böylece... *'Le Miroir'* yüzünden Francis amcayla gırtlak gırtlağa geldiğini biliyorum, kız kardeşin Noelle'ye orospu demiş, ressamla olan ilişkisini kocasına anlatmış, çünkü Cap-Ferrat'daki evde kalmak istemişmiş..." Kafasını kuşkulu kuşkulu salladı. "Tanrım!.. Akbabalar gibisiniz... Neredeyse her şeyimi Vietnamlı göçmenlere verecektim, vermedimse yalnızca verecek gücü kendimde bulamadığım içindi..." Sözünü kesti. Ve karşısındakini bir an için gözden uzaklaştıracak denli iri bir duman fışkırttı. "Ama şimdi eski Alain'im..." diye sürdürdü. "Eskisinden daha güçlü..." diye üsteledi. "Ve kimse benim malıma konamayacak... Anlaşıldı mı?"

René Remy bozulmuş olarak sessizce onayladı ve Alain de onaylar gibi yaptı ve kapıyı gösterdi.

"Bu durumda içkini bitir ve çek git," dedi. "Çok işim var... Purodan alabilirsin..."

René Remy, birdenbire uğradığı saldırılara karşılık vermek için kıvranırken, titreyen dizlerinin elverdiği ölçüde onurlu ve dik durarak ayağa kalktı, kadehi, puroyu bıraktı ve kapıya yürüdü. Açtı, fakat çıkmadan önce tüm Paris'i ayakları altına alan ve birkaç dakika öncesine dek kendi malı saydığı o şahane odaya umutsuzluk dolu son bir bakışla bakmak için hemen hemen bilinçsizce geri döndü. Bir hırıltı, nerdeyse bir hıçkırık çıktı gırtlağından ve bir kavis yaparak kapıyı arkasından çekti.

Alain, sessizce kapıya baka kaldı ve ağzına yeniden purosunu götürürken gözleri elindeki yara izine takıldı. Bir kez daha bilinmeyenin karşısında içi sıkıldı. Henüz nasıl savaşacağını bilmediği yersiz bir korku.

Kalan içkisini bir dikişte bkitirdi, bir daha koydu. Birdenbire ne-

reden geldiğini bilmediği, dizginlenemez bir istek duydu ve diktafonun düğmesine bastı.

"Claudine!" diye seslendi. "Lütfen Shireem Von-Willprett'i bağlayın bana."

Yaptığına pişman olmuştu, ama yeni bir yaşama başlamaya karar verirken Shireem'in anısının yoluna çıkmaması gerektiğine inanıyordu, koltuğunda sessizce oturup düşünceli düşünceli purosunu tüttürmeyi sürdürdü.

Telefon çaldı, eline alınca Claudine'in sesi yüreğini öylesine hoplattı ki, aylar sonra yeniden bayılacak gibi olmuştu.

"Madame Von-Willprett telefonda efendim," dedi ve hattı bağlarken kolun "klik" sesi duyuldu. Havasız kalmaktan korkuyormuş gibi derin bir soluk aldı.

"Shireem mi?.."

"Evet?.."

"Ben Alain, kuzenin."

"Biliyorum..." Sesi aynıydı; belki biraz tokça. "Sekreterin söyledi bana. Nasılsın?"

"Ölmeyeceğim, eğer sormak istediğin buysa... Beni ameliyat ettiler ve yakında 'Fransa Turu'nu koşabileceğim."

Bir an sessizlik oldu. Son haberler "kuzen Alain'in Noel'e dek çıkmayacağı" yolunda olduğuna göre, Shireem Von-Willprett, oldukça şaşırmış olmalıydı.

"Sevindim..." dedi sonunda, sesinin tonunu hiç değiştirmeden ve sanki sevgili kuzeninin yarışı kazanmış olduğunu haber veriyorlarmış gibi "Sevindim" dedi. "Sana nasıl yardım edebilirim?"

Alain, telefonu kapamak için ani bir istek duydu, ama duygularını yenmeye çalıştı. Shireem, hiç kimsenin, hatta uzak bir akrabasının bile bir şeyler istemek dışında kendisini aramayacağına alışmış olmalıydı.

"Senden bir şey istediğim yok, teşekkür ederim," dedi, öfkesini belli etmemeye çalışarak. "İşler iyi gidiyor ve harcayabileceğimden daha çok param var..."

"Bak bu iyi..."

Kendi kendine "orospunun kızı" diye yüksek sesle söylenirken elini vericiye kapadı.

"Bunca yıl sonra canım seni görmek istedi yalnızca... Seni yemeğe çağırmak istiyordum."

Yeniden bir sessizlik oldu ve Alain sanki Shireem'in düşünceleri-

ni okuyabildi: Yalnızca bir çağrı mıydı bu; yoksa daha sonra yüz yüze gelince geri çevirmesi güç olacak para istekleriyle karşılaşmaya değip değmeyeceğinin hesabı içinde miydi?

"Bir saat sonra seni ararım..." dedi ve telefonu kapadı.

Shireem'e özgü, bir kabul etme biçimi. Bu düzeye gelmiş olan ve düşünmek için, "Remy-Duray" tröstünün ekonomik gücü konusunda maliye danışmanlarına başvuracak belli bir süreye gereksinme duyan kadına özgü bir kabul ediş biçimi.

Tam bir saat iki dakika sonra Claudine, dahili telefondaydı:

"Madame Von-Willprett'in sekreteri arádı," dedi. "Sizinle saat dokuzda 'Beluga'da akşam yemeği yiyecekmiş."

Teşekkür etmekle yetindi Alain, kendisini dünyanın efendisi sayan bu yaşlı tilki kadının bu biçimde davranmasına sevgili patronunun razı olmasından bir hayli rahatsız olan Claudine'in ses tonu Alain'i de oldukça tedirgin etmişti.

Saat tam dokuzda "Beluga"nın bodrum katındaki yemek salonunun en gizli köşesindeki masadaydı ve dakikalar geçtikçe kaygısının nasıl arttığını anlıyor ve yıllarca engellemeye çalıştığı olayı kabul etmeyi kendine yediremiyordu. Shireem'le buluşma olayını...

İkinci votkasını yudumlarken gelmeyeceği korkusuna kapılıyordu ki, her halinden en saygıdeğer ve en gedikli müşterilerinden birisi olduğunu belli eden dalkavuk şef garson önde olmak üzere Shireem göründü merdivenin başında.

Ayağa kalktı ve kafasında her zaman canlı tuttuğu yüzünden gözlerini ayırmadan ellerini uzattı. Yıllar boşa geçmemişti. Hâlâ güzel bir kadındı ve çizgileri eskisi gibi düzgün ve mükemmeldi, ama cildi o yumuşaklığını ve pürüzsüzlüğünü yitirmişti ve gözleri artık ne öyle çapkın çapkın parlıyordu ne de ürkekti ve tüm yer çekimi kurallarını hiçe sayarak havaya doğru fırlayan o yuvarlak ve tahrik edici göğüslerin sonunda gururu kırılmıştı ve ancak çok iyi dikilmiş bir giysinin yardımıyla sertliğini koruyarak kendilerini belli ediyorlardı.

Karşılıklı oturdular, yalnızca Shireem'in de bir votka istemek için yaptığı bir el hareketi dışında, uzun süre birbirlerini sessizce süzdüler. Sonunda şeytanca bir gülümsemeyle, "Evet?.." diye soran Shireem oldu. Yine de bu sorusunda çok hafif bir kaygı olduğu belli oluyordu.

"Çok güzelsin..." dedi. "Yıllar seni hiç değiştirmemiş..."

"Yalan söyleme..." dedi. "En son görüşmemizden bu yana neredeyse yirmi beş yıl geçti... Ve ekim ayında nine olacağım... Nine!.. Düşünebiliyor musun!.."

"Kuşkusuz dünyanın en güzel ninesi..." diye gülümsedi çapkınca. "Oysa ki benim çocuğum bile yok!"

"Biliyorum..." Şef garson elinde mönü ile göründü, yüzüne bakmadan konuşmasını sürdürmesine karşın dikkatle onu inceliyordu. "Mirasınla ilgili olarak küçük bir savaş olduğunu anlattılar bana... Havyar ve ördek isteyeceğim," dedi mönüyü geri verirken. "Hepsi seni öldürüyordu... Nasıl oldu da fikrini değiştirdin..."

"Benim için de aynı şey..." dedi şef garsona ve adam çekip giderken Shireem'e baktı ve pek önemli olmayan küçük bir aksilik için özür diler gibi omuz silkti. "Bu biçimde, böylesine aptalca ölmenin pek iç açıcı bir şey olmadığı kanısına vardım..."

"Ama üç enfarktüs geçirdin..."

"Dört," diye düzeltti. "Benim mirasıma umut bağlamaları için bol bol neden yarattım..."

Sanki onu ilk kez görüyormuş ya da onda bir zamanların delikanlısını bulmaya çalışıyormuş gibi dikkatle süzüyordu. Buna karşın gözlerinde ilginç özel bir pırıltı yoktu; daha çok bir tür soğuk incelemeydi ve sesinin tonu donuktu konuşmasını sürdürürken:

"Gerçek şu ki, hiç kimse seni görünce böyle bir şey söylemez..." Biraz durdu ve sonra yine aynı ses tonuyla sordu: "Peki ya niçin benden yıllarca kaçtın?.." İsteksizce güldü. "Sen önem kazandıkça, insanlar senin gözüne girmek için beni çağırmaktan kaçınıyorlardı."

"Bu saçma işte!.." diye karşı çıktı. "Hiçbir zaman kimseyle senin arkandan konuşmadım."

"Konuşman gerekmez..." Havyarı getiren garsonun kendilerini yeniden yalnız bırakmasını beklerken konuşmasını kesti. "Bir gün herhangi bir kimse bunun ayrımına varmış olmalı, sonra da bilgi toplamış, dedikodu yaymış... O zamanlar yattığımızdan kuşkulanmamış bile olsalar şimdi düşünürler..."

"Üzgünüm," diyerek özür diledi. "Seni suçuma ortak etmek niyetinde değildim..."

"Oh! Hadi..." diye gülümsedi Shireem.. "Ben daha da dile düştüm... Derdim bu değil... Ama bunca zaman bu tutumunu sürdürmüş olman dikkatimi çekiyor ve birdenbire fikir değiştiriyorsun...

Niçin?..''

Alain Remy-Duray, doğruyu söylemek isterdi, ama aslında onu çağırmaya ve onunla birlikte olmaya iten nedenler olduğundan emindi. Ufak ufak ısırdığı tereyağda kızarmış ekmekle havyarı büyük bir incelikle yiyişini seyrediyordu onun ve hangi yanlarının bir zamanlar o denli sevdiği Shireem'e ait olduğunu ve hangi yanlarının da hiçbir zaman ortak bir şeyleri olmasını istemediği yeni bir kadına ait olduğunu bulmaya çalışıyordu. Aynı biçimde, çenesinden hardalı akan ''perro caliente''yi ısırışını, kendisi onu temizlemeye çalışırken gülüşünü anımsıyordu ve o içten ve özgür kızın, karşısında oturan şu laf ebesi yaşlı kadına hiç mi hiç benzemediğini kabul etmek zorunda olduğunu anladı.

Kırışıklıklar gözlerinin ucunda belirginleşmişlerdi bile, ama özellikle dudaklarının çevresini sertleştiriyor, boynunu ise çirkinleştiriyordu; bu arada elleri, ani bir ereksiyona ulaşmak için hafifçe bir dokunmanın yettiği o sıcak ve canlı eller ise şimdi zayıf, uzun tırnaklı, çatlak derili ellerdi ve Alain bu ellere bakınca, içgüdüsel olarak kendi ellerine bakmak, içini kemirip bitiren o yara izini aramak gereğini duydu. Hep kaygılı, suçlayıcı ve hiç bozuntuya vermeden oracıkta duruyordu işte, neye yorumlayacağını bilmediği büyük bir rahatsızlık veriyordu.

Yara izini düşündükçe kapıldığı korkudan kurtulmak için bir kez daha kendisini zorladı ve biraz önce sorduğu soruyu anımsamaya çalışarak gülümsedi.

''Niçin,'' diye yineledi biraz saçmaca. ''Bilmiyorum... Yaşamım değişti ve seninle ilgili olan şeylerin değişmesinin de iyi olacağını düşündüm... Bir şeyler anlat bana... Bu arada sen neler yaptın?..''

Soruyu pek önemsememiş gibi omuz silkti.

''Eh işte!..'' dedi, ''Klaus bir servet bıraktı bana, babam da bir başka servet... dünyanın en zengin kadınlarından birisi olduğum düşüncesini uyandırarak...''

''Peki bu seni mutlu kılıyor mu?..''

''Hiç kimse mutluluk satılan bir *boutique* açmadı, şöyle ya da böyle bir mutluluk...'' diye yanıtladı. ''Kimi zaman günlerce buna benzer bir şeyler bulduğunu sanıyorsun, ama bu bir serap oluyor genellikle...'' Şarap bardağını dibine dek içip bitirdi ve sonra hemen hemen hiç beklenmedik bir biçimde ekledi: ''Sonuç olarak o elli dört yılının yazıyla hiçbir şey karşılaştırılamaz.''

''Bir başkasıyla evlenen sen oldun...'' dedi Alain üzerine fazla bas-

tırmadan.

"Sonuç olarak!.." dedi Shireem aynı içtenlikle, "pişman oldum demek değil bu... Bizimki de birkaç ay sürecek ve hepsi gibi bir boşluk ve acı bir tat bırakarak sona erecekti. Hiç olmazsa Klaus bana milyonlar bıraktı..." Hemen hemen gerçeğe pek yakın olmayan bir edepsizlikle güldü, ama bu Alain'in kulaklarında gerçekmiş gibi çınladı. "Gördüğüm kadarıyla sen ölmemiş bile olsan o yıllarda geleceğin pek belirgin değildi."

"Klaus'u benim yerime koyarken geleceğimi mi düşünmüştün?"

Alain, sorunun saçmalığını biliyordu, ama yanıtı onun ağzından duymak ve Shireem'in on altı yaşında yaşamını mutlak bir soğukkanlılıkla planlayabildiğine inanmak istiyordu.

Shireem, gülümser gibi yaptı ve önüne getirilen ördeği öyle bir incelikle ve öyle düzgün hareketlerle parçalamaya başladı ki, sanki yemek yemiyor da, yapısını incelemek amacıyla bir neşter kullanıyor sanılırdı.

"Dostum..." dedi sonunda. "Daha o öğleden sonra anneannemin evindeyken, nehre seninle birlikte gittiğimde, savaş biter bitmez Klaus'la evleneceğimi biliyordum. Acelecilik edip savaşı bırakacağını hiç düşünemedim... Yani senin yerine Klaus'u koymadım... O sırada bir an için, Klaus'un yerine seni koymak üzereydim..." Utanması gereken bir konuda, önemsiz bir şakaymış gibi güldü. "Ama bu yalnızca bir an için oldu!.."

"Öyleyse ben sürekli hoş vakit geçirilen bir eğlenceydim ve sen bunu biliyordun..."

Shireem sessizce onayladı ve ağzına bir parça et attı, her şeyi açığa vuran bir sezdirmeyle çiğnedi ve yutunca açıkladı:

"Babamın Von Willprett'lere gereksinmesi vardı ve ailemin Arap soyu, aile kimi isterse kadınların onunla evlenmeleri gerektiği düşüncesinde olmuştur hep... Bu geleneği sürdürmekten başka bir şey yapmadım ben..."

"Buna karşın evlenirken bakire olma geleneği izlemedin..."

"Klaus, Arap değildi ve böyle bir titizliği de yoktu. Kendimi tümüyle ona vermeden önce biraz eğlenmek hakkımdı sanıyorum..."

Alain, şarkıcı olayını, eline geçen fotoğrafları anımsayarak, kendisini ona tümüyle vermesinin de pek söz konusu olmadığını söylemek üzereydi, ama söylemedi. Yararsızdı, çünkü bu akşam yemeği ile neyin peşinde olduğunu biliyordu artık. Karşısında oturan Shireem'in, bunca yıl idealleştirdiği Shireem ile ortak hiçbir yanı yok-

tu. İlk sinirlilik anları geçtikten sonra, söyledikleri ya da yaptıkları artık onda herhangi bir tepki uyandırmıyordu. Onun için kesinkes hiçbir anlamı olmadığının belli olması da ne kızdırıyor ne de rahatsız ediyordu onu. Hoş bir boşluk, dinginlik duyuyordu; kendi kendinden memnundu; hasta olduğu zamanlar onun konuşmasını işitirken ve kendi düşüncelerine dalmış, saatler boyu suskun televizyon seyrederken, her zaman kusursuz olarak anımsadığı bu yüzün, tüm çirkinliklerini tek tek görmekle ve onun her bir hareketini yapmacıklı, yılların gelip geçişini gösterebilecek herhangi bir içtenlik belirtisini boğan hesaplı, özentili hareketlerini ayrıntılarına dek soğukkanlılıkla incelemekle, almış olduğu karardan memnundu.

Uzun boylu incelemesine gerek kalmadan ayrımına vardı ki, geçmiş günlerden konuşuyor ha konuşuyordu; tanıdığı, beraber olduğu krallardan, prenslerden, hatta imparatorlardan, iyi bir yol arkadaşı ve kusursuz bir ev sahibi olan zavallı Farah'ın ve dört günlük Muhammed'in kötü yazgısından acıyarak söz ediyordu. İki şişe "Dom Perigno"yu boşaltıncaya dek birtakım beylik sözleri ya da herhangi bir yerden kaptığı kimi cümleleri yineleyerek son derece parlak, sosyetik ve becerikli görünmeye kararlı, ama her dakika dili diline dolaşarak karşısındakine konuşma fırsatı vermeden konuşuyor da konuşuyordu.

Ve birdenbire Alain biraz şaşkın, biraz memnun, Shireem Von-Willprett'in kendisini hemen o gece pek soyluca olmasa da içten bir yatağa çekme niyetiyle, ne kadar kart tavuk, kurnaz tilki numaraları biliyorsa hepsini çevirmeye uğraştığının ayrımına varmıştı...

İki kez mücevherli bir eli kolunun üzerine bırakmıştı, gülüşü her seferinde daha utanç verici bir durum alıyordu ve gözlerinde, bir zamanlar kendisine masum ve korkak görünen o gözlerde şimdi Alain'in çok iyi tanıdığı ve kimi zaman kendisini tahrik eden bir ışık vardı, ama dayanılmaz bir iticilik uyandıran bir ışık.

Üçüncü şişeyi de isteyince şef garson bir an kaygılandı, ama sonunda öfkelenmiş ve sinirli bir Madame Von-Willprett'e oranla daha çekilebilir sarhoş bir Madame Von-Willprett'in yaratacağı olayların sorumluluğunu kabul eder göründü.

Alain ise, Shireem'in gittikçe uyuşukluk ve saçmalığa gömülüşünü gözleriyle görmesine yarayan peşpeşe kadehleri doldurmaktan son derece mutluluk duyuyordu. Tüm övüngeçliğini ve kendine tapan bir insan oluşunun ne denli kolay su yüzüne çıktığını tanıtlamaktan zevk alıyordu, kafasında bir saplantı durumunu alan o yüzün şiş-

meye başlaması onu eğlendiriyordu; ağzı yapış yapış, gözleri kızarmış, dili şişmiş ve beyazlaşmış, boyası akmış, makyajı bozulmuş, sanki İspanya festivallerinde yandıktan sonra demirden bir iskelet durumuna gelerek eğilip bükülen bir çöp yığınına dönüşmeden önce boya ve yağdan gözyaşı döker gibi görünen o kocaman kuklalar gibi...

Gece yarısından sonra canlı kuklaya söylediği anlaşılmayan salt bir kor durumuna gelince şoförünü çağırttı ve Madame Von-Willprett'i evine götürmesini buyurdu, kendisi de geze geze Arc de Triomphe'a dek yürüdü ve soğuk bir şeyler içip "Le Fourquet"nin terasında oturmak ve ılık yaz gecesinin ve yeni elde ettiği özgürlüğünün tadını çıkarmak üzere ağır ağır Champs Elysées boyunca aşağı indi.

Aynı tempo ile yorulmadan hemen hemen kırk beş dakika yüzebilmiş olmasına kendisi de şaşırdı. Gençken övgüye değer birkaç yarışı kazanmış olması dışında son yıllarda hiç beş dakikadan fazla yüzebildiğini anımsamıyordu, ama şimdi günbegün güç, direnç kazandığının bilincindeydi ve hatta düzenli soluk alma biçiminde ve kollarıyla bacaklarının uyumunda bir gelişme olduğuna yemin edebilirdi, bu da onun daha hızlı ilerlemesini, dolayısıyla daha çevik olmasını sağlıyordu.

Daha sonra yorulunca kendisini bir hamağa attı, ama gevşemiş ve memnun, capcanlı ve enerji dolu bir durumdaydı; geniş çimlerde ve çalıların üzerlerinden atlayarak bahçede koşacaktı nerdeyse ve bunu ister gibiydi.

Üç ay önce bir koltuğa gömülen Alain ne olmuştu? Bu bir Lazar mucizesi miydi? Yoksa mantıksal bir açıklaması olmasa bile eylem-

sel olarak ölmüş bir insanın hemen hemen bir saat yüzebilme gücünü ve yoğun bir biçimde yaşama tutkusunu elde edip yeniden dirilmesi miydi?

Eskiden nerdeyse kötü bir alışkanlık haline gelen "Miroir Kulesi"ndeki odasına gitmeyi canı istemiyordu. Gazetenin yeniden başkentin en büyük tirajlı gazetesi olması ya da olmaması, haftalık dergilerin çıkıp çıkmaması onu öyle fazla ilgilendirmiyordu; oracıkta, güneşte uzanıp yatmayı ya da yüzmeyi yeğliyordu.

Yeniden sağlığına kavuşması ve yaşamadan tat alma tutkusu başka türlü isteklerini gölgeliyordu; yaşlı bahçıvanı görünce onu kaç kez kıskanarak izlediğini anımsadı. İşler eski seyrini almıştı ve yaşlı adam aklı erdi ereli yaptığı gibi yine kuru yaprakları toplarken, garson kendisine öğle şarabını getiriyordu.

İşaret edip çağırdı, adamcağız çabucak koştu geldi, bir hayli korkmuş, kaygılı ve hazır olda, dimdik dikildi önüne:

"Buyrun efendim..."

"Kaç yıldır bizde çalışıyorsun, Julien?.." diye sordu, merakla.

"Kırk üç yıl, beyim... Anneniz beni işe aldığında yeni yürüyordunuz... Dün gibi aklımda!"

Doğru olmalıydı. Evdeki yaşamında bahçıvanı kendini işine vermiş olarak görmediği tek bir gün bile gelmiyordu aklına.

"Pekâlâ!" dedi. "Yarından tezi yok yanınıza bir yardımcı vereceğim, ücretinizi de arttıracağım..."

Yaşlı adam çok bozuldu. Sararmış ve korkmuş bir durumda şapkasını oynattı, sesi de hemen hemen titredi karşı çıkarken:

"Niçin, beyim?.. Kötü bir şey mi yaptım? Bahçe şahane..."

Alain, karşısındakine karşı sevgi ve bir kahkaha atmak isteği duydu.

"Size kızıyor değilim Julien..." diye açıkladı. "Ödüllendiriyorum sizi... Daha az çalışacak daha çok kazanacaksınız... İstemiyor musunuz?.."

"Hayır beyim..." diye acı acı sızlandı adam, "istemiyorum. Yaşlı ve yararsız oldüğumu ve emekliye ayrılmam gerektiğini ileri sürmek için ilk adım olur bu..."

Alain'in yanıtını beklemeden bir yarım daire çizdi ve ağır ağır, söylene söylene çekip gitti... Alain, bir el hareketiyle tutmak istedi, ama bunun yararsız olduğunu ve yaşlı adamın yola gelir türden olmadığını anlamıştı. Otuz yıldan beri tanıyordu bu kötü huyunu: Yolunu şaşıran bir top, o taptığı kırmızı gül hevenklerinden birine

geldi mi sopayla kendisini kovaladığı zamandan beri tanıyordu. Ve birçok geceler, bu güllerden on iki tanesi ertesi gün gizemli bir biçimde Shireem'in evinde görünmek üzere el çabukluğu, göz açıklığı ile sırra kadem basıyordu. Yaşlı Julien -o zamanlar fidan gibi, güçlü kuvvetli ve sinirliydi- hırsızı yakalayıncaya dek nöbet tutmuş, uykusuz geceler geçirmişti ve sonunda elinde taşlarla eve dek izlemişti onu. Sırrını ele vermemişti, ama yeniden "küçükbey" sözcüğüne layık görmesi için de aylar geçmişti.

Alain, kısa bir öğle uykusuna dalmak için gözlerini kapayıp öğle vaktinin tatlı uyuşukluğuna yeniden kendini bırakmak isterken bir uşak, elinde bir telefon, aksayarak yanına geldi.

"Senyor Goetz sizi arıyor," dedi. "Evde misiniz?"

Yanıt vermedi, telefonu aldı eline. Yahudinin sesi sevinçli, ama hemen hemen o denli de gizemliydi.

"Perşembe gecesi toplanıyoruz..." dedi, kimin söz konusu olduğunu belirtmeden, üstü kapalı olarak. "Kaçırmayacağınızı umarım."

Doğduğu günden beri böyle bir azınlık sınıfına ait olduğunu ve sonunda ona göre davranmayı öğrenecek ölçüde zaman da geçtiğini düşününce, küçük bir ayrıcalıklar azınlığı arasına girmiş olduğu gerçeğini kabul etmeyi yadsımak saçma olurdu.

"Oldu," dedi. "Geçerken beni alın."

Samuel Goetz ile birlikte beş kişiydiler ve Alain bunlardan yalnızca, ilk ziyaretinde prodüktörü kabul etmesi için direnen denizci Ralph Collingwood'u şahsen tanıyordu.

Ev sahibi Dominic *Tintin* Bachelesse, büyük İtalyan firmalarıyla aperitif likör sanayiinde yarışa girebilecek tek adam sayılıyordu; onlara hizmet etmek üzere boş bir gün ayırmış ve yemek işini bizzat üzerine almıştı, yemek konusunda yalnızca bir amatör değildi, gerçek bir sanatçıydı. Neşeli, o hayat dolu bir Akdenizli sıcaklığıyla kucakladı Alain'i ve ona bir "kardeş" gibi davrandı, gerçekte, henüz pek iyi tanımlanmamış bir kardeşlik derneğinin üyeleri sayılırlardı.

Öteki çağrılılar ise en büyük Latin Amerika oteller zincirinin sahibi hırçın ve dertli bir Brezilyalı olan Helio Tavora ile dedesinden yeryüzünde bir eşi daha bulunamayacak çok zengin elmas yatakları kalmış olan uzun boylu, sert bir Güney Afrikalı olan Sergio Goldfarb idi.

Alain, akşam yemeğindeki arkadaşlarının etkinlik alanını kabataslak üç milyar dolar olarak hesapladı ve varlıkları çok sağlam temellere dayanıyor olsaydı ve karşılıklı çıkarlarının hiçbir ortak yanı bulunmasaydı bu insanların ne diye birbirlerine destek olacaklarını sordu kendi kendine.

Tavora'nın sanki üç gündür yemek yememiş bir delikanlı açgözlülüğü ile istiridyeleri peşpeşe mideye indirmesi yüzünden kesilen bir cümle bu gerçeği ortaya koydu.

"Sorun acil değil," dedi. "Henüz fiziksel durumumuz üzerine az çok inandırıcı açıklamalar yapabiliriz. Ama gelecek sefer ne diyeceğiz?.."

"Hangi gelecek sefer?.." Alain'in telaşlı ses tonu herkesi şaşırtmıştı, dönüp bir daha baktılar ona. "Gelecek sefer olabilir mi?"

"Kuşkusuz..." dedi *Tintin* Bachelesse. "Daha size söylemediler mi? Yirmi yıl sonra parasını verirseniz sizi yeniden gençleştirecekler."

"Altmış-yetmiş yaşları arasında," diye kesti lafı Tavora, acı acı. "Benim için sorun olan bu... Bu yaştaki gibi kendimizi koruyabildiğimize öteki insanları nasıl inandıracağız? Ekimde elli yaşımı bitireceğim. Ve ben otuz yaşındaymışım gibi hareket ediyorum, içki içiyorum ya da sevişiyorum... Eninde sonunda birisi gerçeği kuşkuyla karşılayacak..."

"Peki, hangisi gerçek?" diye sordu Alain, merakla. "Samuel beni iyileşirebileceğine güvence verdiğinden beri bunu sorup duruyorum, ama kimse bana bir yanıt vermek istemiyor... İçinizde bir bilen var mı?.."

Herkes Alain'e baktı ve belki de bu bakışta belirli ortak bir suçluluk havası vardı. Bu güçlü, buyurmaya, herkesten saygı görmeye alışık olan insanlar daima paralarıyla orantılı bir güç ve güvenceye sahip olan, Tanrı'nın bu sevgili kulları, bu konuda, şimdiye dek hiç karşılaşmadıkları bir biçimde savunmasız ve ölümlülerin en aptalı denli bilgisiz duyumsuyorlardı kendilerini.

"Hayır," dedi sonunda Ralph Collingwood: "Gerçeği bilmiyoruz ve bu da yakında önümüze yeni yeni sorunlar çıkaracak... Zaten çıkıyor da. Karım menopoz dönemine giriyor ve onu sevmeme karşın bana göre çok yaşlı gelmeye başlıyor. Bir gün gelecek, çocuklarımız bile bize yaşlı gelecekler. Çevremizdeki tüm evren yaşlanacak, biz ise ona daha yabancı kalacağız... Nasıl açıklamalı bunu?"

Bunun kafasından çıkarıp atamadığı bir sorun olduğu ortadaydı.

Koyu bir sessizlik oldu ve her biri bir ötekinin, kendisinin bulamadığı çözüm yolunu bulacağını umuyor gibiydi.

Alain'in ise hem onların yeni buldukları şey üzerinde düşünecek zamanı olmamıştı hem de karmaşık sonuçlarla birlikte uygun olanaklar getirebilecek yeni bir ameliyat olasılığını aklından bile geçirmemişti. Bir bakıma insanlığın en korkulu düşünün somutlaşması demekti bu: Sonsuz gençlik; olgun bir beynin bilgi ve bilinci ile yirmi yaşın canlı ve güzel yaşamı. Gerçek olamayacak denli güzel!

"Tedavinin yinelenebileceğine kim güvence verdi?" diye merakla sordu. Sesi hafifçe buyurgandı. "Kim bunu ikinci kez denedi?.."

"Hiç kimse," dedi Goldfarb. "Hiç kimse denemedi, çünkü gereken yaşta değiliz henüz. Ama Doktor Ericsson, son muayenemde söyledi bana; zamanı gelince yinelemek için gerekli olan en iyi koşullar içinde buldu beni."

"Hastalanmak gerekmiyor mu?"

"Hastalanmak gerekmiyor," dedi.

"Bu durumda..." Alain, Collingwood'a döndü. "Eğer hasta olmak koşulu yoksa belki karını ameliyat edip gençleştirebilirler..."

Ralph sanki neşesi ve iştahı kaçmış gibi bir yana itti tabağını.

"Hayır, onu ameliyat edemiyorlar," dedi kesin bir anlatımla. "Sordum bunu, ama ameliyat edemezlermiş... Nedenini açıklamadılar. Kısaca yapamazlarmış. Çocuklarım, eğer... Kızlar gibi oğlanlar da... Ama Jean'a olmazmış. Çok genç, diyorlar..."

"Ama Jean senden daha genç!.." diye atıldı Alain. "Benden ise daha da genç!.. Anlayamıyorum?.."

"Söz konusu olan anlamak değil..." dedi Dominic Bachelesse. "Hiçbir şeyi açıklamıyorlar ve biz hepimiz az çok aynı koşullar içindeyiz." Elinde tuttuğu çatalla uzun süre dalgın dalgın oynadı. "Bana kalırsa şimdilik rahatımıza bakalım en iyisi... Belki yirmi yıl sonra bir kamyon bizi ezmiş olacak ya da iflas etmiş olacağız, aynı hesaba gelir."

"Sana göre hava hoş..." diye yakındı Collingwood, alıngan bir ses tonuyla. "Samuel gibi senin de ailen yok. Ya da Alain gibi... Ama bizler karılarımıza ne diyeceğiz?.. Ya da çocuklarımıza?.. Çocukların herbirine günü geldi mi gençleştirmek için on milyon dolar ödeyeceğimi mi sanıyorsun?.. Bir de onların karıları ya da kocaları için?.. Ya da onların çocuklarının herbiri için?.." Kesin bir anlatımla yadsıdı. "Tükenmeyen servet yoktur. Benimki bile... Çalıp çırp-

maya, dolandırmaya başlamam gerek ve hiçbir zaman yapmadım bunu..."

Herkesin, Ralph Collingwood'un sergilediği sonuçları düşündüğü derin bir sessizlik oldu. Tavora ile Bachelesse akılları yatmamış gibi yemeği sürdürüyordu, Goetz de sanki söz konusu olan kendisi değil de bir başkası imiş gibi Havana purolarından birisini tüttürüyordu, viskiye düşkün olduğu görülen Goldfarb ise yeni bir kadeh dolduruyordu kendine.

Alain'in bakışı bir ona bir ötekine çevrildi ve sonunda ağır ve düşünceli konuştu:

"Bana kalırsa," dedi, "burada toplanıp şu konuyu tartışmamız saçma. Benim görüşüme göre, bu durum özel bir sorun olmaktan daha öte bir anlam taşıyor. Yıllarca -kırk yıl ya da daha fazla- genç, hareketli olmak ve her seferinde daha çok deneyim ve bilgi edinmek, öğrenmek ve çalışmak olanağı ile yaşamak şansı verdiler bize. Bu bize hemen hemen üstün insan durumuna gelme şansını veriyor ve bu görkemli olayı, başkalarına ne diyeceğiz, başkaları ne der gibi hafifliklerle kirletmeye hakkımız yok sanıyorum... İnsanlığın evriminde inanılmayacak bir adım atıyoruz. Onun için geleceğe göre sorumluluğumuzun ne olduğunun bilincinde olmalıyız. Yaşlanmaya ve zamanından önce ölmeye mahkûm milyonlarca insanın yazgısı bizim davranışımıza bağlıdır."

Goetz, bir an purosunu tehlikeli bir silah gibi uzak tuttu kendinden.

"Ben de aynı fikirdeyim," dedi. "Bize verilenle yetinmemeliyiz... Başımıza gelenleri derinlemesine incelemeden, bizi kaygılandıran ya da üzüntüye düşüren olaylar karşısında sessiz kalmamamız da gerekir..." Puronun dumanından yardım beklercesine derin bir nefes çekti, yararı da oldu denebilirdi, çünkü içtenlikle, coşkuyla sürdürdü konuşmasını. "Alain'in de belirttiği gibi, şimdiye dek hiç kimse gelecek üzerinde kafa yormaya ya da ruhun en derinliklerinde gizlenenleri açığa vurmaya karar vermiş değil, bu apaçık ortada."

"Peki, ama nasıl ortaya koyabiliriz?.." diye sordu *Tintin* Bachelesse sertçe. "Sık sık bir başka insan olduğumuz duygusuna kapıldığımızı kendi kendimize itiraf etme yürekliliğini göstererek mi?.."

Sessizce baktılar ona, Collinwood sarardı, Goldfarb'ın kadehinin elinde titrediğine, masanın üzerine koyabilmek için çaba göstermek zorunda kaldığına yemin edebilirdi Alain. İlk tepki gösteren yine Goetz oldu.

"Hadi, hadi!.." diye haykırdı. "Sonunda söyledin!.. Sonunda içimizden birisi baklayı ağzından çıkardı... İşte hepimizi korkutan bu, doğru değil mi? Zaman zaman başka bir insan olduğumuz düşüncesine kapılıyoruz."

Alain'in bakışları içgüdüyle parmağındaki çizik izine gitti, sanki bilinçaltının en derinliklerinde boğmaya çalıştığı bir şeyin, bu çiziğin neden olduğu kaygıyı birdenbire açıklayarak su yüzüne çıkması keyfini kaçırmıştı. Yine de karşı koymak istedi:

"Saçma..." diye atıldı. "Hiçbir zaman böyle bir düşüncem olmadı!.."

"Olacak..." dedi Bachelesse, kesin bir dille. "Henüz senin için erken, ama içinde bir şeylerin değişmekte olduğunu yavaş yavaş anlamaya başlayacaksın ve yeni yeni alışkanlıkların, acayip zevklerin, bilmediğin becerilerin olacak. İnsanın yazısı bile değişiyor ve benim bile tanıyamayacağım kargacık burgacık bir şey ortaya çıkmasın diye imza atarken bile dikkat etmem gerekiyor..."

"Bu saçma!.." diye bağırdı istifini bozmadan sessizce dinleyen Tavora; sesinde içten bir yadsımadan çok, kendi kendisini inandırma gereksinimi sezinliyordu. "Tanımlaması güç düşüncelerin beni tedirgin ettiğini yadsımıyorum, daha önce hiç görmediğim yerleri ve insanları da düşlüyorum; ama benim ne olduğumu biliyorum; ve beni gençleştirmiş bile olsalar, santimi santimine aynı izlerle, aynı benlerle, aynı kusur ve erdemlerle bunun benim bedenim olduğunu biliyorum..."

"Öyleyse?.."

Soruyu Goetz sormuştu ve sanki masanın ve orada bulunanların kafaları üzerinde görülmeyen bir ipe asılmış gibi havada kaldı soru.

"Öyleyse..." diye yineledi Tavora. "Bilmiyorum bunu. Belki her şey, beyne verilen yeni sulama zenginliği sayesindedir ya da -neden olmasın?- belki de bize mantıksız gibi görünen bir şeye açıklama getirmekte duyduğumuz kaygı yüzündendir. Bir sav öne süremeden düşlüyoruz ve düş gücümüz de bize ihanet ediyor. Ruhbilimci değiliz, onlar da bilmezler ya, özellikle insan davranışı söz konusu oldu mu..."

"Aynı düşüncedeyim..." dedi Sergio Goldfarb. "Hiç kimse hiçbir zaman bu duruma gelmedi: Bir insanın, birdenbire yirmi yaş gençleşirse nasıl tepki göstereceğini kimse önceden söyleyemez."

"Başkasının yerinde olduğunu sanan bir kişinin tepki göstermesi mantıklı mı?"

"Hiçbir şey mantıklı değil," diye üsteledi Goldfarb. "Bunda anlaştık. Hiçbir şey mantıklı değil, öyleyse kendi tepkilerimize açıklama aramak zorunda değiliz..."

Konuşmasına ara verdi, bardağına yeniden ve bolca viski koydu bu arada. Zamanımın bir bölümünü ergenlik çağımdaki tepkilerimi anımsamaya çalışarak geçiriyorum. Erkek olmak üzereydim, bedenimin yeni gücünün ve olanaklarımın bilincine varıyordum ve belki bir anlamda da bir başka insanmışım gibi duyumsuyordum... Bu da benzer ve tersyüz edilebilir bir biçimde olabilir."

" 'Tersyüz edilebilir' ile ne demek istiyorsun?"

"Demek istiyorum ki, değerlerimin önemli bir bölümü karşılığında, yüzümden, gücümdem, kuvvetimden ya da çevikliğimden vazgeçmeyi yıllar önce öğrenmiştim. Bu değerler kafama, bilgime ve parama dayanıyordu... Birdenbire bana daha fazla veriyorlardı, ama içimdeki taze, genç ve canlı 'ben' ile her zamanki yorgun ve kuşkucu 'ben' arasında bir savaşın başlayacağını düşünmek beni korkutuyordu."

"Niçin bir savaş olsun?" diye sordu Alain ilgiyle. "Niçin barış ve uyum içinde birlikte yaşamasınlar?"

"Belki ayrı kuşaktan oldukları için... Sanki bir delikanlı ile olgun bir erkeğin ortak yaşamı paylaşmaları için küçük bir odaya değil de, bir bedene kapanmaları gibi... Sonunda birbirlerini öldürebilirler..."

Dahili telefondaki Claudine'in sesi oldukça cıvıltılı ve ağzının suyu akar gibiydi.

"Sacha geldi."

İçine gömüldüğü ekonomik haberlerden gözlerini ayırmadan gülümsedi.

"Beş dakika oyala, sonra buyur et."

Alain, Claudine'in Sacha Cotrell'e karşı duyduğu hayranlığı ve coşkuyu anlıyor, ona hak veriyor ve nerdeyse paylaşıyordu; Claudine'in bekleme odasında tüm çekiciliğiyle gülerek ona bir fincan kahve, puro sunuşunu ve güzel bacakları ile dolgun kalçalarının kusursuzluğuna dikkati çekmek için çaba gösterişini geçirdi içinden.

Ne Samuel Goetz'ün ne de sağduyulu herhangi bir sinema prodüktörünün filmlerinden birisinde yakışıklı aktör olarak Sacha Cotrell ile anlaşma yapmayacağı açıktı ve Sacha bir bara girdi mi ilk anda pek az kadının dikkatini çekerdi. Ama bir kez tanıştıktan ve yarım saat konuştuktan sonra cüret, zekâ, sevimlilik ve hayvansal istek karışımı bir tür manyetik akım yayılmaya başlıyordu; kadınların önce yürekleri pır pır etmeye başlıyor, daha sonra gıdıklama biçimine dönüşecek olan bir ürperti yayılıyor ve bacaklarının arasında sıcak bir heyecan duyuyorlardı ve söyleşi -tatlı ve güzel bir söyleşi- açıklanması güç, frenlenmez bir zorunlukmuş gibi sürüyor, yatakta, olabilirse tatlı bir ışık altında bitiyordu.

Üzerine pek alınmamaya çalışmasına karşın, gerçekten Paris'te Sacha'nın sinema ve tiyatro yıldızlarının en tanınmışlarını, şarkıcıları, yüksek sosyete kadınlarını, kadın yazarları, felsefe öğrencilerini bir düzine belki de yüzlerce sekreteri, tezgâhtar kızı ya da ev kadınını yatağa sürüklediği biliniyordu.

Le Miroir'a yollanılan üç mektuptan birisinin Sacha'ya geldiği ve bunların bir yarısında son makalesinden ötürü övülüyorsa, öteki yarısında da o çıldırtıcı yatak odası söyleşilerine bulunmasının -ya da sürdürmesinin- açık açık önerildiği matematiksel bir gerçekti.

İşin en "acı" yanı, dostlarının ya da çalışma arkadaşlarının başarısından ötürü gereği gibi kendisine hınç duyamamalarıydı, aslında Sacha onlara karşı da kadınlara olduğu gibi çekici, oyalayıcı, içten ve eli açıktı çünkü.

Alain, İdare Müdürünün bir hafta önce kendisine verdiği sıkıcı incelemeye kısaca göz atarken, bu zaman içinde Claudine'e yadsınamaz sevimliliğini gazeteciye sergilemesi için olanak vermiş oluyordu. O iki mutsuz yıl boyunca daha da zenginleşmese bile para da yitirmemişti Alain, harcanma amacı konusunda "İdare"nin uzaktan yakından hiçbir bilgisinin olmadığı o on milyon dışında.

Beş dakika sonra, Claudine'in yemeğe çağrılması için gereken sü-

reden daha az bir zaman sonra Sacha Cotrell, Alain'in odasına girdi, patron-görevli ilişkisinden de öte eski bir dostluğa dayanan içten bir sevgiyle selamladı Alain'i.

Paris evlerinin çatılarına, Seine'in kıvrımlarına bakan camdan duvarın önündeki rahat koltuklara oturdular, yeniden karşılaşmaktan mutlu, birbirlerinden gözlerini ayıramıyorlardı.

"Göz kamaştırıyorsun! İnanılır gibi değil..." diye haykırdı Sacha sonunda. "Postu kurtardın demek..."

"Biliyorum," dedi Alain gülümseyerek. "Anıma bir makale yazmışsındır nasıl olsa... Nasıl başlık atmıştın?"

"Elveda, patron" dedi öteki kızarmadan... "Olay günü yazamayacak denli etki altında kalmış olacağımdan korktum." Başını salladı. "Çöp sepetine herhangi bir şey atmak beni böylesine mutlu etmemişti."

"Sana inanıyorum," dedi Alain ve sonra biraz ilerleyerek öne doğru eğildi ve olanaksızlığını bilmesine karşın yine de sanki birisinin duymasından korkuyormuş gibi alçak sesle ekledi. "Senin için özel bir işim var."

Sacha Cotrell heyecanlanmadı. Onu kendi alanlarına çekmek isteyen, yayıncıların ya da sinema prodüktörlerinin önerilerini geri çevirmek zorunda bırakan, onu gazeteye, *"Le Miroir"*a bağlayan bu "özel işler"di işte.

"Söyle."

"Önce açıklamam gereken bir şey var..." dedi Alain. Belki de çok olağanüstü bir konu yakalayacağın güç bir iş, ama yine de bu konuda bir satır bile yazmamanı isteyeceğim senden.

Gazeteci bu olağandışı öneri karşısında şaşırmıştı, bir an düşündü; çünkü kendisini büyük tehlikelere atma pahasına binlerce okuyucuya içinden çıkılması güç, başa iş açıcı konularla ilgili bilgi vermesi isteniyordu her zaman. Ününü tehlikeye atacak bir işti bu ve arayıp bulacağı şeyi sonradan anlatmamaksa pek alışılmış bir şey değildi.

İçinde, tatil günlerini Almeria kıyılarında geçirirken alıştığı pis kokulu İspanyol puroları olan küçük bir kutu çıkardı, özenle ve dört enfarktüs krizinden daha çok ölümüne neden olabilecek aynı zehirden karşısındakine sunmak zahmetine katlanmadan bir tane yaktı ve dumanını pencerelere doğru üfledi.

"Dinle..." dedi yumuşak bir sesle. "Eski çalışma odana girip, o zamanlar bu ülkenin en zengin ve en etkili adamı olan Jean-Paul

Guitay'in arkasında nelerin gizli olduğunu araştırmak için senden altı ay süre ve para istediğimde henüz adımı kimse duymamıştı. Ve sen beni deli diye kapı dışarı etmedin. Bana inandın. Ve bu çapkın herif ve sen beni meşhur ettiniz... Yadsıyabilir miyim? Böyle bir önerisini kabul edebileceğim tek insansın..." dedi kesin bir dille. "Söz veriyorum."

"Sağol..." Sacha'nın yanıtının ne olacağından bir saniye bile kuşkulanmamıştı Alain ve aldanmamış olduğunu görmek onu mutlu ediyordu. "Araştırmayı sonuna dek çok gizli yürüteceksin.." diye ekledi. "Ne senin adının ne de *'Le Miroir'*ın, dolayısıyla ne de benim adımın bilinmesi gerekiyor. Belki abarttığımı sanıyorsun, ama eğer bu işin içinde benim olduğumdan kuşkulanacak olurlarsa öldürürler beni."

Öteki bu durumdan pek sarsılmışa benzemiyordu. Utanç verici konulara el attığı için dört kez kendisini öldürmeye kalkmışlardı ve deneyimleriyle biliyordu ki, ölümün bürosunda görünmesi her zaman olası idi.

"Anlıyorum..." dedi purosunu çekerek. "Devam et!"

"Yaşamımı 'kimlerin' kurtardığını ve özellikle 'nasıl' yaptıklarını araştırıp bulman gerek benim için..." diye gülümsedi özür diler gibi. " 'Ne zaman' olduğunu biliyorsun; iki aydan birazcık fazla. 'Niçin?' Elli milyon yeni Fransız Frangı. 'Nerede?' Le Bourget Havaalanı'nın batısında olması gereken, büyük sütunlu, sarı renkli klinik. Saint-Denis'den pek uzak olacağını sanmıyorum..." Kendisini boğan bir yükten kurtulmuşçasına koltuğunda yeniden geriye yaslandı. "Doktor Ericsson adında birisi bakıyordu bana, ama beni ameliyat edenin o olmadığından eminim. Catherine adında kısa boylu, esmer ve sevimli bir hemşire vardı. Tek Fransız oydu."

Sacha, eski ve kendine özgü ceketini karıştırdı, dörde katlanmış bir parça kâğıtla bir tükenmez çıkardı, notlar aldı çabuk çabuk. Sonra kafasını kaldırdı.

"Bu parayı nasıl ödedin?" diye sordu.

"Cenevre'deki bankama emir verdim ve kendileri gidip aldı, bir valizle taşıdılar."

Sacha bir şaşkınlık ıslığı çaldı.

"Şahane!.. Piste iner inmez saymayı yeğliyorlar... Umarım ilginç şeyler çıkacak."

Purosunun izmaritini ağır kristal küllüğe bastırdı. Sorunun özü-

ne olabildiğince çabuk varmaya yarayacak her bir ayrıntı üzerine çok somut sorular sormaya başladı. Sonunda karamsarca başını salladı. Ve gitmeye hazırlanarak ayağa kalktı.

"Pekâlâ!.." dedi. "Elimde pek bir şey yok, ama bulacağım. En iyisi, bu paranın izini sürmek sanıyorum."

Alain, onu kapıya dek uğurladı.

"Tüm zamanını bu işe ayır ve gereken harcamayı yap," diye üsteledi. "Tüm sorumluluklarından seni bağışladığımı İdare'ye bildireceğim... Bana sürekli bilgi ver... Dikkatli ol!.."

Efendisinin kendisine bir kemik atmasını bekleyen sırnaşık bir köpek gibi Claudine kapıda belirdi, ama şu durumda "efendisi" yanından geçerken hafifçe yanağını okşamakla ve doğruca asansöre doğru yürümekle yetindi.

Kapıyı açık bırakmış olan Alain, kızın bozulması karşısında gülümsedi ve başını salladı.

"Claudine!.." dedi sevgiyle. "Babandan daha yaşlı!.. Ve gittikçe de kelleşiyor."

Claudine hafifçe kızardı ve bloknotunu yeniden ele almak üzere masaya doğru yürürken eteğini düzeltmek için çekti.

"Genç olsa da!.." dedi mesleği gereği mekanikleşen bir ses tonuyla. "Senyor Sergio Goldfarb telefon etti. Bir numara bıraktı. Onunla konuşmak ister misiniz?"

Kuşkulandı. Kafaları allak bullak olmuş beş adamın önceden bildikleri, ama bir araya gelince işin içinden çıkamadıkları yanıtlar aradıkları bir akşam yemeğine bir kez daha katlanmak istemiyordu; tam hayır diyecekken birdenbire vazgeçti. Goldfarb dengeli konuşma biçimi ve davranışlarıyla dikkatini çekmişti ve Goetz'le ikisi karşılarındaki soruna en bilinçli yaklaşanlar olarak görünüyordu.

"Numarayı bağla," dedi ve kapıyı kapatıp koltuğuna doğru yürüdü, tam yerine oturmuştu ki telefon bağlandı ve Güney Afrikalının sesi komşu odada gibi öylesine netti.

"Günaydın Alain," diye selamladı onu ve hemen konuya girdi. "Sana bir iş önereceğim... Birlikte yemek yiyelim mi?.."

"İş mi?.." şaşırdı, bunu beklemiyordu.

"Hem de en kötü koşullarda," dedi öteki gülerek. "Kendi geleceğimiz konusundaki felsefi masallarla hiç ilgisi yok. Para, yalnızca para."

"Oldu... Nerede?.."

"Saat birde. *'Mouche Vapuru'*nda... Pruvada masa ayırttım."

"Gelirim."

Ahizeyi yerine koydu ve o anda saygıdeğer iki iş adamından çok Amerikalı turistler, yeni evlenmiş çiftler için Seine nehrinde dolaşan bir motorun pruvasında yemek yemenin saçmalığını anladı. *"Mouche Vapuru"*na son kez bindiğinde, milyonlarca yıl önce, ılık bir sonbahar öğle sonunda Shireem'le idi.

Shireem.

"Beluga" gecesinden beri onu düşünmemişti ve birdenbire tatlı bir rahatlık duyduğunu anladı, başağrısından sonra bir aspirinin insanı eski doğal durumundan daha da doğal, daha dingin ve daha hoş bir duruma sokması gibi.

Shireem ölmüştü onun için; bir daha da yeniden dirilmesine izin vermeyecekti.

Şık ve sevimli Sergio Goldfarb, gün ışığında iki gece önceki üzgün ve canı sıkılan adamdan oldukça farklıydı. Bununla birlikte sırasında gerçekçi, dürüst ve bir o kadar da sert bir adam olmaya devam ediyordu ve ırkından, milliyetinden, aldığı Alman üslubu sert eğitimden gelen bu katılıkla savaşmaya çalıştığı sanılırdı.

"Nasıl bir iş bu?" diye sordu Alain, motor ırmak boyunca ilerlemek üzere açılınca. "Bir elmas ocağı mı satmak istiyorsun bana?"

Güney Afrikalı, buz gibi bir gülümsemeyle:

"Hayır," dedi. "Bir gazete satın almak istiyorum."

" 'Le Miroir' satılık değil," diye yanıtladı rahatsız olmuş olan Alain, çünkü tartışma götürmeyecek herhangi bir şey için su üzerinde birkaç saat yitirmek ve havuza girmek zahmetine değmezdi. "Gazetelerimden hiçbirisi satılık değil," diye kestirip attı.

"Beni anlamadınız..." dedi Goldfarb, yatıştırıcı bir sesle. "İstediğim, Johannesburg'taki bir gazeteyi satın almak. Ben satın alacağım, siz de onu idare edeceksiniz. Ya da isterseniz yarı yarıya satın alırız."

"Johannesburg'da mı?" dedi şaşırmış olarak; bu sırada Eyfel Kulesi başlarının üzerinde geçiyordu, onun karşısında, sağdaki kıvrımın köşesinde Modern Sanatlar Müzesi göze çarpıyordu. "Güney Afrika'da bir gazetenin nasıl idare edileceği konusunda en ufak bir fikrim yok..." diye devam etti. "Hiç gitmedim oraya."

"Sanırım, az çok Fransa'daki gibi yürüyecek..." dedi Sergio Goldfarb kaygısızca. "Yakında bilgi alırsınız..." Durdu, viskisinden do-

lu bir yudum aldı ve ekledi: "İlk adım güç olabilir. Sizin buradaki gibi bir basın krallığı kurmak düşüncesindeyim. Johannesburg, Ciudad de el Cabo, Pretoria, Durban ve Natal... Hatta kimi radyo yayınları... Geriye para sorunu kalıyor... Benim ve güvendiğim arkadaşlarımın parası..."

"Niçin?"

Şaşırmış, dikkatli dikkatli baktı.

"Ne demek niçin? Yoksa iyi bir iş değil mi? Siz milyonlar kazandınız."

Alain başıyla onayladı, bir yandan da bu sırada motorlarıyla karşılaşan bir geminin kıçında uzun boylu bir gençle öpüşen güzel bir esmeri seyrediyordu. Uzun ve zayıf delikanlıyı kıskandı, gözlerini onlardan ayırmadan, hatta onları izleyebilmek için olabildiğince vücudunu eğerek yanıtladı masa arkadaşını, arkası ona dönükken.

"Topraktaki bir ocaktan elmas çıkarmak kadar iyi bir iş değil... Ve sizin zenci madencilerinizin başınıza açacaklarından çok daha fazla iş sorunları, toplumsal sorunlar..." dedi belli bir amaçla.

Sergio Goldfarb, çiftlerin köşede görünmez olmalarını ve Alain'in de yeniden kendisine bakmasını bekledi. Parmağı ile bardağındaki buz küreciklerini karıştırdı.

"Gerçek neden de bu..." dedi. "Zenci madenciler... Genel olarak zenciler!.. Birkaç istisna dışında ülkemin basını 'Apartheid' den ve hükümetin çılgın politikasından yana..." Bir an durdu. "Bu fanatik faşistler, birçoklarımızın zencilerle anlaşmadan yana olmamıza karşın, bizi felakete sürükleyecekler. Ama düşüncelerimizi açıklama hakkımız yok."

"Muhalif bir gazete çıkarmak hem güç hem pahalıya mal olur..." dedi, Alain, deneyimiyle ne dediğini bilerek. "Özellikle Güney Afrika'daki gibi gerici ve diktatör bir hükümetle. Yerli yersiz kapatmaktan tut da kâğıt dışalımını engellemeye dek binbir çeşit 'boykot' yapma yöntemini de hesap et."

"Siz işin içinden çıktınız..."

"De Gaulle farklıydı... Birçok düşüncesine karşıydım, ama ona her zaman hayran oldum... Otoriteydi, ama asla diktatör ya da faşist olmadı..."

"Deneyiminiz var sizin..." diye üsteledi kesin bir dille Güney Afrikalı. "Önemli olan da bu... Hükümetim, kendi lehine kamuoyu yaratmak amacıyla, yabancı ülkelerden gazeteler satın almaya kalkıyor. Ben de onlara karşı bir oyun oynamak ve karşılarına evin içinde

bir düşman çıkarmak istiyorum..." Sözünü kesti, yeniden içkisini içti ve inançlı bir biçimde konuştu: "Söylemek istediklerimi yanlış ifade ettim," diye düzeltti. "Hükümete karşı olmak istemiyorum. Bu çıkar yol değil. Daha kurnaz olmalıyız... Anlaşmaya doğru ilk adımı biz atmalıyız. Çok zenginiz, ama sayımız çok az... On dört milyon zenciye karşı dört milyon beyaz... Kuvvetle başa çıkmak olanaksız. Çözüm yolları bulmalıyız. Bana kalırsa bütün düşüncelere açık bir serbest kürsü, bu çözüm yollarını bulmak için en iyi yoldur."

"Diyalog kurmak için çok geç değil mi sizce?"

Alain, Güney Afrika'ya hiç gitmemişti, ama karşı karşıya kaldıkları güç durumu biliyordu. Sacha, bir yıl önce ticaretle ilgilenen bir gezgin gibi bu cumhuriyeti görmüş ve *"Le Miroir"*da umuda pek az yer veren bir dizi makale yayımlanmıştı. Altmışlı yılların başlarında aydınlığa kavuşan Kara Afrika, ulusçukların ve bağımsızlıkların Afrikası, beyazları denize dökerek, kıtada kalan son sömürgeye de kesin darbe indirmeye hazırlanıyordu. Artık Hollandalı, Alman ya da İngiliz kökenli Afrikalıların buyruğu altında değildi. Şimdi zencilerin elindeydi ve hiçbir gazete zinciri durumu kurtaramazdı. Motor, Concorde Alanı'ndaki Dikilitaş'ı önüne alıp Les Invalides ve III. Alexandre Köprülerini geçerken, Alain bunları mırın kırın etmeden ve patavatsızca açıkladı.

Sergio Goldfarb, sessizce dinliyor, o leziz istakoz çorbasını büyük bir incelikle içiyordu, yüz ifadesinden aslında Alain'in düşüncelerini paylaştığı söylenebilirdi, ama yine de Alain konuşmasını bitirince başını salladı:

"Kuramsal açıdan çok iyi..." dedi. "Ama dünyanın bir numaralı altın ve elmas üreticisiyiz; potansiyel açıdan da başta gelen uranyum üreticilerinden biriyiz. Batı, ne bizden vazgeçme lüksünü göze alabilir ne de sanayilerinden birçoğunun durmasına neden olabilecek altın ve elmasın Rusların ya da Çinlilerin eline geçmesine ya da düşüncesiz zenci ulusçuların ve kaçıkların bir yumruk indirmesine izin verir. Dişleriyle, tırnaklarıyla savunacaklar bizi."

"Öyleyse... Ne için bana gereksinme duyuyorsunuz?"

Goldfarb'ı şaşırtmıştı bu soru. Kendi anlayışına göre ona verdiği rol apaçık ortadaydı, gerçek de buydu, ama Alain tam olarak emin olmak istiyordu.

"Amerikalıların son anda bizi savunmaları durumu var..." diye belirtti. "Ancak bu duruma düşmemizi önleyecek bir denge durumu bul-

maya çalışıyorum."

Alain, üç uzun köprü, Concorde, Royal ve Carrousel Köprüleri boyunca düşündü: Bakışları, solundan geçen kül renkli, görkemli ve sevimsiz Louvre Müzesi'nin cephesine, ayrımında olmadan takılıp kalmış, tutarsız ve tehlikeli bir tasarıya hâlâ açık açık bir "hayır" sözcüğünü diyememesine şaşırmıştı; siyaset ve basın dünyasının gizemlerini bilen bir insanın kafasında bu tasarı, birkaç dakikadan fazla düşünmeye değmezdi.

İki yıl önce Alain Remy-Duray, henüz "Kule"sinin çalışma odasında en az iki saat kalabilecek durumdayken, Notre-Dame Katedrali'nin okları daha ortaya çıkmadan önce, konuyu kestirip atabilirdi. Şimdi ise içinde "bir şeyler" kımıldıyordu ve tasarının hak ettiği dobra dobra bir "hayır"ı çekmesini engelliyordu, büyüleyici çılgın bir maceranın çekiciliği ile ipnotize olmuş gibi dalgın ve sessiz kalakalmıştı.

Konuşunca sorduğu soruya ve ses tonuna ilk şaşıran yine kendisi oldu:

"Söyleyin bana Sergio..." dedi, "bu öneriyi bana ameliyat olmadan önce yapabilir miydiniz?.. Hatta düşünebilir miydiniz?...."

Bir an kendi kendine düşündü.

"Hayır," diye yanıtladı içtenlikle. "Hiç böyle bir sorunum olmadı. Gelecekle ilgili korkum ülkemden elmas çıkarıp bunları Hollanda'da güvence altına almakla sınırlıydı. Her zaman, Amerikalılar bizi kurtarmayacak olurlarsa paramı harcayacak zamanım olmayacağını düşündüm."

"Ama şimdi çok daha fazla yaşayacağınızı düşünüyorsunuz."

"Hayır, düşündüğüm bu değil... Uçsuz bucaksız servetim var, Alain. Ne ben ne çocuklarım ne de torunlarım bunu tüketemez. Ama değiştiğimi duyumsuyorum. Yeni bir savaşım ruhum var ve her yanımı kaygı sarıyor; benim için pek çok şey yapmış olan bir ülkeye bir şeyler verebilmek istiyorum..."

"Ruhça da sizi gençleştirmiş olmalılar!.."

"Tamam..." dedi. "Niçin yadsımalı bunu?.. İçimden bir ses yalnızca görmüş geçirmiş olgun, kuşkulu, utanmaz ve bencil bir adam olmadığımı, bir zamanlar istediğim her şeyi kolayca elde ettiğim için bir türlü olamadığım hayalci ve savaşımcı delikanlıdan içimde bir şeylerin kaldığını bağırıyor gibi..."

"Tanrım! Böyle ha!.." diye haykırdı Alain. Korkuyordu. Çılgınca tasarısıyla onu cehennemin dibine yollamamı da engelleyen buy-

du. Düşüncelerini kovmak ister gibi başını salladı. "Ne oluyor bize, Goldfarb? Bize ne yaptılar?.. Yalnızca para karşılığı gençliğimizi ve sahip olduğumuz en iyi şeyi bize geri vermelerinin anlaşılır yanı var mı?.."

Güney Afrikalının eli titredi. Dudağına götürdüğü bardaktaki buz şıngırdadı. Bir yudum, ancak içebildi.

"Bize yalnızca olabilenin en iyisini verdiklerini düşünmek bana korku veriyor," dedi. "Daha çok bir kopukluk söz konusu olabilir diye korkuyorum; sözgelişi... 'çevrebilimsel bir kopukluk'. Doğa yapıtını değiştirmeye kalkışınca bir felakete neden oluyor. Şöyle ya da böyle doğamızı altüst ettiklerini yadsıyamayız."

"Denebilir ki bu felaketin ilk belirtilerinin ortaya çıkmasını bekliyor gibiyiz."

"Az çok."

"Viski de geciktirmeyecek bunu."

"Ama korkumu gideriyor."

"Benim de bu korkuya kapıldığımı mı sanıyorsun?.." Alain, kesinlikle karşı çıktı. "Yaşamımı kurtardılar ve bu şahane duygunun tadına varacak zamanım olmadı... Geçirdiğim olaylardan sonra hiçbir şey beni korkutamaz."

"Yanılıyorsunuz..." dedi Goldfarb. "Yaşamaya yeniden alışacaksınız ve çok olağan bulacaksınız bunu..." Bir an durakladı, bakışları belli belirsiz bir noktada, soğuk çirkinliği ile kendisini tehdit eden, hemen hemen başının üstünde kalan Notre-Dame'ın oluklarından da ötelerde takılı kaldı. "Daha sonra...." diye ekledi, "iki yıl sonra, o şimdilerde beni kuşatan Collingwood ve Tavora'da da saldırıya geçen bilinmezlik korkusu size de saldıracak. Yaşamak ve gençleşmek ayrıcalığı için gerçekten ödediğimiz ne? Kendimi, ruhunu şeytana satan yeni bir Doktor Faust gibi duyumsuyorum."

Uzun bir süre, kahve servisi yapılıncaya dek, Austerlitz istasyonu hizasında kendi çevrelerinde dönmeye başlayan motorun manevra yapışını seyrederken hiç konuşmadılar, kaptanın hareketleriyle ilgileniyorlarmış gibiydiler, ama büyük bir olasılıkla, kendi düşüncelerine dalmışlardı: Alain, kendisine hakim olacağını sezinlemesine karşın, bu korkuya ortak olmayı kabullenemiyordu.

Sergio Goldfarb haklıydı: Yaşamaya alışmak üzereydi, hiç kimsenin asla tartışamayacağı bir hak sayıyordu bunu ve her doğan günle kendisini hiçliğin kıyısında gördüğü zaman uzaklaştırmıyordu bu düşünceyi. Ödenen ücretin az olduğunu vurgularken de haklıydı: Ger-

çek ücreti daha ilerde anlaşılacaktı.

Elindeki çiziğe baktı. Bu ücretin bir parçası mıydı, yoksa duyumsadığı korkunun bir parçası mı? Görünüşte yalnızca bir anımsatıcı idi; her yanda kendisini izleyen bir uyarıcı: Herhangi bir gün ilerde bu çiziğin oluş nedenini ortaya çıkaracağını ve açıklama zamanının gelmiş olâcağını bildiren bir uyarıcı.

Ve içinde bir şey, faturanın çok astronomik olacağını ne kendisinin ne de herhangi bir kimsenin bunu ödeyemeyeceğini bağırıyordu.

Korku: Güney Afrikalıyı kuşatan korkuya Alain de yakalanmıştı ve kabul etmemek saçma olurdu.

Motorların uğultusu kulakları sağır ediyor ve insanın ruhunda bir tür kasılmaya neden oluyordu; en iyi pistlerde yarışın her dönemecinde daha yoğun bir biçimde yaşayan binlerce seyirciye bulaşan bir gerilim.

İçindeki kapaklar değişmişe benzeyen büyük susturucu, pistonların takırdaması, lastiklerin cızırtısı ya da şanzuman kutularının boğuk ve titrek uğultusu binlerce yankı halinde geri geliyor ve sessiz ve yağlı deniz üzerindeki kokuyu arttıran bir is bulutu aşağılara doğru yayılıyor, gözleri tahriş ediyor ve seyircilerin daha da coşkulanmasına yardım edercesine boğaza tebelleş oluyordu.

Pistte, birbirlerini izleyen, daha doğrusu dönüp dolaşıp aynı noktaya gelen ve tam zamanında aynı yayı arayan hemen hemen matematiksel bir kesinlikle hızı azaltıp ya da artırarak, gerçek düşmanın kırmızı ya da yeşil arabanın sürücüsü olmayıp yanlış hesaplanmış bir hareketin ya da zamansız bir fren yapmanın olduğunun bilincinde olan on dört yarışçı vardı.

Alain, *Sahara*'nın güvertesinde, sarılı karalı bir şilteye gömülmüş, bir elinde şarap, ötekinde dürbün, tekerlekli madenî tabutlara doluşmuş bu delilerin kendi kendilerini öldürme yürekliliğini her zamanki gibi hayran hayran seyrediyordu, her seferinde uzun tünelin çıkışında gözlerini kan bürüyerek atılıyorlar, lastikleri dönemeçte kalarak sola savruluyorlar, hayranlıktan ağzı açık coşkulu insanlarla dolu tribünün önünden zikzaklar yaparak geçmek için yeniden hızlanıyor, korkak deliler gibi kentin üstüne doğru yeniden gözden kaybolup gidiyorlardı.

Roma arenalarında ölümle karşı karşıya gelen gladyatörlerle, yolun her dönemecinde aynı ölümün pusuda beklediği bu modern gladyatörler arasında nasıl bir fark olduğunu soruyordu kendi kendine. Ve yenilenin öldürülmesini istemek için parmağını indiren ayak takımı ile bir makinenin havada uçarak alevler halinde dönmesiyle sonuçlanan kazayı bekleyen halk arasında nasıl bir fark olduğunu da soruyordu.

Alain'e göre, "Büyük Yarış"ın ilginç yanı, her zaman düşündüğü tek ilginç yanı ne arabaların ulaştıkları hız ne de her yarışçının geldiği çizgi değil, özellikle yılda bir kez yedi denizin en güzel ve en cafcaflı yatlarının körfezde buluşmasıyla oluşan olağanüstü görünümdü.

Çam kozalağı gibi birbirine yanaşmış tekneler, ayakları ıslatmadan bir tekneden bir tekneye atlayarak limanın bir boydan bir boya geçilmesini sağlayacak sürekli bir zemin oluşturuyorlardı. Motorları güçlü yüksek gemiler ya da uzun tekneli narin yelkenliler lüks ve savurganlık yüklü olarak parlıyorlardı; dimdik göğüslü kadınlar, güneşte dinlenmenin esmerleştirdiği erkekler ya büyük dürbünleriyle yarışın evrelerini seyrediyorlar ya da ölümün çevrelerinde dört dönmesinden uzak hamaklara ya da şiltelere uzanıyorlardı.

Yıllar önce Alain, hemen hemen hiç yanlış yapmadan yirmi beş metreden daha uzun olan her teknenin sahibini söyleyebilirdi, ama şimdi bu teknelerin çoğu el değiştirmişti, ona göre çok modern olan öteki tekneler de, eskiden çok daha narin gemilerin bulundukları iskelelerde sallanıp duruyorlardı.

Kayık konusunda Alain, tahta teknesine, çatırdayan kaburgasına, ağır gidişine ve sadeliğine karşın, kusurlarına dayanmak zorunluluğunu duyumsadığı sadık bir dost saydığı yaşlı *"Sahara"*sına bağlılığını sürdürüyordu.

İki yıl tersanede kaldıktan sonra şimdi motorları yenilenmiş, bo-

yanmış, kalafatlanmış, efendiliğinden ve kişiliğinden hiçbir şey yitirmeden gençleştirilmiş olan *Sahara,* çevresinde demir atmış çok pahalı gemilerden hiçbirisinin, bir zamanlar kendi eski halılarının üzerinde dolaşmış olan güzel kadınların ve kişilerin onda birini bile konuk etmediklerini ve edemeyeceklerinin bilincinde, kendi kendisinden ve geçmişinden gurur duyarak Monako Körfezi'nde salınıp duruyordu.

Reutemann "Lotus"una daha iyi bir sonuç elde ettirmek için yırtınır ve her zaman tehlikeli ve ne yapacağı önceden kestirilemeyen Niky Lauda'nın, "Braham"ının durması yüzünden pruvayı terk etmek zorunda kaldığı görülürken, kendi markalarının utkusuna katılmak üzere gelmiş olan binlerce fanatik İtalyanın yüreklendirdikleri "Ferrari"ler, hızlı taşıtların başdöndürücü dönüşleri ile gidip geliyorlardı.

Sonra yüzlerce geminin sirenleri, önünden geçerken utku kazanmış Jody Scheckter'i selamlayarak sevinçli sevinçli çalıyorlardı; bir anda bir sürü yat ve her renk ve tipte sandal hızla Cannes'a, Nice'e, Portofino ve Mallorca'ya doğru hızla yol almak üzere, limanın girişine en önce varmak için yarışa başladı.

Amerikan filosunun dev destroyeri iki mil derinliğe demir atmıştı ve güçlü metal gövdesi ve sürekli güverteye inip çıkan beyaz helikopterler hareketli görünümün güzelliğine güzellik katıyordu.

Alain'in ne demir atacak ne de gidilecek belli somut bir yeri vardı; her zaman eline geçmeyen bu güzel saatten, öğle sonrasının ılık havasından yararlanmak için pruvada kaldı; daha sonra güvertedeki bir ayakkabı gıcırtısı ile kendine geldi, arkasını döndüğünde mucizevi bir biçimde sulardan doğmuş gibi ortaya çıkan Sacha Cotrell'i gördü.

"İyi bir yarış, değil mi?" dedi daha selam vermeden. "Ferrari yine en iyi durumda."

"Ligiers'ler düş kırıklığına uğrattılar beni," dedi elini sevgiyle sıkarken; -onu görmekten mutlu olmuştu- "Onlardan daha çok şey bekliyordum."

Sacha, yorgun bir durumda kendisini öteki şiltelerden birisine attı, yazlık kırmızı gömleğinin ceplerinden birisindeki pis kokulu sigara paketini aramaya başladı.

"Bir gün 'Williams'lar sürpriz yapacaklar," dedi kesin bir dille.

"Bugün çok gülünçtüler..."

"Henüz formda değiller..."

Sessizce karşısındakini gözetlemekle yetinen Alain yanıt vermedi. Beklenmedik bir zamanda ortaya çıkışı pek şaşırtmamıştı onu, çünkü Sacha'nın her zaman önceden ne yapacağı kestirilemezdi ve artık alışmıştı buna. Bu, onun yaşam biçimiydi, böyle kabul etmesi gerekiyordu. Eğer Monaco'daki "Büyük Yarış"a gelmeye karar vermişse, neden olmalıydı; herhangi bir nedeni olmadan gelmeye karar verdiği havalarına girse bile. Buna karşın konuşmaya karar verdiğinde, Alain'in sesindeki hafifçe sitemli ses tonu gizlenemiyordu.

"Ben de seni öldü sanmıştım," dedi. "Bir telefon olsun edebilirdin."

Sacha Cotrell sigarasını yakıp kibriti geminin bordasından atarken gülümsedi.

"Sana verilecek hiçbir haberim olmadığı için telefon parasına yazık olurdu."

"Ya şimdi var mı bir şeyler," diye sordu ilgilenerek. "Şeytanların beni nasıl iyileştirdiklerini ortaya çıkarabildin mi?"

Gazeteci kesinlikle bilmediğini belli etti; ağzını açışı ve kaşlarını çatışı hiçbir şey bilmediğini açıkça ortaya koyuyordu.

"Bu şimdiye dek hiç karşılaşmadığım iyi saklanmış bir giz gibi geldi bana," diye itiraf etti. "Bu gizi paylaşanlar on kişiyi geçmiyor ve ben bunların kim olduklarını bile bilmiyorum henüz."

Alain, tanıdığı günden beri Sacha'nın ilk kez kendisini aldattığı gibi tatsız bir duyguya kapıldı, ama düş kırıklığını gizlemeye çalıştı. Öteki bunu anladı ve öğrendiklerini anlatmaya karar vermiş gibi göründü.

"Paranın izini buldum," dedi. "İsviçre'de dostlarım var ve ülkeden çıkarmayacaklarından emindim. Parayı ödediğin gün ve ertesi gün en az iki büyük mevduat yatırıldığını öğrendim. Birisi üç milyon dolarlık, öteki dört milyon. Geriye kalan kısmının izine rastlamadım. Üç milyonu, altı yıldan daha az bir süre içinde yirmi dört milyon 'biriktirebilmiş' olan birinin özel hesabına yatırılmış. Adını öğrenemedim. Kalan kısmı, asıl merkezi Panama'da, 'Avenida de Tres Noviembre' deki kötü bir binada olan 'Kıtalararası İlaç Araştırmaları Derneği' adında acayip bir kuruma aktarılmış. Büroya kira olarak iki yüz dolar karşılığı olan iki yüz 'balboa' * ödüyorlarmış ve hiç kimsenin buraya ayak basmadığı da biliniyor."

"Klinikten ne haber?"

* Panama para birimi. (Ç.n.)

"Klinik değil de, 'Kıtalararası Dernek' adına altı aylığına imzalanmış kontratı olan özel bir ev varmış. Senin gittiğinin ertesi günü boşaltmışlar ve kirasını peşin olarak ödemişler.

"İlginç..."

" Çok! Sanki kendisini umutsuzların yaşamını kurtarmaya adamış birisinin değil de canilerin peşine düşmüşüm izlenimi uyandı bende."

"Niçin bunca giz?"

" Bunu bana açıklaman için geldim buraya ben de... Nedir bu giz, Alain? Böylesine yasadışı işler insanı iyileştirebilir mi?"

Yanıt alamadı, çünkü Alain'in de verecek mantıklı bir yanıtı yoktu. Güneş, Rainier Sarayı'nın arkasına gizlenip, gökyüzü, daha sonra hemen hemen beyaz bir çizgi oluşturmak üzere kızılımtırak bir renge bürünürken Alain ile Sacha, düşünceli düşünceli, gülüşmeler, sesler, çığlıklar ve siren sesleri arasında peşpeşe limandan ayrılan yatlara bakakaldılar.

Sıralar artık boşalıyor gibiydi ve yüzlerce araç, biraz önce "Formula Uno"ların saatte iki yüz kilometreden büyük bir hızla geçtiğine tanık oldukları aynı Alberto Bulvarı'ndan kaplumbağa adımlarıyla ilerliyordu.

Her yıl süratle ve hatta ölümle verilen randevu gerçekleşmişti; anılara ve istatistiklere yeni bir ad geçiyordu, ama dünya ralli rekorunun kırılmış olmasına ya da olmamasına aldırış etmeden, aynı turlar sürdürülüp duruyordu.

Alain ayağa kalktı, Sir Thomas Rigby'nin *Lady Ann III*'ünü selamlamak için el sallamak üzere bordaya geldi, Sir Thomas da güvertedeydi ve çın çın öten bir megafonla selamını yanıtlıyordu. Bir gece önce *Sahara*'nın güvertesinde birlikte yemek yemişlerdi ve Alain, Tanrı'nın öyle her insana bahşedemeyeceği denli güzel ve sevimli karısının gencecik yaşında öldüğünü gören yaşlı konsolosu boşu boşuna neşelendirmeye çabalamıştı.

"Karımdan çok kızım gibiydi," diye itiraf etmişti yemeğin sonuna doğru. "Her zaman benden saklama inceliğini göstermiş olmasına karşın, sevgilisinin kim olduğunu biliyordum ve bir gün ben yok olduğumda onunla evleneceğini ve onu da benim gibi mutlu edeceğini düşünmek sevindiriyordu beni. Gençtiler, güzeldiler, birbirlerine âşıktılar ve paramı onlara bırakacaktım..." Sesi donuklaşmıştı, bir an durdu. "Şimdi ise o öldü ve ben ise, ona yaş günü armağanı

diye satın aldığım bir yatta rotası belirsiz dolaşan işe yaramaz yaşlı bir adamım."

Alain yeniden doldursun diye konyak kadehini başına dikti, üç uzun dakika düşündükten sonra Sir Thomas, küçümseyici bir tonla ekledi:

"Böceklerin en küçüğünden akıl almaz yüce dağlara dek her şeyin mükemmelliğine inanıp, doğanın harikalarını ölçüp biçerek ve yapıtını hayranlıkla seyrederek geçiriyoruz yaşamımızı. Çevrebilimciler 'Doğa, yaptığı her şeyi bilir' diye üstelemekten çekinmiyorlar; oysa ki gerçekle karşı karşıya gelindiğinde doğa ananın katı, beceriksiz, işe yaramaz, özençli, saçma ve taşyürekli olduğunu kabul etmek gereken zamanlar oldu. İşini tamamlamak için harcadığı üç milyar yıl ne pek işine yaradı ne de kusurlarını düzeltmeyi öğretti."

"Ann'ın ölümü bir rastlantıydı. Bu yüzden doğayı suçlayamazsın."

"Eğer insan bu dayanıksızlığı ve kısıtlılığıyla bu milyonlarca yıllık evrimin doruğunu oluşturuyorsa, kuşkusuz sonuç çok daha üzücü. Bizlerden herhangi birimiz daha iyisini yaratabilirdi. Anlaşılması için yüzlerce evrim kuşağına, doğmak için dokuz aya, gelişmek için yirmi beş yıla gereksinme duyan bir insanın, saçma bir rastlantıyla yok olması öyle bir enerji savurganlığıdır ki, aklı başında en ufacık bir ticari kuruluş bile bunu kabul edemez. Bu, bilinçli olarak 'Ferrari' arabalarını, hurda haline gelmeden önce yalnızca beş yüz metre koşacak diye üretmeye benzer."

Kuşkusuz Alain de bir zamanlar Sir Thomas'ın değer yargılarına katılmıştı ve umutsuz olduğu saatlerde ölümün eşiğine geldikçe benzer kararlara varmıştı, oysa ki hiçbir zaman somut olarak doğayı değil de "yazgı" denilen o soyut kavramı suçlamıştı hep. Bu yüzden oldukça sıkılmış ve rahatsız olmuş bir biçimde söze başladı:

"Onun sayesinde buradayız. Tanrı ya da doğa, her ne diyorsan, bizi yarattı, onsuz biz bir hiç olurduk. Ann'ın ölümünü doğanın bir yanlışı gibi düşünemezsin..."

"Eğer ölmemiş olsaydı iyileşmeden mahvolup gidecekti; bu da doğanın bağışlanamaz başka bir yanlışını ortaya koyuyor," dedi Sir Thomas. "Gerçekte doğa saptadığı yüz amaçtan doksanında yanılıyor ve rastlantısal ve hemen hemen tekdüze bir yineleyişle kendi kendini mahvederek yanlışlarını düzeltmek için çaba göstermiyor. Bilim adamları aşağı yukarı yüz on milyon hayvan türünün yaşadığını var sayıyorlar. Bunlardan yalnızca iki milyonu varlığını sürdü-

rüyor; geri kalanı, bir gün kâğıt sepetine atılan iyi yapılmamış karalamalar gibi yok olup gitmiştir; bu oranda başarısız olan bir mimarın köpek kulübesi bile inşa edebileceğini kabul edebilir miydin?''

''Yok olup giden bu türleri başarısızlık kanıtı saymak saçma olur.'' Alain, mantıklı görünmeye çalışıyordu. ''Evrimde ilerlemeler oldu. Çevre değişti, yaşam koşulları değişti ve bu hayvanlar ötekilere yer bırakmak için ölüp gittiler.''

''Tamam,'' diye onayladı Sir Thomas Rigby? ''Son, kesin ve şahane halkaya gelindi: İnsan. Açlık ya da hastalıktan ölmeyecek olurlarsa zamanlarını birbirlerini öldürmeye harcayan birkaç zavallı iki ayaklı için onları yok etmeye harcanan bunca zahmete değdi mi?''

Acı acı gülerek konyak kadehinden büyükçe bir yudum aldı:

''Ve niçin birbirimizi öldürüyoruz? Gerçekten doğanın yüce yapıtı oluyoruz; çünkü konuşabilme ve düşünebilme yeteneğimiz var. Benden farklı düşündüğünü söylüyorsun, ben de bunun için seni öldürüyorum. Yahudi için, Hıristiyan için, Nazi için ya da Cezayirli için akıl önemli değil. Doğa ana bu inceliği bizden esirgemedi. Kendi kendimizi savunmamız için bize ne pençe ne diş ne boynuz ne de zehir veriyor. Öteki hayvanların bizi bir bir öldürmelerini engellemek, ama milyonlarcamızın karşılıklı olarak birbirimizi mahvetmemizi sağlamak için zekâ veriyor bize. Peki, bu da yeni bir yanlış değil mi?''

Alain bir kez daha karşı çıkmak istedi:

''Başka açıdan ele alıyorsun!''

''Gördüğüm açıdan!..'' diye sözünü kesti yaşlı adam tepkiyle. ''Gerçekte olduğu gibi: Tın tın...''

''Eğer doğanın vaktinin bittiğine ve bizim ötemizde hiçbir şeyin var olmadığına inanılırsa bu kuram belki kabul edilebilir. Ama eğer kendimizi evrimsel zincirin son halkası sayar ve doğanın önünde geliştirmesini sürdürebileceği milyonlarca yıl olduğunu kabul edersek her şey başka bir görüş noktasında ortaya çıkar. Bitmemiş bir senfoniyi önceden yargılar gibi.''

''Bildiğimi yargılamakla yetinirim ben,'' dedi İngiliz. ''Gelecek üzerine ve insanlığın şimdiye dek aklından bile geçiremediği bir gelişme ve mutluluk düzeyine bir gün erişip erişmeyeceği üzerine düş kuramam ben. Geçmiş ve şimdiki zaman kötüyse, yazarının da aynı yazar olduğun biliyorsam komedinin üçüncü perdesinin daha iyi olacağına nasıl inanabilirim?..''

Yaşamdan hiçbir şey beklemeyen acılı ve yalnız bir yaşlı adamın

inançlarını değiştirmeye kalkmak gerçekten çok zordu; üstelik kendisini seven ve son yıllarını mutlu kılan tek varlığı saçma bir biçimde elinden çekip almış olan yazgıya -ya da doğaya- beslediği derin ve önü alınmaz kin, her türlü düşünceye üstün geliyordu.

Alain, bu tartışmayı sürdürmenin saçmalığını hemen anlamıştı, oysaki doğanın hiçbir zaman ulaşamadığı bir şeyi insanın elde edebileceğini anlatarak karşısındakini bir parça da olsa kendisinin haklı olduğuna inandırmak isterdi: Gençliği uzatmak ve can çekişen bir insana yaşamı geri vermek. Ama söylemekten vazgeçti.

Lady Ann III'ün kıç tarafındaki bandıra, limanın gerilerinde görünmez olduğu ve son siren uğultusu "Hotel de Paris" ve Casino'nun cephelerini yalayarak yitip gittiği zaman, bir önceki sigaranın izmaritiyle yeni bir sigara yakan Sacha'ya doğru döndü sonunda.

"Tamam," dedi. "Kliniğin de, paranın da nereye gittiğini bilmiyoruz. Hangi yol kalıyor bize?"

"Hemşire," dedi gazeteci. "Adı Nedjar ve Paris'te, Saint Georges Sokağı'nda oturuyordu. Ortadan kayboldu, ama aynı sokaktaki bir bankada cari hesabı hâlâ duruyor. Orta sınıf insanı, parasını evinin olabildiğince yakınında tutmak ister ve taşınacağı zaman banka değiştirmekten nefret eder, çünkü kırtasiyecilikten ve ödenmeyen herhangi bir makbuz kalacağından korkar. Catherine de bunlardan birisi. Banka faturalarını ödeme işini üzerine almış ve birisi her ay kendisine yirmi bin yeni Fransız Frangı yatırıyor. Bir hemşire için çok büyük bir tutar, sence de öyle değil mi?"

"Aşırı, derdim ben... Ericsson hakkında neler öğrendin?"

"Stockholm'da üniversite hocası olduğunu, kalıtımbilimci olarak ad yaptığını ve DNA konusunda ilk araştırıcılardan birisi olduğunu..."

"Bu da ne?.."

"Deöksürübo nükleik asit. Bilim adamları bunu 'yaşamın gizi' sayıyorlar ve bana bundan öte bir şey sorma, çünkü şu anda incelemekteyim." Dörde katlanmış bir kâğıt uzattı. "İşte, bana salık verdikleri kitapların listesi. Bununla benim bildiklerimi sen de öğrenebilirsin."

Alain kâğıdı aldı, bir sürü başlık okudu: *Moleküler Biyoloji. Genetik Mühendisliği, Asit Nükleerlerin Moleküler Bünyesi.* Bunlardan birisi özellikle dikkatini çekti: *İki Helice'in Yirmi Bir Yılı.*

"Bu bilimsel bir kitaptan çok Jules Verne'in bir romanına benziyor," diye karşı çıktı. "Ne demek istiyor?"

"Görünüşte DNA'nın moleküler bünyesinin bir çift sarmal biçimi var," diye açıkladı Sacha, kendisi de fazla inanmamış olarak. "1953 yılında bulunmuş. Bu kitap 1974 baskılı; tam yetişkin çağında."

"Oldu," dedi Alain. "Tümünü okumaya çalışacağım. Ericsson'u anlat bana. Hakkında ne biliyorsun?"

"1972 yılında ortadan kaybolduğunu... Üniversiteden izin istemiş, bir daha da dönmemiş. Dul, çocuğu yok, tek tutkusu araştırma yapmak ve sağlıklı insanları öldürmeyi öğretmekten çok daha önemli bir görevin kendisini beklediğini ileri sürerek arkadaşlarının sözlerini dinlememiş. Bir meslektaşı ona Zürich'teki bir kongrede rastlamış. Nazik davranmış, ama ne nerede olduğunu ne de kiminle çalıştığını söylemiş ona."

"Her zaman giz..."

"Her zaman giz," diye katıldı Sacha da. "Görünen bir şey varsa da kuşkulu: Ahlak açısından Ericsson kusursuz bir adamdı. Mesleki ve insani ahlak anlayışı bir *'fakat'*ı kabul etmiyor..."

"İnsanlar değişiyorlar," dedi Alain, konuşmasına son vererek. "Özellikle de milyonlarca dolar çarpışırsa."

Altı haziran perşembe günü Sacha Cotrell, Saint Georges Sokağı'ndaki bankanın kapısına, kasiyerin kendisine, Catherine Nedjar adına yirmi bin franklık para yatırıp çıkışa doğru yürüyen kabak kafalı ve son derece şık bir adamcağızı işaret etmesini bekledi.

Parlak, külrengi bir "BMW", çıkışta bekliyordu onu, bir "Renault" da, Paris'in önüne geçilmez park sorununu yenmek için bir şoför tutmak önlemini almış olan Sacha'yı bekliyordu. "BMW"yi Haussmann Bulvarı'na dek izlediler, orada ikinci derece-

den bir görevli görünümündeki adamcağız, Saint Augustin Alanı'na bakan eski bir binaya girdi. Daha o sabah boyattığı külrenkli iri sakalıyla tanınmayacağından emin olan Sacha da peşinden girdi binaya ve her ikisi asansöre bindiler. Yabancı dördüncü katta indi. Sacha beşinci kata dek çıktı ve dikkatle, sessizce dinledi. Dördüncü katta soldaki kapı yabancının üzerine kapandı. On iki basamağı indi. İki büyük emniyet kilidinin çelik kaplamasının göze çarptığı koyu, ağır tahta üzerinde hiçbir levha yoktu. Kapıyı dinledi, ama hiçbir şey duyamadı, sokak kapısına dek indi. Posta kutularından soldaki dördüncü odayı aradı: "Monsiour Dupont."

Posta kutusunun kilidini dikkatlice inceledi; küçük bir çakının yardımıyla kolayca açılıyordu.

Üç gün boyunca Monsiour Dupont dişe dokunur bir mektup almamıştı. Dördüncü günün sabahı postacı evleri dolaştıktan sonra Sacha, posta kutusunu açtı ve üzerinde gönderenin adı olmayan kabarıkça bir zarfı sessizce aşırdı.

Dairesinde yalnız kalınca, yabancı dokümanların araştırılmasında yıllarca çalışmış olmanın verdiği dikkatlilikle zarfı buhara tutarak açtı. İçeriğini inceledi. İlk sayfada, perşembe günkü uçakla gönderilmesi gereken uzun bir malzeme ve özellikle ilaçlar listesi vardı. İkinci sayfada ise "Wolf Stadler"in mal varlığı konusunda olağan araştırmalara başlanılması buyuruluyordu.

Sacha Cotrell'in hafızası, o dillere destan ve bir tür ayaklı arşiv durumuna gelmiş olan üstün hafızası, derhal Wolf Stadler'in Cenevre'nin en güvenilir ve en eski lüks saat fabrikasının sahibi olduğunu anımsatıverdi. Telefonu açtı ve *"Le Miroir"*ın İsviçre muhabiri Albert Zitrone'nin özel numarasını çevirdi. Zitrone, düşündüğünü hemen doğruladı. Stadler lösemiye yakalanmıştı ve doktorlar üç aylık bir ömrü kaldığını söylüyorlardı. Aktarılabilir parası mı? Albert Zitrone'nin beş bin frank yatırmasından çok daha kolaylıkla milyonlarca doları yatırabilirdi.

İmzası okunaksız olan mektubun fotokopisini çıkarttı, zarfa yerleştirdi ve büyük bir özenle kapadı. Aynı gün öğleden sonra postacı dolaştıktan sonra zarfı yavaşça kutuya attı.

Ertesi perşembe günü Sacha'nın mektupla sipariş edilen ilaç paketinin gideceği yeri öğrenmesi pek de güç olmadı. Paket, "Viasa" uçağı ile ilk durağı olan Caracas üzerinden Venezüella kıyıları karşısında, Trinidad'ın kuzeyinde adını hiç duymadığı küçük bir ada olan Ahumada'ya doğru yola çıkmıştı.

Bilgi edinmek istedi. İki gün sonra Ahumada'nın oldukça yakın zamanlarda oluşmuş, terk edilmiş, volkanik bir ada olduğunu, kurak oluşunun komşu adaların verimli tropikal bitki örtüsü ile çeliştiğini öğrenmişti bile. Hiç insan oturmamıştı bu adada, ama son zamanlarda İsveçliler, Norveçliler ve Danimarkalılar, özellikle kuzeylilere özgü deri renginde bozukluklara neden olan psoriasis hastalarının başvurdukları bir klinik kurmuşlardı.

O pazar, Sacha, Karakas'a uçtu ve pencerelerinden, ilin tam göbeğinde kurulmuş küçük havaalanı "La Carlota" pistinin görüldüğü "Hotel Tamanaco"ya yerleşti; burada bölgedeki çok sayıda küçük uçağın inip kalktığı bir havacılar kulübü vardı.

Bir yere telefon etti ve ertesi gün öğleyin, bir dolandırıcının izini bulmak için Orinoco'nun güneyindeki ormanlar üzerinde geçen yıl birlikte uçtukları "Kaptan Pilot" Hugo Valverde'yi, "Cabana Restaurant"da, havuza yakın bir masanın öteki ucunda oturuyor buldu.

"Yine mi ormana?" diye sordu en önce.

"Bu kez tam karşı yöne uçacağız," diye yanıtladı. "Ahumada'ya. Biliyor musun?"

"Kuşkusuz," dedi pilot. "Cüzzamlılar üzerine yazı mı yazacaksın?"

"Cüzzamlılar mı?" Şaşırmıştı. "Hangi cüzzamlılar?"

"Ahumada, cüzzam hastanesidir. Lükstür, ama cüzzam hastanesidir. En azından bize söylenen bu."

"Doğru değil," diye yadsıdı Sacha, ama kendisi de emin değildi söylediğinden. "*Psoriasisin* ne ilgisi var cüzzamla... Bulaşıcı değil ve iyileştiriliyor."

Hugo Valverde omuz silkti ve önlerine getirilen hemen hemen çiğ, büyük et parçasına büyük bir iştahla atılmak üzere hazırlandı.

Bununla birlikte etten iri bir lokmayı çiğnemeye başlamadan önce bastıra bastıra konuştu:

"Doğru, ada üzerine bilinen bu. Birisi bu dedikoduyu yaydı. Ahumadalılar da yalanlamadılar." Etini baharatlı yeşil salçaya batırdı ve ekledi: "Çıkardıkları güçlükler düşünülürse doğru olabilir. Giriş için öyle çok aşı ve izin belgesi istiyorlar ki kimse oraya yanaşmıyor."

"En son ne zaman gittin?"

"Altı yıl oluyor... Bir tür hastane gibi bir şey inşa ediyorlardı... Bir mühendis miydi, yoksa mimar mıydı birini götürmüştüm ora-

ya... İyi anımsıyamıyorum. Hemen o gün öğleden sonra dönmüştüm."

"Daha başka ne var adada?"

Valverde, hafızasını zorlayarak omuz silkti.

"Kayalar ve güneş. Lav denizleri ve deniz kuşları. Ve çok güzel palmiyeli bir vadi."

"Gözetim?"

"Normal. Bildiğim kadarıyla özel hiçbir şey yok." Yemek yemeyip, büyük bir bira bardağından düşünceli düşünceli bira içmekle yetinen Sacha'yı dikkatle izledi. "Ne arıyorsun sen? Bilmek istiyorum. Hiçbir zaman bir şey saklamadın benden."

Bu kez Sacha baktı ona.

"Tam olarak ben de bilmiyorum. Ama Yunanistan'da, Kanarya Adaları'nda buna benzer hastaneler varken bunca uzağa gitmeleri şaşırtıcı." Başını salladı. "Ya bu cüzzam öyküsü! Vesveseli kişilerin yaklaşmamaları için insanları en çok korkutan hastalığı seçmişler."

Hugo Valverde'nin küçük, kara gözleri kurnazca parladı.

"Ne zaman havalanacağız?"

"Bizi tekme tokat adadan atmamaları için, inme konusunda iyi bir neden bulunca."

"Aklıma, ancak bir neden geliyor," dedi Venezüellalı. "Düşmek..."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hiç kimse arızalanmış bir uçağa piste iniş izni vermemezlik etmez. Barbados'a doğru yola çıkabiliriz. Sık sık yaptığım bir uçuş bu."

"Yarın yapabilir misin?"

Güneş ufukta daha bir karış yükselmişti ki, Hugo Valverde'nin *Piper Comanche*'si, kıyıda volta atmak üzere Avila tepelerinin üzerinde ve Higuerote düzeyinde, Barbados'a varmadan önceki ilk iskele olan Margarita Adası'na doğru Caribe'ye girmek üzere yükselerek uçuşa geçmişti; rüzgâr yolunu çevirmezse bu rota onu Ahumada düzey çizgisine götürecekti.

Gerçekten de rüzgâr onları yollarından saptırmadı ve sabahın erken saatlerinde adanın konik volkanik tepeleri, mavi, ışıl ışıl ve dingin büyük bir denizin ortasında kara ve al lekeler biçiminde ufakta görünmeye başladı.

On dakika sonra uçak gözle görünecek kadar yükseklik yitirme-

ye başlamıştı ve "Kaptan" Valverde, karşısında, sağda yalnızca suları dupduru bir havuzun ayırdığı beyaz kumlu güzel bir plajın kıyısına dek uzanan, kesik piramit biçiminde büyük bir bina gösterdi.

"İşte seninkiler," diye bağırdı motorun boğuk homurtusuna rağmen sesini işittirebilmek için. "Ve eğer cüzzamlılarsa tanrılar gibi yaşıyorlar!"

Sacha Cotrell yanıt vermedi ve binanın nasıl olduğuna, adanın her ayrıntısına dikkat ettiği için pilotun kontağı nasıl kapattığının, motorun nasıl zıpladığının ve durduğunun farkına bile varmadı, şaşkın bir durumda yerinden fırladı.

"Ne oluyor?" diye sordu.

Valverde güldü dalgın dalgın.

"Bir kaza olsun istemiyor muydun?" dedi arkasına dönüp ona bakmadan. "Bu bir kaza."

"Ciddi söylemiyorsun ya!"

Venezüellalı gerçekten doğru söylüyordu, çünkü küçücük uçak rüzgârda savrulan bir yaprak gibi yalpaladı ve Valverde yeniden kontağı açmadan önce şaha kalkmış gibiydi. Pervane bir an döndü, kısa bir süre kontrolü ele almayı sağladı ve uç tarafından havuza düşeceğim dercesine bir kez daha durdu.

Hugo Valverde'nin neden çılgın, intiharcı ve ormanların olağanüstü pilotu diye tanındığı ortadaydı. Elmas arayıcılarının gerektiğinde ikmal yapabilmek için balta girmemiş ormanlarda açtıkları o küçücük ve akıl almaz pistlerden birisine inebilecek bir pilot; Apure Yaylaları'nda sürüden kaçmış bir danayı alçaktan izleyebilecek ya da Auyantepuy ormanları üzerinde iki bin metre yükseklikte iniş yapabilecek bir pilot; sonunda kabul edebilir bir iniş pistine varabileceğini bile bile volkanik bir ada üzerinde uçağı arızalanmış gibi numara yapma maskaralığı onun için herhangi bir sorun çıkarmışa benzemiyordu.

Aşağıdaki binanın teraslarından sarkmış, havuza dalmış ya da plajda uzanan, kuşkusuz çok meşgul insanlar, nazik makinenin tehlikeli iniş çıkışlarını korkuyla ve kaygıyla izliyorlardı ve makine sonunda aksayarak, sıçrayarak, öksürerek pistin başında inişe geçti ve Ahumada'da o zamana dek yapılan inişlerin en kötüsünü, aynı anda da en iyisini yaptı. Motor tam durunca ve çevrede ses kesilince Hugo Valverde ağzı kulaklarında, mutlu ve kendinden emin gülümsedi:

"Voilá*!" diye haykırdı. "Eğer buna inanmadılarsa gelecek sefer gerçekten düşerim."

Yeniden düzenli soluk almaya başlayan ve yüzüne renk geldiğini ve damarlarındaki kanın düzenli bir biçimde dolaşmaya karar verdiğini gören Sacha, derin bir soluk aldı; kusmamak için kendini zor tuttu ve taşlarla çimler üstünde hoplaya zıplaya kendilerine doğru gelen beyaz cipe işaret etti.

"Unutma, adım Alex Duperey; Belçikalıyım ve beni Barbados'a ve Granada'ya götürmen için seninle anlaştım. Benimle ilgili daha fazla bir şey bilmiyorsun."

"Duperey," diye yineledi Valverde kendi kendine. "Müşterilerimin adlarını hemen hemen hiç anımsamam ben, Duperey...."

•

Alain, masanın öbür ucuna çöreklenmiş, sekize oynayan Sir Thomas'ı gözetliyordu; bu gece, bu sayının uğursuzluğunu kesinkes bilmesine karşın, sekizden şaşmıyordu; sanki gizemli bir el bu sayıyı masadan değil de ruletten silip götürmüştü.

Alain, aslında İngilizin bu numaranın çıkmasına aldırıp aldırmadığını, kazanmakla ya da yitirmekle ilgilenip ilgilenmediğini sordu kendi kendine; oracıkta, iskemlesine çivilendiği gibi, motor dümeninin arkasında ayakta durabilir ya da sıkıntısını atmak için hiç acele etmeden herangi bir Yunan plajında içerek güneşe uzanmış olabilirdi.

Sekiz sayısını hiç çıkmayacağından emin olduğu için seçmiş olduğu bile düşünülebilirdi: Cannes Belediye Gazinosu'nda birkaç bin frank kazanmakla duyacağı ufak sevinç, sanki ölen eşinin anısına

* (Metinde Fransızca): İşte. (Ç.n.)

bir hakaret olacakmış gibi, bunu kabul etmiyor, para yitirerek kendi kendisini cezalandırıyordu.

Alain, Sir Thomas Rigby'nin karısı Ann'ın ölümünden kendisini hangi nedenle suçladığını bir türlü anlayamamıştı, oysa Ann'ın banyodan çıktığında kurutma makinesini prize takarken elektriğe kapıldığı kesindi.

Onu sevmiş ve onunla evlenmişti ve yaşı nedeniyle bir başkasını sevmesini anlayışla karşılayacak denli bir kadına verebileceği her şeyi vermişti ona. Bir gece Ann, Lady Ann III'ün güvertesinde, Alain'e itiraf etmişti:

"Anlayın beni, onunla sevişirken herhangi bir erkekten daha çok zevk alıyorum. Yumuşak, nazik, temiz ve iyi..."

"Ya Mario?"

"Mario benim yaşımda ve 'benim eğitilmemişim.' Onunla, Thomas'la hiçbir zaman konuşamayacağım şeyleri konuşabiliyorum. Thomas öylesine zeki, kültürlü ve öylesine beyefendi ki, yirmi iki yaşlarında bir genç kız zaman zaman değişikliğe gereksinme duyuyor..."

Alain bunu anlıyordu da şimdi üç yıl sonra Sir Thomas Rigby'nin rulette küçük bir servet yitirerek kendi kendisini cezalandırmaya kalkışmasını anlamıyordu.

"Saçma," diye haykırdı sonunda. "Bu sekiz sayısı hiç çıkmayacak."

Öteki başını kaldırdı, ona baktı ve Alain'in yüzünden ne düşündüğünü anladı.

"Haklısın," dedi. "Gel, bir kadeh bir şeyler içelim..."

Ortaya sürülen son parayı bırakıp bara doğru yürüdüler; parmaklıklardan aç gözlü üç şık orospu, onların gelişlerini izliyorlardı. Sırayla masaları dolaşırlarken, binlerce frangı hiç aldırmadan yitiren bu kişileri oltaya takılacak "büyük balık" diye gözlerine kestirmişlerdi; bu da bir an "eğlenebilmek" için birkaç bin frank daha harcamaya hazır oldukları anlamına gelirdi.

Kurnaz bir çevirme hareketiyle öyle bir yer açıldı ki, aralarında küçük bir boşluk kaldı ve üç tabure üzerinde, iç gıcıklayıcı dekolte giysiler, açık saçık üst üste atılmış bacaklar ve ince ipekle örtülü iç çekici kalçalardan kurulmuş bir tuzağa sıkışıp kalmış gibiydiler.

Daha iki konyak getirecek denli zaman geçmemişti ki, ayağına çabuk bir görevli, elinde bin franklık fiş yığını ile yaklaştı:

"Sekiz çıktı, Sir Thomas," diye mırıldandı. "Ne yapalım?"

İngiliz kendi kendisiyle dalga geçiyormuş gibi gülümsedi, bir an duraksadı ve fişlerden birisini görevliye, ötekini de orospulardan en yakında olanına verdi.

"Bu sizin için," dedi. "Şu da gidip oynamaları ve bizi rahat bırakmaları için bu bebeklere; kalanını yeniden sekiz sayısına koyun..."

"Hepsini mi?" diye şaşırdı adam.

"Hepsini," diye onayladı Sir Thomas. " 'Dolu', 'atlar', 'kareler'... Masanın boyu elverdiğince."

Görevli çabucak uzaklaştı. Kızlar, gönül borçlarını belirtip görevliyi izlediler; Sir Thomas ise kaburelerden ikisini aldı; birine kendi oturdu, ötekini Alain'e uzattı.

"Böylece rahatça konuşuruz," dedi. "Saçma olduğunu biliyorum, ama onları bu denli orospu ve diri görmek tiksindiriyor beni."

"Diri olduğu için tüm evrene kin besliyorsun denebilir ve bu doğru değil. Burada bir deli gibi para yitirmeye gelmen, seni hiçbir yere götürmez, oynamak seni eğlendirmiyor bile."

"Hayır kuşkusuz," dedi İngiliz, üzüntülü üzüntülü. "Oyun için geliyor değilim." Oturduğu masaya doğru döndü. "Esmer *krupiyeyi* gördün mü? Bilye atanı?"

Soruya şaşıran Alain, onun baktığı yöne döndü. Söz konusu *krupiye*, İtalyan görünüşlü güzel bir delikanlıydı, gerçekten başını kaldırmış, aralarında uzak bir mesafe olmasına karşın onlara bakarak bilyeyi atıyordu. Rahatsız oldu.

"Seni yıllardır tanırım," dedi Alain. "Şimdi de *krupiyelerden* hoşlandığını söyleme..."

Sir Thomas, kendine özgü o acı ve alaycı gülüşüyle gülümser gibi yaptı.

"Mario bu," dedi yalnızca.

Keyfi kaçan Alain ona baktı ve sanki kendisinden söz edildiğini anlamış gibi bakışlarını kaçıran ve çıkan numarayı bağırarak söyleyen krupiyeye bir daha baktı.

"Ann onu oyunda tanımışmış. Sekiz sayısında... Kendisi istemeden ona altı marka vermişti. Ann, bu parayla ne yaptı, biliyor musun? Kız kardeşine bir ev aldı, bana da bu yüzüğü armağan etti. O, böyleydi işte..."

Geçmişi anımsıyormuş gibi bir an düşünceye daldı ve Alain'e bakmadan, gözleri elindeki kadehte, ekledi:

"Günler sonra plajda karşılaştılar. Sekiz ağustostu. Sekiz her zaman uğur sayısı oldu."

"Niçin kendini üzerek eğleniyorsun?" diye sordu Alain, bilmek istiyordu.

Sir Thomas şaşırmış ve biraz da sıkılmış döndü birden. Onu nasıl anlamamış olabilirdi!..

"Üzülmek mi?" diye sordu şaşırarak. "Saçma sapan kıskançlıklarla kendimi üzmek için Mario'yu görmeye geliyor değilim. Ona yakın olmak için geliyorum, çünkü benim gibi onu çok sevdiği için beni anlayabilen tek kişi o. Ann'ın öldüğünü telefonla bildirdiğim gün dışında hiç konuşmadık, ama birbirimize yakın olduk mu, aramızda fiziksel bir bağ kurulduğu düşüncesine kapılıyoruz."

"Yapay bir kendi kendini üzme biçimi değil mi bu?" diye sordu Alain. "Senin gibi zeki bir insanın, sevgilisiyle birlik olup sekiz sayısına oynayarak bir ölünün ruhunu çağırmaya kalkışması, böyle bir büyüye inanması şaşırtıyor beni."

Elini uzattı ve sevgiyle arkadaşının koluna girdi.

"Sana saygı duyuyorum Thomas," diye ekledi. "Belki de babamın en iyi dostuydun ve ne zaman sıkışsa yardımına koştun. Bunun için ben de sana yardım etmek istiyorum şimdi; Ann öldü! Kabul etmen güç, biliyorum, ama yaşamı geri getiren bir şey yok."

Yanıt alamadı. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra ülkesinin geçirmiş olduğu korkunç bunalımı başarıyla atlatmış olan İngiliz Krallığı'nın eski Başbakanı, Britanya Adaları'nın en parlak zekâlarından birisi, ekonomist ve avukat Sir Thomas Rigby, bütün bunlara karşın bu bunalımın üstesinden gelemiyor gibiydi; ne törenin ne de mantığın işe yaramadığı bir yaşta böylesine sevmiş olduğu kadının kaybolması anlamına gelen görünüşte basit bir bunalımdı bu.

Alain, arkasında markaların şıkırtısı, gülüşmeler, homurdanmalar, zor zaptedilen sevinç çığlıkları sürüp giderken, Thomas Rigby'ye eşlik etmekten, onunla peşpeşe konyak içmekten mutlu olmalıydı.

Gazinonun, yanında beyaz bir taş yığını halinde yükseldiği iskele boyunca birlikte yürüdüler ve Alain, ne yapacağını bilmeyen Sir Thomas'ı, yaşamda başlıca görevinin bu olduğuna inanmışçasına özenle Lady Ann III'ün kaptan köprüsüne geçmesine yardım eden uşağa teslim etti.

"İyi geceler, delikanlı!" diye geveledi en sonunda Sir Thomas, bomboş, lüks yatında gözden yitmeden önce. "Beni suya düşmekten kurtardığınız için teşekkürler..."

İki adam teknenin içine doğru ilerledikçe, ışıkların nasıl bir bir

söndüklerine bakarak bir süre bekledi ve sonra yavaş yavaş beş yüz metre ötede, tam ana iskelenin ucunda sallanan *Sahara*'ya doğru yola koyuldu.

Uyuyan yatları, ışıklandırılmış "Croisette'i ve büyük körfezin dingin ve karanlık sularında yansıyan "Majestic", "Carlton" ve "Martinez" yazıları ile ilerde ışıldayan kenti seyrederek yürümek hoşuna gidiyordu. Her zamankinden mutlu duyumsuyordu kendini, bir sigarayı cimrice içerek geçirdiği şu an kendisine sunulmuş olan yeni yaşamın yoğunluğunun tam bilincine varıyordu; yararlanmasını bilecek olursa bu yaşamdan ne denli olağanüstü bir şeyler elde edebilirdi.

Samuel Goetz'ün çağrısı üzerine geçen hafta "Seçkinler Kulübü"nün yeni bir toplantısına katılmayı kabul etmişti; ne Tavora ne de Ralph Collingwood, bu toplantıya gelmişlerdi. Ama birkaç yıl önce Amerika Birleşik Devletleri'ndeki ikinci petrol şirketinin hisselerinin yüzde altmış mirasına konan iki kardeşten küçüğü olan Douglas Hunter'in ilginç kişiliği, onların yokluğunu hissettirmemişti bile.

Asya'da barış uğruna yaptığı görevlerden birisi sırasında yakalandığı anlaşılmaz tropikal bir hastalık kendisini hemen hemen bir yıl boyunca ölümün kıyısında tuttuğu için politikadan tümüyle ayrılıncaya dek, eski bir büyükelçi ve genel vali olan Douglas Hunter, son başbakanlık seçimlerinde Cumhuriyetçi adayların başında yer almıştı.

Alain, daha ilk anda bu adama karşı içten bir hayranlık duydu; hatta az çok kıskançlıkla karışık bir hayranlıktı bu, çünkü Douglas Hunter, hesapsız servetine, ayrıcalıklı bir zekâyı ve özellikle de kral-lardan garsonlara dek herkese dağıttığı sürekli sempatiyi ekliyordu.

"Her sabah gazetenizi okuyorum," dedi tanıştırıldıkları sırada Alain'in elini sıkarken. "Gerçek olan şu ki, edebiyat eleştirileriyle ilgili olanlar dışında her şey çok güzel. Eleştirmeniniz *Petronio*'nun kaçık ve bön olduğunu görmüyor musunuz?"

"*Petronio* tek eleştirmen değil ki," diye düzeltti az çok bozulmuş olan Alain. "Dört kişiler."

"Daha iyi ya!" diye haykırdı öteki. "Dört aptal şovenist birlikte bir ülkenin edebiyat damarını tıkayabilir. Pazar günkü Greene'nin 'İnsan Etmeni' ile ilgili makalesi onlara yükleniyor."

"Onu okumadığımı söylemek zorundayım," diye itirafta bulundu canı istemeden. Rahatsız da olmuştu, çünkü Hunter, *Le Miro-*

ir'daki bir yaraya parmak basmış oluyordu. Mantıksal olarak bir yabancının Fransızca bilse bile gazetesini bu biçimde didik didik etmesi keyfini kaçırmıştı.

"Haklısınız," dedi. "*Petronio* sorunu epeydir beni de üzüyor. Yarın kovarım onları."

"Doğru olan da bu," diye yanıtladı içtenlikle. "İşe yaramayanlar, sorumluluk gerektiren mevkilere gelmemeliler. Ve edebiyatta iyi ya da kötü konusunda bir ülkeye yön vermek, bu ülkeyi kaçıklara ve bilgiçlik taslayanlara teslim etmek ölçüsünde önemli görünüyor bana. Bir gün yazar olacaklarını düşleyen yeni, atılgan, sert eleştirili gençler arayın... Bir eleştiri coşturucu ise, karşıt düşüncede olsa bile okuma isteği uyandırır insanda ve bundan şu çıkar: Yeter ki insanlar okusun."

Douglas Hunter, her şeyde aynıydı; coşkulu, içten ve dipdiriydi; sağlığını ve gücünü yeniden kazandırmış olan ameliyatın, Beyaz Saray'a götürecek yolu açmış olmasına katkıda bulunmuş olması pek utandırmışa benzemiyordu onu. Ona göre dünyayı kendisi gibi insanlar yönetmeliydi: Kafaca olgun, vücutça genç adamlar.

"Yüzlerce yaşlı bunak, bizleri tarih boyunca, daha az yaşlı kafaların engel olacakları sayısız felaketlere sürüklemişlerdir," dedi vardığı sonuçtan emin olarak. "Deliler, frengililer, saralılar ve tiridi çıkmış moruklar, bizleri binlerce kez uçurumun kıyısına sürüklediler ve işte şimdi onlara karşı çıkma zamanı geldi." Söylediklerinin orada bulunanlar üzerindeki etkisini gözlemlemek için bir an durdu. "Eğer bilmediğim bir nedenle bizlerden bir seçkinler topluluğu oluşturmak istiyorlarsa, beni faşistlikle suçlasalar bile bu seçkinler topluluğunu yönetmeyi öğrenmek zorunda olduğumu kabul ediyorum. Üç yıl önce Amerikalıların bir bölümü beni Başkan olabilecek yetenekte görüyorlardı. Şimdi, ölümle yüz yüze geldikten sonra, genç ve güçlü, dayanıklı bir bedenle bu yeteneğimin iki kat arttığını 'ben biliyorum.' Üç kat, on kat ya da bin kat artması için araştırmayı ve çaba göstermeyi sürdüreceğim."

Alain Remy-Duray onu dinlerken, Douglas Hunter'ın Amerika Birleşik Devletleri Başkanlığı'na yükseleceğine inandı. Oracıkta, Cannes limanında, suyun dubalara çarpmasıyla çıkan seslere ve uzaktaki bir arabanın gürültüsüyle bozulan sessizliğe gömülmüş, tek başına düşünürken kuşkusuz iyi bir Başkan olacağını bir kez daha kafasından geçirdi.

Onu korkutan şu idi: Büyük bir olasılıkla herhangi bir insandan

daha iyi olacaktı, çünkü daha çok deneyimi, daha çok coşkusu ve daha büyük bir çalışma yeteneği olmalıydı ve eğer on beş yirmi yıl sonra bir gün onu yeniden ameliyat edecek olurlarsa, öteki adaylara göre olanakları öylesine büyük olacaktı ki, hiç kimse onun karşısına çıkmayı düşleyemeyecekti bile.

Bilgi, iktidar ve para, böylece birkaç elde toplanacaktı sonunda; hiç kimsenin kim olduğunu bilmediği bir avuç seçkinin elinde; ve işte o zaman belki de bu olanağı sağlayanların onlara bu işin gerçek faturasını çıkaracakları an gelmiş olacaktı.

Bütün bir gece boyunca Douglas Hunter'ı dinledikten, onun coşkusunun ve kuramlarının orada bulunanları nasıl sürüklediğini gördükten sonra vardığı birinci sonuç, bir gün gelip onların dünyanın yöneticileri olmak düşüne kapılacakları ve bu yöneticilerin, sırası geldiğinde karanlıkta gizlenenlerce yönetileceği kanısı oldu.

Böylece, birinin çıkıp biyolojinin henüz karmaşık ve karanlık alanında hücrelerin yaşlanması sorununu tersine çevirecek büyük bir ameliyat düzenlemesi söz konusu olabilirdi.

DNA'nın özellikleri üzerine yazılan sayısız araştırmalardan ilk okudukları onu çok etkilemişti ve kendisini pek hazırlıklı duyumsamadığı karışık bir konuda derinleşmeyi sürdürmek zorunda olup olmadığını soruyordu kendi kendisine, yoksa bu konuyu bir yana bırakıp, korkularını olabildiğince unutup kendisini "yaşamaya" bıraksa daha mı iyiydi?

Uzmanlar biyoloji alanında, her dört yılda bir tarihin daha önceki tüm dönemlerinde sağlananın aşağı yukarı iki katı bilgi edindiklerini belirtiyorlardı. Genetik alanında ise her iki yılda bir, iki katı bilgi sağlanıyordu. Watson ve Crick'in Cambridge'de "yaşamın gizi"ni keşfettiklerini bildirdiklerinden beri geçen yirmi altı yıl içinde, bu bilginlerin bulduklarından "çok, çok fazlası" elde edilmişti.

Côte d'Azur'ün ılık yaz geçesinde, Alain, Remy-Duray sırtında bir titreme, bir ürperti duyar gibi oldu, sanki buz gibi bir el, boğazında dolaşıyor ve hemen hemen soluğunu kesecek denli sıkıp duruyordu. Eğer düşlenenin gerçekleşmesi gibi herhangi bir uzak olanak var idiyse çok seçkin bir azınlığın içinde yer almaktan mutlu olması gerekirdi. Ama bu mutluluğa karşılık, insanlığın karşısında yıllarca önce Huxley'in betimlediğine benzer bir tür "Yeni Dünya" ya sürükleneceği korkusu yiyip bitiriyordu onu.

Sir Thomas'ın sözlerini anımsadı:

"Doğa kokuşmuş, saçma, özençli, beceriksiz ve taşyüreklidir ve

herhangi bir insan, yarısı kadar bir zamanda onun yaptığı işin daha iyisini yapabilirdi..."

Bu insanoğlu doğmuş muydu? Yaratıcının gözde yaratıklarının bellibaşlı kusurlarını düzeltmek için planını yeniden gözden geçirmek üzere karanlık ve tozlu bir laboratuvarın herhangi bir köşesine mi gizlenmişti? Düşünmeye çalıştı: Bir bakıma Tanrı gibi davranacak olan bu kimseler nasıl olacak, neler duyumsayacaklar? Birkaç insana Tanrı'nın bile vermediği şeyleri verebiliyorlar; hastalıkların sona ermesi ve gençlik.

Böylesine büyük bir güce sahip olduğunu bilen bir kimse, her şeyi yapmaya ve hemcinslerinin yazgılarını belirlemeye kendisini herkesten daha yetenekli saymak gibi bir tehlike ile karşı karşıya kalmayacak mı?

Zorbalığın her türlüsüne, inançlarının ve konuşma organlarının olanca gücüyle karşı çıkarak, tüm yaşamı boyunca özgürlük uğruna umutsuz bir savaşım sürdürmüş olan Alain, böylesine bir gücün tek bir elde toplanması düşüncesine bile başkaldırıyordu.

Son zamanlarda, altmış sekiz mayısı karışıklıklarına ve anarşik olaylara karşı kimi aydınların bir tepkisi olarak ortaya çıkan ve "Yeni Sağ" denilen bir hareketin Avrupa'da ve daha somut bir biçimde de özellikle Fransa'da doğuşuna katılmıştı. Özellikle çok seçkin kişilerin oluşturduğu "Yüzler Kulübü" gibi dernekler ve *Yeni Akım ve Elemanları* gibi dergiler, son zamanlarda ortaya çıkan sorunların çoğu karşısında yetersiz kalan, çökmeye yüz tutmuş Hıristiyan töresinin yeni bir töre ile değiştirilmesi gerektiğini ileri sürmeye ve bu düşünceyi yaymaya çalışıyorlardı: Biyolojik ya da genetik töre.

Yazar Louis Pauwels'e ya da düşünür Benoist'ya göre, her zaman anlık ve geçici olan siyasal iktidar savaşımı, yeni bir savaşın uğruna, çok daha derin ve etkili olan ekinsel iktidar uğruna bırakılmalıydı; kısacası bu ekinsel iktidar, her zaman halk yığınlarının tabanında varlığını sürdürüyordu.

Büyük dinsel inanışlar iflas etmiş gibiydi ve insanların ruhlarına yüzyıllarca egemen olduktan sonra ortadan silinmeleri, "ruhlar"da kalan boşluğu dolduracak bir çözüm aranmasını zorunlu kılıyordu; insanoğlu hiçbir zaman bu boşlukla birlikte yaşamaya alışamayacaktı.

Alain'e göre, bu "Yeni Sağ"ın, çok değişik biçimlerde yorumlanabilen biyolojik kuramlara el atarak bu boşluğu doldurmaya ça-

lışması gerektiği ortadaydı. Bunlardan birisi olan ve "Yüzler Kulübü"nün seçkinlerinin vurgulamaya çalıştıkları en aşırı kuram, üst soylardan kalan mirasın, toplumun bireyler üzerinde uygulayabileceği çevre ve etkilerden daha önemli olduğu inancına dayanan yüzde yüz genetikçi düşüncelerle çelişiyordu.

Bu kurama göre, daha iyi bir genetik kalıt almış olanlar her zaman daha iyi, daha yetenekli ve hemcinslerinin yazgılarını belirlemekte daha becerili olabilmektedirler.

Bu kuramları ari ırkının üstünlüğünü öne süren Nazi kuramlarından ayıran çizgi, Alain'e öylesine zayıf geliyordu ki, bunların nerede kesiştiklerini tam bir açıklıkla belirlemekte kendisini yetersiz buluyordu.

Ve Alain'in hiçbir biçimde kabul edemediği, Nazizmin ya da herhangi bir totaliter biçimin yeniden doğabileceği ve yayılabileceği düşüncesi idi.

Sahara'nın kaptan köprüsüne geçerken yanık zift kokusu, kanepenin arkasından gelen sesini duymadan önce onun orada olduğunu haber vermişti.

"İyi geceler," diye selamladı sevinçle. "Gazino'da işler nasıldı?"

"Gazino, içimizde taşıdığımız o aptal mazoşiste hiçbir zaman iyi bakmaz," dedi karşısındaki kanepelerden birisine otururken. "Bu gizemli ziyareti neye borçluyum acaba?"

"Soruşturma yapmak amacıyla hiç kimsenin seninle ilişki kurmasını istemezdin ve Alex Duperey adındaki bir Belçikalının arkasında gizlenen birisi böyle bir şey yapmaya kalkabilir."

"Bir şeyler elde ettin mi?"

"Bir adaya adım atabildim. Hatta bir gece geçirdim orada." Sesinin tonu düş kırıklığını ortaya koyuyordu. "Beni ilgilendiren yere yirmi kilometre uzaklıktaki yapayalnız küçük bir evde." Bir an üzgün durdu. "Çok nazik, çok anlayışlı, ama çok katı idiler: Hiç kimse, müdürden özel izin almadan kliniğe ya da köye yaklaşamıyordu." İsteksizce güldü. "Ve ne yazık ki müdür de Avrupa'daymış."

"Üzerinde nasıl bir izlenim bıraktı?"

Sacha kuvvetlice içine çekince sigaranın ateşi canlandı ve yanıtlamak için yararlandı bundan. Alacakaranlıkta Alain, onun omuz silktiğinin ayrımına vardı.

"Çok normal," dedi. "Zengin hastanın sağlığı ve rahatı için uğraşan doktorlar, hemşireler ve iyi niyetli, mükemmel bir personel. Evin yanında, kayalarda avlanan iki hastayla da konuşabildim. Psoriasisli iki Norveçli hasta; ikisi de iyileşeceklerine inanıyorlar ve bakımdan, plajdan ve insanın beynini kaynatan güneşten memnunlar."

"Hepsi bu mu?"

"Hepsi bu. Sabah dokuzda bir teknisyenle bir uçak geldi ve saat on ikide uçmamız gerekti." Bir an durdu. "Bir yat gerek bana," dedi sonunda.

"Denizden daha iyi bir sonuç alacağını mı sanıyorsun?"

"Çok balık avlanan bir bölge. Özellikle 'Pez-vela'.... Gündüz avlanabilirim, gece de karaya çıkarım. Ama büyük bir motor gerek."

Alain hoşlanmadı.

"*Sahara*'nın bu işe karışmasını istemiyorum. Herkes benim olduğunu biliyor." Bir sigara yakmak için çakmak aradı, alev ışığında parmağındaki yara izi gece karanlığında ortaya çıktı; sanki tüm benliğini kaplarcasına ve iki günden beri yara izini düşünmediğinin ayrımına vardı birden; bu da kendi benliğinin bir parçası olmuşçasına yaranın varlığına alışmış olduğunu gösteriyordu. Bir kez daha tepki göstermesine neden oldu iz ve sertçe döndü: "Yanıtın bu adada olduğuna inanıyor musun?"

Sacha Cotrell'in kendisinden emin sesi karanlıkta çınladı:

"İnanıyorum buna."

"Öyleyse seninle geleceğim."

"Bu işe karışmak istemiyordun. Ben yalnız başıma ayarlayabilirim."

"Ben Côte d'Azur'de, rulette para yitirirken, senin benim yüzümden tehlikeye atılman haksızlık gibi geliyor bana..."

"Bu benim işim."

"Hayır," diye yadsıdı Alain kesinlikle. "Senin işin yazı yazmak ve ben senin bu konuda yazı yazabileceğinden kuşkuluyum."

Bir an limanın ışıklarına düşünceli düşünceli baktı ve sonunda ekledi:

"Bize gereken bir gemi var sanıyorum."

Sir Thomas Rigby, kahvaltıda sonuncu bisküvisini, üçüncü fincan kahvesinde ıslattı ve başından beri yaptığı gibi dikkatlice dinlerken yavaş yavaş çiğnedi ve sonunda ağır ağır konuştu:

"Benim böyle bir işe girmeme izin verdiğin için gönül borcum var sana, çünkü yaşamda benim için ölümü beklemekten başka hiçbir şey kalmadığını sanıyordum..." Kahvesinin içine attığı ve kahvede yüzen bisküvi parçasını çay kaşığı ile aldı ve iştahla yedi. "Ama bana açtığın yepyeni ve görkemli bir evren. Bu, uğraşmama ve duygularımı boğmaya çalışma zahmetine değer sanıyorum. Tanrım!.. Bunu hazmetmen için zaman gerekecek. Insanlığın geleceği için ne denli önemli olabileceğinin farkında mısın?"

"Farkındayım," dedi Alain. "Ve ben korkuyorum. Evrene egemen olacak bir 'seçkin sınıfa' girmek istemiyorum, bu 'seçkin sınıf'ın kimlerden oluşması gerektiğine karar verme hakkının kimsede olmasını da istemiyorum."

Kahvaltısını bitiren Sir Thomas Rigby, komidinin çekmecelerinde eğri uçlu kaptan piposunu aradı ve yeniden yerine oturmadan önce ağır ağır yaktı. Sanki unutmuş olduğu bir şeyi anımsamak ve beyninin en gizli köşeciğini sallayarak onu yeniden elde etmek ister gibi bu süreden yararlanıyor denebilirdi.

"Ben gençken, diye başladı söze. Babamın o zamanlar elçi olarak bulunduğu Washington'da okudum. Amerikalı aydınlar, politikacılar, bilim adamları, hatta askerler o zamanlar öjenizm* saplantısına kapılmışlardı. Zencilerin, İrlandalıların, Yahudilerin en aşağı ırktan sayılan herkesin nüfus patlaması yüzünden sürüklendiği felaketten Amerika Birleşik Devletleri'ni öjenizmin kurtaracağı düşüncesini savunuyorlardı. Yandaşları, bireyin toplumsal davranışının içinde geliştiği çevreden değil de, kalıtım faktöründen çıktığını destekliyorlardı ve bunun için de öteki etnik grupların çoğalmasını sınırlayarak -ya da engelleyerek- beyaz ve kuzey kökenli bir soyu ço-

* İnsan dölünü iyileştirme bilimi. (Ç.n.)

ğaltmak gerektiğini düşünüyorlardı."

"Bu Pauwels'in ve Benoist'nın 'Yeni Sağ'ının önerdiği görüşlerden başka şey değil," dedi Alain.

"Biliyorum," diye yanıtladı İngiliz. "Yeni hiçbir şey koymadılar ortaya. Ayrım yalnızca, otuzlu yılların Amerikalı öjenistlerinin Tanrı'yı yine de piramidin en tepesine yerleştirmeleri, günümüzdekilerin ise biyoloji bilimini, Tanrı'nın yerine koymak istemeleri." Kalın ve beyaz bir duman tabakası fırlattı ve piposunun ucuyla göstererek ekledi: "Şimdilik 'Yeni Sağ' yalnızca genetikten ve ulusal çıkarla ilgili işleri yönetecek olan üst biyolojik düzeyde doğal bir seçmeden söz ediyor. Daha ilerde delilerin ve geri zekâlıların üremeye hakları olmadığını söylemeye başlayacaklar, katilleri de kısırlaştırmak gerektiği düşüncesi ile çalışmalarını sürdürecekler, sonunda da aşağılık sayılan sınıflar arasında doğum oranını sınırlandırmak isteyecekler. Daha 1931 yılında otuz Amerikan devleti, zenci, sarı ve Latin ırk kökenli göçmenlerle ilgili olarak kısırlaştırma kanunları ve kısıtlama ölçütleri kabul etmişti ve o korkunç dönemde alınan kararlar hâlâ yürürlüktedir."

"Öjenizm kuramlarına yeniden döndüğümüzü mü sanıyorsun?"

"Bir dönüş değil bu," dedi Sir Thomas kesin bir dille. "Yalnızca eskinin bir uzantısı. "Az sayıdaki öjenizm yandaşları hiçbir şekilde tümüyle ortadan silinmedi, çünkü bu, kendilerini öteki ölümlülerden üstün sayanlara özgü bir duygudur. Ama Nazilerin, Yahudilere, Çingenelere, esirlere ve nice aşağılık saydıkları insanlara karşı gösterdikleri canavarlık, öjenizme körü körüne inananları bir süre susmaya zorladı."

"Belki de bizim tecrit kamplarını unutmaya başladığımızı sanıyorlar," dedi Alain. "Son zamanlarda *Le Miroir,* DNA'yı bulan Nobel Ödülü sahibi Sir Francis Crick'in kimi bildirilerini yayımladı, burada yeni doğmuş hiçbir varlığın belli genetik sınavları geçirinceye dek insan sayılamayacağını savunuyordu. Bu sınavları başarı ile vermemiş olanların öldürülmesi gerekirdi... Bu sınavların neler olduklarını kim belirleyecekti ve örneğin siyah derili, çekik gözlü ya da oldukça büyük ayaklı olmak, yaşam hakkının geri alınması için yeterli bir neden mi olacaktı?"

"Belki bunlar senin aradığın şeyler," diye belirtti Sir Thomas. "Bunları bulmak için sana yardım etme düşüncesinin oldukça hoşuma gittiğini itiraf etmeliyim, çünkü doğaya meydan okuyabilen ve kimi şeyleri ondan daha iyi yapabildiğini gösteren kişiyi tanımak

istiyorum.'' Dikkatle gözlemledi onu. ''Gerçekten seni yirmi yaş gençleştirdiklerini duyumsuyor musun?..'' Sessiz ''evet'' işaretine gülümsedi ilgisizce. ''Benden elli yıl alıp götüremezler miydi? Elimdeki her şeyi verirdim onlara...'' Başını salladı ''Tanrıya şükürler olsun! Cesaretsizliğe kapılmadan insanın aynı başarısızlığa on kez göğüs germesini sağlayan o istenç ve coşku ile her şeye yine sıfırdan başlaması ne harika şey!''

''Ahumada'ya gidelim, belki kendin deneyebilirsin.''

''Çok geç,'' dedi kesin bir dille. ''İçime doğuyor. Ama yine de bana ve tekneme güven! Yarından başlayarak arkadaşın ve sen, gemimin mürettebatı olacaksınız.''

''Yalnızca üçümüz gemiyi yönetebilecek miyiz?''

''Bunu mu?'' şaşırmıştı. ''Lady Ann III'ü bir elim arkama bağlı tek başıma yönetebilirim... Her şey otomatik; konuk beklemediğim zamanlar üç kişilik mürettebatla yüzdürmeye alışığım. Ahçıyı da alırız. Çinlidir, hiçbir şey anlamaz...''

''Patates soymaktan çok nefret ederim,'' dedi Alain. ''Kimseye söyleme, ama Cezayir'de patates soyarak geçirdim savaşı.''

''Hücre kromozomları arasına yerleşmiş olan DNA, mikroskobik bir sarmal merdiven gibi geniş ve birbirine sarılmış bir çift helis biçimini alır. Her basamak, yalnızca dört ayrı kimyasal nükleotik çekirdekten oluşmuş bir temel ünite meydana getirir. Bu temel ünitelerin sonsuz sayıda, değişik biçimlerde sıralanması genlere neden oluyor. Bu genlerin gelişmesinden, yeteneklerine göre bir fare, bir armut ağacı ya da bir insan doğacaktır.''

"Bugün, DNA'nın bulunmasından bu yana, ancak otuz yıl geçmesine karşın, bilim adamları onu yorumlayabiliyor, düzenleyebiliyor ve hatta geliştirebiliyorlar; öyle ki, çok yakında doğal evrimin milyonlarca yıla gereksinme duyduğu değişiklikleri laboratuvarda uygulayabilecekler."

"Şu anda iki değişik hayvanın, örneğin bir inekle bir tavşanın hücrelerini alıp her ikisinin özelliklerini içeren yeni bir melez göze oluşturabilecek biçimde bunları birleştirmek olası. Yunan mitolojisinin aslan kafalı, keçi vücutlu, ejderha boyunlu o masal hayvanlarına benzer canavarların ya da 'masal hayvanlarının' yaratılmasını on yıl içinde sağlayacak olan bu tür bir hücrenin üretilebilmesi bir bilim-kurgu fantezisi değildir."

"1973 yılında Profesör Stanley Cohen ve Helbert Boys, doğada hiçbir durumda karışmayacak olan iki organizmadan DNA parçalarını ayırdılar ve 'kombine DNA masal hayvanı' adını verdikleri şeyi yaratmak üzere birleştirdiler. Bu çalışmaları, tüm dünyanın bilim adamları, aydınları ve din bilginleri arasında korkunç bir skandala neden oldu, çünkü gerçek canavarların yaratılmasına doğru ilk ve kesin bir adımdı bu. Doktor Frankenstein'ın artık bizim aramızda olduğunu ve deneyleri için gereksinme duyduğu temel malzemeyi elde etmek için gömütlere başvurmaksızın basit bir mikroskopla çalıştığını düşünebiliriz."

Alain, kitabı dizleri üzerine bıraktı ve Ahumada kıyılarına dek Atlantik'i geçerek büyük ve kesin saldırısını başlatacağı Tenerife Adası'na doğru, belirtilen rotadan bir derece bile sapmadan ilerleyen Lady Ann III'ün otomatik kaptanına her zamanki gibi bir bakış fırlattı.

Son günlerde biyoloji ve genetik mühendisliği üzerine öbür okudukları gibi, okuyup bitirdiği son yazı da çok etkileyiciydi, çünkü varlığından bile kuşkulanmadığı yepyeni alanlara açıyordu beynini. Bu sırada, olası yeni yaşam biçimlerinin pratik olarak uygulanmasını beklerken hükümetlerin ya da açgözlü çokuluslu şirketlerin parasal yardımda bulundukları yüzlerce kişi, araştırmalar, deneyler yap-

makta ya da "oyun oynamaktaydılar", bu da bir terör havası estiriyordu.

Bilim adamlarının çoğuna göre nükleer savaş bile, insan soyu açısından genetik alanında sürdürülen o korkunç araştırma yarışı ölçüsünde ciddi bir tehlike oluşturmuyordu; bir kez geliştirildi mi, ne kontrolden çıkan ne de karşı konulabilen yaşam biçimlerini elde etmek gibi büyük bir tehlike vardı zaten.

Belki milyonlarca kişiyi etkileyebilecek bilinmedik yeni bir hastalığın ortaya çıkmasına yol açabilir, belki de dokuların yeniden canlanmasına yarayan bir çare bulunabilir; Alain'in, Goetz'ün, Collingwood'un, Hunter'ın, Goldfarb'ın ve daha birçoklarının seçkinler kesimine geçmelerini sağlayabilecek bir buluş.

Niçin o?

Soru kafasında sık sık yineleniyordu, öte yandan yalnızca para sorununun söz konusu olduğunu kabullenemiyordu. Zamanı gelince kendi basın imparatorluğunu, oluşacak yeni dönemin hizmetine vermesi için kendisine baskı ve şantaj yapmaya kalkışmalarından kaygılanıyordu.

Alain, kendi kuruluşlarının yığınlar üzerindeki etki gücünü ve nüfuzunu herkesten iyi biliyordu. Bağımsız ve yansız *Le Miroir,* orta sınıf Fransız okuyucusunun saygısını kazanmıştı, dergileri ise her hafta ülkesindeki evlerin beşte birine giriyordu. "Yeni Sağ"ın "Bizim asıl amacımız, ekinsel gücümüz sayesinde kendimizi siyasal iktidardan daha önemli ve daha sürekli kılmaktır" biçimindeki temel ilkesini bir türlü kafasından atamıyordu.

Karşıdan denizyollarının beyaz bir gemisi geçiyordu. Daha iyi gözlemlemek için dürbününü eline aldı. Utangaç yaz bulutlarının çevreye serpiştiği masmavi gökyüzü altında deniz dingindi, tatlı bir yel esiyordu ve gemi bir mil mesafeden fazla olmamak üzere solundan geçmeye hazır, Cebelitarık'a doğru hızla ilerliyordu. Güvertede küçücük figürler kaynaşıp duruyorlardı ve sağdan yanaşan lüks yatı, kaptanın, kaptan köprüsünden dürbünüyle gözlemlemekte olduğunu geçirdi içinden.

Bu adam, Lady Ann III'te yolculuk edenlerin kimler olduklarını ve nereye gittiklerini saptayabilmiş olsaydı neler düşünürdü kimbilir?

"Gerçekten bir gençlik kaynağı olup olmadığını saptayacağız" diyeceklerdi ona.

Kendi düşündüklerine kendisi de güldü, oysa epeydir bu düşün-

celer kendisini pek eğlendirmez olmuştu artık. Ameliyatı konusunda derinlemesine düşündükçe, kendisini yiyip bitiren kaygılara daha çok gömülüyordu. Goetz'ün elde etmiş olduklarıyla yetinmesini bilen ve yeni varlığının tadını kaçıracak herhangi bir sonucu yadsıyan kuramlarını benimsemek belki daha iyi olabilirdi.

Ama bu olanaksızdı, çünkü "Seçkinler"in o ilk akşam yemeğinde söyledikleri gibi bir "başkası" olduğunu ya da en azından kendisine bir tür ikinci bir kişiliğin egemen olduğunu duymaya başlıyordu.

O ana dek bu duygu yalnızca iki kez belirli bir biçimde ortaya çıkmıştı; ilki, her kezinde yüzünün daha genç göründüğünü bilinçli bir biçimde bilmesine karşın, bir sabah aynaya bakarken gözlerinin derinliğinde yüzünün yaşlanmasıyla gölgelenmiş bir şeyler ararken duyduğu şaşkınlık olmuştu.

Şimdi başka bir kişi kendisini tanımadan ona bakıyor gibi gelmişti.

Barselona limanında kısa bir mola verdiğinde duyduğu İspanyolca konuşmalar, tüm yaşamı boyunca dinlediği konuşmalar gibi gelince, ikinci kez aynı duyguya kapılmıştı. Ancak "buenos dias", "sangrua" ya da "paella"dan başka bir şey bilmediğini bile bile İspanyolca konuşmaya kalkışması, bir an tedirgin etmişti onu.

Kısa bir an kendi diliymiş ya da bir zamanlar bu dili konuşuyormuş gibi geldi ona, kendisiyle hiç ilgisi olmayan farklı bir varlık bu dili konuşmak için savaşım veriyordu. Nedenini bilmeden parmağındaki çiziğe baktı ve birdenbire paslı bir av bıçağı ile parmağını kesmiş olduğunu anımsayıverdi.

Ama Alain, parmağını avlanırken kesmediğini kesinlikle biliyordu, çünkü balık avlamaya hiç heves etmemişti ki.

Yine de mantıksız da olsa hiç balık avına çıkmamış olmasına karşın bu kesiğin balığa çıktığı bir gün olduğu inancındaydı. Çıldıracak gibiydi.

Belki.

Bunun bir açıklamasının olmaması delilik anlamına gelmese de yine de anlaşılmaz bir şeydi.

Olmadığını çok iyi bildiği, ama olmuş gibi inandığı, kanıt olarak da bir kesik izini gösterebildiği bir olayı başına gelmiş gibi anlatmış olsaydı onu deli yerine koyarlar mıydı acaba?..

Baldırında bulunan defne yaprağı biçimindeki "ben"i aradı ve zamanla sararmış ya da tüylerle gizlenmiş olmasına karşın aynı yer-

de durduğunu görmek rahatlattı onu. Çocukken kısa pantolonuyla akça pakça derisi üzerindeki bu leke pek göze çarpardı ve çok kez bacağına yapışmış bir yaprak sananlar olurdu. Şimdi sıkıntılı anlarında kafası en olmadık kuramlara takılıp kaldığında, yalnızca kendisinin olan o "ben", gerçeğe ve ruhsal bir dinginliğe yönelmesini sağlıyordu. Bundan başka günbegün varlığını birisiyle paylaşacağı ve bu kimsenin ortak yaşamında daha geniş bir yer ve daha büyük bir katılım isteyeceği bir an geleceği duygusu içini kaplıyordu.

Saint-Tropez'de demir atan *Sahara*'da günlerce yapayalnız kaldığında "iki kişiliklik" konusunda bulabileceği her kitabı Paris'ten kendisine yollamasını Claudine'den rica etmek geçti aklından, ama bu düşünceyi çabuk attı kafasından. Bu konu üzerinde çok durmak, saplantıya kapılmasına neden olabilirdi, üstelik geçerli hiçbir çözüm de getiremezdi, hem Goldfarb'ın, Tavora'nın ya da ötekilerin durumları gibi kendi durumu da, daha önce hiçbir psikiyatrın incelemiş olamayacağı nedenlerden doğuyordu ve bu durumda öteki hastalardan edinilen deneyimler hiçbir işe yaramayacaktı.

Denizyollarının beyaz bir gemisi yanlarından geçmekteydi; el sallayarak selamladılar. Kendisi de elini kaldırdı, siren çaldı, yankı yapıyormuşçasına öteki gemi de yanıtladı bu sireni.

Deniz, beyaz dümen suyunu yutup, önünde yalnızca mavi, tekdüze ve sonsuz bir görünüm belirince, Sacha Cotrell, uykudan kızarmış gözleri ve elinde dumanı üstünde bir kahve fincanıyla göründü.

"Keskin siren sesi korkuttu beni," dedi. "Yataktan düştüm."

"Zaten on dakika sonra benim yerime geçmek zorundasın," diye belirtti.

"Nöbet nasıl geçti?"

"Sir Thomas haklıymış," dedi ötekinin uzattığı kahve fincanını sevinerek alırken, "Bu gemi tek başına yol alıyor. Bunu *Sahara* ile karşılaştırmak 'Concordeu'u bir öküz arabası ile karşılaştırmaya benzer."

Radara her zamanki gibi bir göz atmış olan Sacha, kaptan köprüsünde yığılan pek çok aleti kolaçan ederken Alain'in harita masası üzerinde bırakmış olduğu kitap dikkatini çekti, onu gösterdi:

"İlginç değil mi?"

"Etkileyici. Kendimizi aydın sayan bizlerin bile insanlığın geleceği açısından böylesine önemli bir konuda bu denli az şey bilmemiz nasıl olabilir?"

"Çünkü bilim ya coşku verici olabilir ya da itici," dedi gazeteci. Bilim adamını yalnızca bu bilim ilgilendirir, ama konunun yabancısı bunu anlamaz, çünkü bilimi yalnızca kendi yalın kavramları çerçevesinde özümlemeye hazır değildir, bu da onu daha az çekici kılar."

"Yani burada, hemen hemen iki milyona yakın Amerikalının yapay döllenmeyle doğmuş olmalarına karşın, bunlardan yalnızca çok küçük bir azınlığın bu konuda bir fikri olduğunu söylüyorsunuz. Yapay döllenme sayesinde doğmuş olanların çoğu bilmez bunu. Kendi öz kökenlerini de bilmez bunlar."

"Seni şaşırtan ne?" diye sordu Sacha gülerek. "Sanki biz kendi kökenimizi biliyor muyuz? Hiç görmediğimiz bir Tanrı'yı aramakla geçirdik binlerce yılımızı, şimdi de her şeyin, gül ağacının, insanın, fokun tesadüfen aynı gözeden oluşup bölünmeyi sürdürdüğü savını ileri sürerek boşluktan bir aşama yapmaya çabalıyoruz..." Eliyle kitabı itti. "İncil'in, Tanrı'nın Adem'i çamurdan, Havva'yı da Adem'in kaburga kemiğinden yarattığını anlatmasıyla, bunu sana daha da kesin bir şekilde açıklıyorlar"

"Yoksa kaburga kemiğine ve ilk günaha inandığın anlar oldu mu?"

"Kuşkusuz hayır."

"Öyleyse bu tek göze olayına inanıyor musun şimdi?"

"Benim anlama sınırlarım içine daha çok şey giriyor ve gül ağacıyla ve fokla ortak bir şeylerimiz olduğu açıkça ortaya çıkıyor: DNA molekülleri. Ve eğer DNA'nın biz tüm canlı varlıkların mutlak bir biçimde paylaştığımız tek şey olduğu kanıtlanıyorsa, yaşamın başlangıcı olduğunu niçin kabul etmeliyim?"

"Bir asit öyle mi?" Şaşkınlık ve öfke içindeydi Alain, oysa beyninin derinliklerinde bunun böyle olmadığını biliyordu. "Dört kimyasal nükleotidin bileşimi öyle mi?Buna mı indirgeniyoruz?.. Bu nükleotidlerin hangisinde ruh, iyilik ya da sevgi gizli? Bunlardan hangisi sonsuza dek yaşayacak?"

Sacha, harita masasının üzerine oturdu, Barselona'dan geçerken çok miktarda satın aldığı pis kokulu sigaralarla havayı bir kez daha kokutmaya hazırlanıyordu.

"Doğarken bizlere bir ruh üflendiğine, ölürken de bu ruhun ötelere uçup gittiğine, yaşam boyunca az çok yaptığı iş gereği yandığına ya da arp çaldığına inanacak ne yaştasın ne de durumda," dedi. "Bu gülünç!"

"Belki gülünç olabilir," dedi Alain, oldukça canı sıkılmıştı. "Ama milyonlarca canlı varlığın tutunabildiği tek şey, çok güç koşullardaki bir varlığın karşılaştığı güçlüklere ve acılara göğüs germek için tüm kuşakların tutunabildikleri tek şey. Pek çoğunu, daha iyi bir evren umudu, yolun sonunda ödül ve ceza dağıtacak adil bir Tanrı'ya beslenen iman ayakta tuttu. Bütün bunlarla alay etmeye, her şeyi yakıp yıkmaya, küçümsememeye hakkımız yok, çünkü mikroskop yardımıyla kimi kaçıklar nasıl işlediğini bile bilmedikleri şeyleri bulmaya başlıyorlar. Büyücü çırakları bunlar, daha önce var olan her şeyi, tüm geçmişi yadsıyarak sevinçle onların kollarına atılacak olursak aldanmış oluruz."

"Öyleyse bu olacak Alain," dedi Sacha, sigarasını söndürmeden önce parmağı ile ciddi ciddi işaret ederek. "Önümüzdeki yıllarda olacak. İstesek de istemesek de büyük bir yol kavşağına geldik. Tıpkı dünyanın yuvarlak olduğunun ilk kez kesin olarak anlaşıldığı zamanlar gibi; tarihsel bir an. O günden sonra insanlık, hoşuna gitse de gitmese de gerçeği kabul etmek zorunda kalacak: 'Bizler milyonlarca yıllık çabalar ve evrimler sonucu mükemmel bir biçimde birleşmiş olan bir kimyasal nükleotidler bileşiğiyiz...' "

Bu yabanıl ve dünya dışı görünüm karşısında yaşamını sürdürebilme yürekliliğine kendisinin bile şaşırdığı utangaç bir palmiyenin fışkırdığı, mercanı andıran kumlu bembeyaz plajların şuraya buraya serpilmiş olduğu dörde bölünmüş siyah lavlı kıyı aşağıda, gözler önünde uzanıyordu.

Daha sonra, kendi yürekliliğine ve palmiyeler gibi yalnızlığına öylesine şaşırmış küçük beyaz bir bulutun dolaştığı öfkeli mavi gökyüzüyle çelişen kırmızı, siyah, pembemsi, uyuyan volkanlar dizisi-

nin çıplak tepesine doğru lavlar yükseliyordu.

Kuzeyde, tek bir kaya üzerinde, korkunç bir patlamayla ikiye bölünmüş bir volkan, yarım daire biçiminde denize doğru açılıyordu, burada binlerce denjiz kuşu, yuvalarını kuracakları kaya kornişinin her santimetresi için dövüşe dövüşe ötüşüyorlardı, sivri ve nerdeyse konik bir biçimli yumurtaları yelin etkisiyle yuvarlanıp duruyordu bu sırada. Her an uçuruma yuvarlanma tehdidi altındaydılar; nitekim pek çoğu denize yuvarlanıyor, balıklar hızla onları yakalayıp yutuyorlardı; o zaman da kaybolan yumurtaların öfkeli babaları bu balıkları sudan çıkarıp çıkarıp yutuyorlardı.

Kıyıdan ötelerde, ufuk çizgisi herhangi bir engele çarparak kırılmıyordu, ve öyle ki o korkunç tufandan sonra su yüzüne çıkan adanın, mavi bir evrene terk edilmiş olduğu düşünülebilirdi; öylesine yanmış, kararmış, öylesine alaz alazdı ki, bu adaya ilk gelenlerin "Yanık Ada" adını bulmak için uzun uzun düşünmelerine gerek kalmamıştı.

Atlantik'in sonsuzluğundan gelen barlo yeli eserken, arada bir ıslık sesini andıran hafif bir gürültü çıkararak, bir cerrahın bisturisi ile deriyi sıyırışı gibi suları yara yara, beyaz, büyük, hızlı ve narin bir nokta beliriverdi sonunda; çünkü Lady Ann III'ün, kıçta, çok aşağılara yerleştirilmiş kapitone duvarlar arasındaki sessiz, güçlü motorlarının sesi duyulmadığı gibi, titreşimleri bile güverteye ulaşmıyordu.

Yirmi sekiz metre uzunluğu ile ince ve alımlı yat, suyun yüzünde kayan beyaz bir martıyı andırıyordu; arada bir yalnızca suyun yüzünü yalayıp geçtiği sanılırdı.

Alain, Sacha ve Sir Thomas, geminin pruvasından yaklaşmakta olduğu kırsal ve yabanıl kıyıyı inceliyorlardı, ve sanki önlerinde arkası arkasına yumuşak krep perdeler açılıp çevreyi daha iyi görmelerini sağlıyordu.

Bir deniz haritası üzerinde her noktayı işaretleyen Sacha, daha sonra her şeyi onlara birer birer gösteriyordu.

"Orada, en kuzey uçta uçak pisti inşa etmişler... Tam bizim karşımızda, dağların rüzgârdan koruduğu otel mi, klinik mi, ne derseniz deyin, işte o bulunuyor, içerde, vadide yine aynı dağın arkasında ise köy kurulmuş."

"Kim yaşıyor bu köyde," diye sordu Sir Thomas.

"Garsonlar, duvar ustaları, işçiler, elektrikçiler, ahçılar ve hemşireler..." Sacha, her şeyden pek emin görünmüyordu. "Ailesi bura-

da olan doktorların da orada oturduklarını sanıyorum."

"Toplam kaç kişi?"

Köyde mi?" Omuz silkti. "En çok birkaç bin kişi. Havadan saymak çok güç oluyordu. Birkaç sebze bahçesi ve hayvan gördüm. Hastaların bunlarla ilgilendiklerini saptayabildim."

"Ya su sorunu?"

"Bir de su filtresi inşa etmişler. Adanın öteki yanındaki küçük bir koyda. İşleri iyi düzenlemişler, anlaşılan paraları da var."

"Bir kısmı benim," diye gülümsedi Alain. "Aldıkları parayla bu kaya parçasını cennete çevirecekler sonunda."

On beş dakika sonra, tam kıyı boyunca belli belirsiz görünen tek binanın cephesi artık iyice ortaya çıkmıştı ve dürbün yardımıyla tüm ayrıntılarına dek inceleyebildiler, geniş sekiler üzerine yayılmış, alçak piramit biçimindeki beş katlı binanın işlevsel ve modern göz kamaştırıcı mimarisine hayran kaldılar; bina, küçük yatların, hafif gezinti kayıklarının çırpındıkları küçük bir koyun kıyısındaki plajlar, yüzme havuzları ve bahçelerle çevriliydi.

Görünümü, uzaktan hem özentisiz hem de çekiciydi, bahçelerinin kıyılarında yükselen dörde bölünmüş siyah ve insana acı veren lavın görüntüsüne kendisini uydurmuşa benzeyen biçimiyle dikkati çekiyordu bu görünüm.

"Bu lav denizleri arasından buraya dek gelmek pratik açıdan olanaksız olmalıydı," dedi Sir Thomas, bir yandan da Lady Ann III'ün rotasını, adanın güney ucuna doğru ve kıyıya paralel ilerleyebilecek biçimde çevirmişti. "Bu volkanların son kez püskürmesi üzerinden yüz yıldan fazla bir zaman geçmemiş olmalı."

Binayı dürbünle gözetleyen Sacha, işine ara vermeden yanıtladı:

"Yüzyıl başlarında batı ağzı açılmıştı. Sonra bir an duraladı. Bir teleskopla bizi gözetliyorlar."

Gerçekten de taraçaların en yükseğinde yata doğru bakan üç küçük insan karaltısı görülüyordu. Bunlardan birisi, toprağa dikilmiş büyük ve güçlü olduğu izlenimi bırakan bir teleskopa dayanmış, bakıyordu.

Lady Ann III yoluna devam etti, yarım saat sonra adanın güney burnuna doğru yanaşmaktaydı ve gün batarken de Karayib'e gömülerek, Venezüella kıyılarına doğru esen deniz rüzgârı altında uzaklaşıyordu.

Ama güneşin kırmızı kursu, geminin tam pruvası önünde gömülmeye başlayınca azami gücüne hiç çıkmamış olan motorların hızını

düşürdü, yavaşlattı ve gecenin karanlığı denizde çökerken ışıkları söndürdü ve radar ekranından çevrede hiçbir teknenin dolaşmadığını görünce adanın çevresinde bir tur daha attı.

Eğer Sacha yanlış anımsamıyorsa, adanın içerlerinde, vadide gizlenmiş köye giden dar yolun ayrıldığı küçük plajın karşısında, kıyıya yarım mil uzaklıkta, on beş metre derinliğe çapayı attıklarında gece tam bastırmıştı.

"Dağ yolu dik ve tehlikeli, ama üç kilometreden fazla olmamalı."

Lastik botlardan birisini denize indirdiler ve patronunun hem ışık yakmamasını hem de gürültü çıkarmamasını, sıkı sıkı tembih ettiği için Çinli ahçının iki saattir uyuduğu gemiden karanlıkta ve sessizce uzaklaştılar.

Su o denli dingindi ki, bir deniz parçasından çok bir havuza benziyordu, gürültü yapmadan, köpük çıkarmadan kıyıya yanaştılar ve kayaların arasında gizlene gizlene botu kıyıya çektiler. Lady Ann III'ün gölgeler arasında bir gölgeden başka bir şey olmadığını kıvançla gördüler ve yıldızların hafif ışığı altında, dikkatlice bir yol buldular ve başladılar tırmanmaya; önce Sacha, hemen peşinde Alain, en sonra da İngiliz.

Sert, yorucu ve tehlikeli bir yoldu, Alain ayağı kayıp da yuvarlanacak gibi oldu mu tutunabilmek için gazetecinin kemerine asılmak zorunda kalıyordu, zira birdenbire denize gömülen, kaygan ve önceden kestirilemez volkanik bir arazinin koşullarına uyan patika yol kimi yerde hemen hemen dik bir açı yaparak, beklenmedik bir viraja giriyordu.

Tepeye ulaşmak için bir saatten fazla tırmandılar, daha aydınlık, geniş ve daha az tehlikeli olan tepeden, dibindeki ve eteklerindeki köyün ışıkları yayılan vadiye egemen olan kıyıya ulaşmak ise on dakikadan fazla zamanlarını aldı.

Uzaktan sesler, hafif bir müzik ve köpeklerin havlamaları onlara dek ulaşıyordu.

Biraz dinlendiler, durumu incelediler ve gittikçe genişleyen, geçit veren bir yoldan inmeye başladılar: Bu yoldan da, büyük bir olasılıkla ada köylülerinin gittikleri kuzey plajlarına çıkan öteki yollar ayrılıyordu.

Yamaçtaki evlerden kapısı üzerinde bir ışık parıldayan birincisi-

nin önünden gizlenerek geçtiler, o arada birinci katının penceresi kırmızı bir perdeyle örtülü bir başka ev göze çarpıyordu, kuşkusuz alışık olmadığı uzun bir yürüyüş sonunda bitkin düşmüş olan Sir Thomas'ın mırıldanmasına ve soluk soluğa kalmasına karşın ilerlerken adımlarını sıklaştırdılar.

"Beni bekleyin," diye fısıldadı. "Tırıs gidecek yaşta değilim artık..."

Palmiye ağaçlarıyla çevrili geniş bir alanda son bulan caddeye yüz metre ya kalmış ya kalmamıştı ki küçük bir payanda duvarının üzerine oturdular. Gerçekten de her yandan palmiyeler fışkırıyordu ve ilk binalar yükselmeden önce yerin topografyasına uyarak şuraya buraya serpilmiş palmiyelerin doğal bir vaha oluşturdukları kuşku götürmezdi.

"Gündüz çok güzel olmalı," diye fısıldadı Sir Thomas.

"Evler beyaza boyanmış, Kudüs'e benziyor," diye yanıt verdi Sacha, aynı ses tonuyla. "Karayib'in öteki kesimi ile hiçbir ilgisi yok. Daha çok Filistin görüntüsünü andırıyor."

Bu sırada Alain, burayı tanıdığından, günün nasıl olacağından, her evin, her caddenin nerede olduğunu bildiğinden emin gibiydi, bu duygu öylesine güçlüydü ki, onu rahatsız ediyordu nerdeyse. Arkadaşlarına bunu söylemek, birkaç kez buraya geldiğini yüzlerine haykırmak istedi, ama tam bu sırada büyük bir olasılıkla taverna olması gereken ışıklandırılmış evlerden birisinden iki adam çıktı ve kendilerini beklerken kaldırımın kenarında uyuklayan bir köpeği peşlerine takıp onlara doğru ilerlemeye başladılar.

"Haydi gidelim!" dedi Sacha, yabancıların kendilerine doğru yaklaştıklarından ve seslerinin yükseldiğinden kuşkusu kalmayınca. "Saklanmalıyız!"

Yolu geçtiler, taşların aşağılara yuvarlanmamasına özen göstererek, iki büklüm sürüne sürüne ilerlediler; el yordamıyla gizlenecek bir yer ararlarken adamlar kendilerine yaklaşıyorlardı ve nerdeyse yanlarına gelmişlerdi; eve doğru yollarına devam ederlerken, küçük, sinirli köpek durdu; birden ve en yakınında bulunan Alain'e öfkeli öfkeli havlamaya başladı.

Hemen hemen aynı anda köyden eve, avludan avluya yankı gibi yayılan bir havlama korosu yanıtladı bunu, sonunda adamlardan birisi arkasını döndü, bir taş buldu, gölgelere doğru fırlattı hızla.

"Yürü finocuk," diye bağırdı İspanyolca olarak. "Hır gür çıkarma!"

Taş köpeğe değmemişti, ama üzerinde yeterli bir uyarı etkisi yapmış olmalı ki son bir kez havladı, dişlerini gösterdi, eve sokarken bir tekme atarak kendisini korkutmayı unutmayan efendisinin peşinden uzaklaştı.

Patikaya döndüklerinde Sir Thomas'ın ayağındaki bir sıyrık kanıyordu, Alain'in ise parmaklarından birisi iki taş arasında ezilmişti.

"Bizi görecek sandım," diye haykırdı yenemediği bir öfkeyle. "Kahrolası hayvan!"

Oldukları yere çömelip, köyün birbiri ardına sönen ışıklarını kaygıyla izlediler, açık kalmış tek tük pencere ve kapı da kapanıyordu bu sırada; alanda ise eski bir kahve fıçısının çevresinde çene çalan dört beş kişiden başka kimse kalmamıştı.

On dakika sonra bu topluluk da dağılmış, yalnızca uzaktan duyulan bir havlama sesinin bozduğu sonsuz barışın oraya egemen olabilmesi için bu insanlar gecenin içinde yitip gitmişlerdi.

"Ne yapıyoruz?"

Soru, ortak duyguyu yansıtıyordu. Uyuyan köy önlerinde uzanıp gidiyordu ve az ötede, tam olarak nerede olduğunu bilmedikleri görkemli bir bina vardı, büyük bir olasılıkla o da uyuyordu.

"Turizm..." dedi Sacha, işi alaya alarak. "Bize adayı gezdirecek bir kılavuz bulmak gerek yalnızca." Sesinin tonu değişti. "Gemiye dönseniz iyi olacak. Ben günün doğmasını bekleyeceğim ve görünmeden geçmeyi deneyeceğim."

"Ben kalıyorum."

Gazeteci, Alain'e döndü.

"Gemi bulunduğu yerde kalamaz," dedi. "Gün doğar doğmaz görürler ve o zaman bizi aramaya başlarlar."

"Ben gemiyi götürebilirim," dedi Sir Thomas.

"Tek başına mı?"

"Lin-Yu bana yardım eder," diye açıkladı. "Açık denizde arızalanmış gibi dururuz, gece de döneriz."

Alain ile Sacha bakıştılar ve kendinden emin, sessizce verilecek kararı bekleyen Sir Thomas'a baktılar.

"Kazasız belasız gemiye dönebilir misin?" diye sordu Alain, kaygılı kaygılı.

"Oh! Kuşkusuz!" dedi Sir Thomas. "Yaşlıyım, ama aptal değilim. Birmanya'da savaştığımı unutma." Karanlıkta gülümsedi. "Üstelik iniş."

"Bu kayalık tehlikeli," diye üsteledi gazeteci.

"Biraz sonra ay çıkar," diye belirtti İngiliz. Çok büyümeyecek, ama yine de yardımı olur..." Rahatlamak isteyen bir hareketle ayağıyla yere vurdu. "Beni dert etme kendine. Dikkatli inerim."

Köyün pencereleri kapanmıştı, yalnızca ışık vermekten çok gölge yapan ürkek ampuller köşeleri aydınlatıyordu ve alandaki kemerlerin köşelerini bile aydınlatmayan fenerler yarı uykulu, yarı uyanık gibiydiler sanki. Daha ötelerde her şey karanlıklara dalmıştı, bu koşullar içinde herhangi bir şey aramaya kalkmak, körü körüne tehlikeye atılarak, görünmeleri demek olurdu. Gün ışığını beklemek gerekiyordu.

"Pekâlâ," dedi Alain. "Gemiye dön ve yarın tekrar buraya gel."

"Her gece yaparım," diye belirtti Sir Thomas. "Eğer sabahın dördünde gelmemişseniz yeniden denize açılırım."

Dostça el sıkıştılar, birbirlerine iyi şanslar dilediler ve Sir Thomas dönüş yolunu tuttu, ışığı sönmüş evin önünden bir gölge gibi süzüldü ve yukarda, tepede gecenin içinde yitip gitti.

Tepeye ulaştığından emin oluncaya dek birkaç dakika geçmesini beklediler; şeker kamışı ve mısır tarlalarına ulaşmak için, ışıklandırılmış köşelerden sakına sakına yürümeye başladılar, gazeteci bunları havadan gördüğünü ve gerçekte evlerin güneyinde bulunduğunu söylüyordu kesinlikle.

Yönlerini bulmakta işe yarayacak olan çok soluk ve titrek ay ortaya çıktığında şeker kamışı tarlalarının çevresini dolaşıyorlardı, sonunda bir mısır tarlasına daldılar ve ortasında uyumak için kıvrılıp yatacakları bir yer aradılar.

Alain için bu, yaşamının en sıkıntılı gecelerinden biriydi, burayı tanıdığı, bunun kesin olduğu yolundaki bu açıklanması güç duygunun doğru olduğundan emin olmak için sabah olsun diye yanıp tutuşuyordu.

Aklından geçen, başdöndürücü bir flaş gibiydi; hızlı bir parıltı, -öylesine gerçek,- gözlerini kapıyordu, beyaz evleri, tepeden sarkan siyah lavları, küçük çiftlik alanlarının serpiştirildiği dar vadide yayılan, kendini beğenmiş, uzun palmiyeleri görüyordu yeniden.

Gerçekten öyle ise ne gibi bir anlamı olabileceğini irdelemeye çabalıyordu, ama hiçbir şey bulamıyordu. Tıpkı, hiç İspanyolca öğrenmemiş olduğunu bile bile, Barselona'da İspanyolca konuşabildiğini ileri sürerken duyduğu izlenimin aynısıydı bu.

Ve bu korkutuyordu onu. İspanyolca konuşanın bir "başkası" ol-

ması, bu köyü tanımış olması, uzun bir düşten uyanmaya hazır, umutsuzluğa kapılıp içinin dolup taşması korkutuyordu onu.

İşte bu yüzden uyuyamıyordu; uyuyacak olsa bilinmeyen adam güç kazanacak, kendisinden daha çok yer işgal edecek, iç dünyasını sarsarak güçlenecek korkusuna kapılarak uyumak istemiyordu.

Alain, yaşamı ve gençliği için ödemek zorunda kalacağı fiyatlardan hangisinin daha pahalı olacağından kuşkulanmaya başlıyordu. On milyon dolar olmayacaktı bu, en azından kendi saygınlığını ya da gazetelerini kullanmak isteyecek olanların baskılarına bir gün boyun eğmek zorunda kalacaktı. Bu kuşku ve bu korku gerçekleşebilirdi; o, bir yanda gerçeği bilmek zorunluluğu, öte yanda bu gerçeği hiç öğrenmeme isteği, sonunda kendisini çıldırtabilecek bir bunalıma sürüklüyordu, çünkü daha önce hiçbir insanoğlunun karşı karşıya gelmediği bir durum karşısındaydı.

Gözlerini kapadı ve köy yeniden gün ışığında apaçık göründü ona. Gözlerini açtı ve günün ilk saatlerinin süt rengi ışığında, bitkin bir insanın kısa bir uyuklamaya dalmadan önce görmüş olduğu gibi oracıkta idi. Beyaz evler, siyah lavlar, tepeler, palmiyeler ve geniş vadiyi örten sebze bahçeleri. Düşlediğinden daha da mavi bir gökyüzü, yaldızlı renklere bürünmeye başlayan eğik bir ışık, seke seke mısırlar arasından gelip elinin üzerinde eğlenmek, bir zamanlar balık avlarken meydana gelen yara izini yalayıp Sacha'nın yüzüne vurmak için ilerledi; Sacha gözlerini açtı, sesli sesli esnedi ve neşeli neşeli gülümsedi:

"Dien-Bhien-Phu.." dedi. "Yeni günün bize neler getireceğini, tadını tam çıkarıp çıkaramayacağımızı bilmeden ormanda gizlendiğimiz Hindiçini sabahlarını anımsatıyor bana."

"Hiç korkmuyor musun?"

"Her zaman," dedi kendinden emin, dizlerinin üzerinde doğrulurken; başını mısır yapraklarına doğru eğdi. "Ama korkunun dünyadaki en eğlenceli şeylerden birisi olduğunu anlayalı epey oluyor. Yalnızca, korkunun tadını gerektiği gibi çıkarmayı öğrenenler, benimki gibi bir mesleğe verebilirler kendilerini. Tanıdığım bütün savaş muhabirleri düşünebileceğinden daha da korkaklar."

"Raymond da mı?"

Sacha ona döndü ve yeniden gülümsedi.

"Raymond yaşamında o denli korkular geçirdi ki, sonunda aldırmaz oldu, bu yüzden öldürdüler." Yere oturdu. "Bu insanlarda hareket başladı," dedi. Sonra Alain'e baktı karşıdan: "Eğer bir sa-

vaş muhabirinin başından korku geçmezse, savaş alanında neler olduğunu anlatamaz, çünkü kurşunlardan, bombalardan ya da kahramanlardan çok yaygın bir ishal baskın çıkar."

Alain'in bu konuyu ya da ödünü koparan bir hakikatten kendisini uzaklaştırabilecek herhangi bir konuda konuşmayı sürdürmek hoşuna giderdi, ama bunun saçma olduğunu anladı ve birdenbire, "Burayı daha önce gördüm ben," dedi.

Sacha baktı, ama bir şey demedi, çünkü karşısındakinin açıklamasından tedirginliğinin ciddiyetini anlamıştı.

"Evet," dedi Alain. "Burada, bu adada hem de bu köyde daha önce bulundum ve sağa dönen, plaja, kliniğe giden şu yoldan indim."

"Ameliyat için seni baygın getirmiş olabilirler mi?"

"Hayır, öyle değil. Beni Paris dışına çıkarmadıklarından eminim. Bu adaya hiç ayak basmadığımı adım gibi biliyorum, ama yine de burada daha önce bulunduğumu biliyorum."

"Düş bunlar..." dedi Sacha. İlk kez rahatsız ve tedirgin görünüyordu. "Belki senin, bundan önce dünyaya geldiğinde bunların olduğu söylenebilirdi, ama bu da doğru olmaz. Senin daha önceki herhangi bir dünyaya gelişinde bu köy yoktu ortada."

"Öyleyse?.."

"Telepati, olağandışı olaylar, saplantı... Bilmem ki!" dedi. "Ama önümüzde bunca sorunlar varken bir de bunu çıkarıyorsun karşıma, en iyisi eve dönelim."

"Öyleyse ne yapmam gerekiyor?" diye sordu Alain. "Bunu gizlemek mi? Gerçeği yadsımak mı?.. Bu, başlangıçta düşündüğümden daha da karışık, Sacha. Beni korkutuyor ve bunu birisiyle paylaşmak gereğini duyuyorum."

"Ama şimdi zamanı değil, Alain, anla bunu," diye üsteledi. "Burada, uyanmaya başlayan bir köyün yakınında gizlenmekteyiz ve kurşunla mı, tekme tokatla mı, yoksa öpücüklerle mi karşılayacaklar bizi, bu konuda en ufak bir bilgimiz yok..."

Başını yeniden mısır yapraklarına doğru eğdi:

"Artık uyandı köy halkı..."

Gerçekten de pencereler ve kapılar açılmaya başlamıştı ve sokaklarda insanlar vardı, üç bisikletli de yolun ilk dönemecine sapıp kıyıya doğru uzaklaşıyorlardı.

Beyaz önlüklü bir adam, alandaki barın önüne masaları ve iskemleleri yerleştirdi; bisikletli küçük arabasını ite ite bir sütçü geçti, ne-

reden çıktığını pek anlayamadıkları, sıcak ekmek kokusu geldi burunlarına. Sonuç olarak burası da herhangi bir köy gibiydi, belki daha sessiz, daha da egzotik; herhangi bir şey gizlendiğini düşünmek için büyük bir düş gücü gerekirdi.

Keyifleri kaçmıştı, yeniden oturdular..

"Sana nasıl geliyor?"

Sacha omuz silkti.

"Gülünçlüklerin en korkuncunu yapmaktayız büyük bir olasılıkla," dedi. "Hem ben açım."

Yarım saat sonra açlık iyice bastırmıştı, köy ise yine sessiz ve yarı boş görünüyordu. Hemen hemen yüze yakın bisikletli kıyıya doğru gitmek üzere evlerinden çıkmıştı ve küçük, mavi bir posta treni, pedal çevirmeye pek hevesli görünmeyen personeli taşıyıp duruyordu. Alanda, barın karşısında duruyor, sürücünün bir kahve ya da bir kadeh içki içebilmesi için bir süre bekliyor, sonra yola koyuluyordu. Yirmi dakika sonra sapakta görünüyordu, dönüşte, son seferinde ise daha ilk bakışta köyün öteki insanlarına pek benzemeyen iki kadınla bir erkeği getirdi.

Kuzeyliye benzeyen kadınların üzerinde cırtlak renkli giysiler vardı, geniş saman şapkalar geçirmişlerdi kafalarına. Erkek ise kısa pantalon, çiçekli gömlek giymişti. Denizci kasketi vardı ve pipo içiyordu. Her üçünde de otellerin gezi için verdikleri çantalar vardı ve adam fazladan bir olta sopası ile küçük bir sepet taşıyordu.

Barın sahibini selamladılar ve hiç acele etmeden tepeye çıkan yola tırmanmaya başladılar, bu yolun onları Lady Ann III'ün demir attığı kayalık küçük koya da götürmesi gerekirdi.

"Hastalar," dedi Sacha.

"Daha çok turiste benziyorlar," diye yorum yaptı Alain.

Bu denli uzaktan derilerinin üzerinde beyaz lekeler olup olmadığının ayrımına varmak olanaksızdı, yaşlı kimselere özgü yavaş bir yürüyüşle yürüyorlardı, ama herhangi bir anormallik belirtisi sayılabilecek bir şeyleri yoktu.

"İyi," dedi Alain sonunda. "Buraya dek bütün gün saklanmak için gelmedik. Bu görünüm bu köye yakışmıyor hiç."

Karayolundan başka da bir çıkış yoktu ve saklanacak pek çok yer vardı, bunun için en doğal olanını seçtiler ve hiç kimseye görünmeden mısır tarlalarını bıraktılar, dönemece varınca köyden görünmez

oldular.

Tepenin öteki yamacında adanın, plaja yumuşak bir meyille inen doğu kıyısı uzanıyordu; birbirini sürekli izleyen sert ve parlak lav ırmakları, şeker kamışları ve incir ağaçları yetişen toprak adacıkları. Volkanik küllerin, kapkara, kudurmuş bir okyanusun tanrısal bir emirle birdenbire durgunlaşması gibi, yüksekliği iki metreyi bulan, saçaklar oluşturarak kararsız, düzensiz bir biçimde katılaştığı geniş uzantıların hemen yanındaki yerlerden küçük ekim alanları olarak yararlanılmıştı.

Bunların karşısında, denize bitişik büyük binanın silueti görünüyordu, sağda, daha içerlerde en yükseği, ancak bin metreyi aşan volkanik sıradağlar başlıyordu.

Köye doğru hafif bir yokuşu yavaş yavaş çıkan bisikletli gruplarla karşılaştılar, ufak bir baş hareketiyle selamlamakla yetiniyorlardı. Bunlardan ikisi birlikte pedal çeviriyorlar, gülüyorlar, anlamadıkları bir dil konuşuyorlardı, derilerinde beyaz beyaz lekeler açık açık görülüyordu, bu da iç açıcı bir görünüm veremiyordu.

Kliniğin yakınlarında, kırmızı ve siyah ince volkanik çakıllarla yer yer çimler serpiştirilmiş gol alanı uzanıyordu, daha sonra birkaç çiftin oynadığı tenis kortları, ok meydanı, bol bol gül ağaçları ve palmiyeler bulunan bahçeler ve en sonda da geniş bir havuz yer alıyordu.

Binanın önünde ilk gelenlerin emrine hazır altı kadar araba, üstü açılabilir iki üç cip ve çok sayıda bisiklet bulunan kapalı bir park yeri vardı.

Her şey dingindi, her yaştan turistin güneşten yararlandığı, banyo yaptığı, çene çaldığı ya da tam bir doğallıkla oyun oynadığı lüks bir dinlenme yeri izlenimi veriyordu.

Kusursuz, üniformalı garsonlar masadan masaya koşuyorlar ya da havuzun kıyısına içecek soğuk bir şeyler getiriyorlardı; iki hemşire iki yaşlı kadına yardım ediyordu, bir başkası da sakat, yaşlı bir kadının tekerlekli iskemlesini itiyordu bu sırada; yüzenlerden birisi bir merdivenin en tepesine öylesine stratejik bir biçimde oturmuştu ki hem havuzu hem de plajı gözetleyebiliyordu.

Dalgakıranın ucunda üç kişi balık avlıyordu, pedallı birkaç deniz pateni denizde ilerliyordu; acemi bir yelkenci, koya egemen olan bu rundaki kayalıklara bindirmek için can atıyor gibi görünen teknesini düzeltmek için çaba harcıyordu.

"Ne zamandır tatil geçirmek için gördüğüm en güzel yer," dedi Alain.

"Sanırım bunlar da aynı şeyi düşünmüşler," diye yanıtladı Sacha. "Ne bir bekçi ne bir polis ne de beli tabancalı bir koruma görevlisi var dikkat edersen."

Hiç kimse onları görmedi, hatta bahçeyi bırakıp, dilediğince yayılmış görkemli havuzun çevresine girdikleri zaman bile kimse bakmadı onlara. Yüzen ya da tembel tembel güneşlenen turistlerin ya da hastaların arasında iki turist ya da iki hasta olmalıydılar; yalnız ca ağzı aşağıda, göğüsleri havada kitap okuyan, biraz geçkince, çekici sarışın bir kadın gözlerini dikti, yatağına çekeceği birini ölçüp biçiyormuş gibi gözlemledi onları. Uzun kış günlerinin dondurucu can sıkıntısını giderecek aşk maceraları aramak üzere Akdeniz kıyılarına inen kırkına basmış binlerce kuzeyli kadından hiç farkı yoktu.

Uzun süre gözleriyle izledi onları, bakışlarında çağırıcı bir şeyler vardı, ama sessiz çağrışına bir yanıt bulmamayacağını anlayınca üzgün, kitabına döndü ve gittikçe yükselen ve iyiden iyiye ısınan güneşten yararlanmaya baktı.

Çevrelerinde olup bitenlere aldırmıyorlarmış gibi yavaş yavaş yollarına devam ettiler, gerçekten de hiçbir şey yoktu çevrelerinde. Böylece plaja ve sandallarla patenlerin çekildikleri küçük koyun kıyısına geldiler, beyazlar giymiş bir adam, binmeleri için kotrasına çağırdı onları. Olumsuz yanıt alınca yeniden yuvasına döndü ve elinde sigarası, yeniden kitabına gömüldü.

Alain, suyun kıyısında durdu, yavaşça arkasını döndü ve Sacha'nın omuzlarından binayı seyretti.

"Kurdun ağzına atılmaktan başka çaremiz yok," dedi sanki edebiyattan ya da havadan sudan söz ediyormuş gibi. "Ne yapacağız?"

"Gözetlenmeyen bir giriş yolu görüyor musun?"

Saçını düzeltmeye çalışıyormuş gibi başını salladı.

"Hiçbirisi gözetlenmiyor gibi," dedi keyfi kaçmış olarak. "Çok gülünç!"

Bu kez Sacha döndü, çırılçıplak güneş banyosu yapan kadın ve erkeklerin seçilebildiği geniş taraçalarının kenarlarında büyük çiçek saksıları bulunan binanın ön yüzüne baktı. Tevekkülle içini çekti, omuz silkti ve kabul etti.

"Haklısın. Gülünç! İçeri girelim!"

İki yaşlı kadının sessiz sedasız çay içtikleri büyük bara çıkan geniş merdiveni yeğlediler ve yanından geçince kendilerini binanın büyük holünde buldular.

Şaşırıp kaldılar. Büyük piramit, içerde, gökyüzüne doğru yönelmiş odalara açılan koridorlarla bölünmüş büyük bir üçgen oluşturuyordu; bu koridorların ortasında çiçeklerle, bitkilerle, palmiyelerle, sularla, şelalelerle ve denizkulaklarıyla örtülü, aşağı yukarı yüz metre uzunluğunda, elli metre genişliğinde geniş bir alan bulunuyordu.

Havası dingin, serin ve dinlendiriciydi; yalnızca çeşmelerin çağıltısıyla ve oradan oraya uçuşan kuşların cıvıltılarıyla bozulan bir sessizlik. Bahçenin köşelerinde samandan örülmüş küçük çardaklar ve sorgun ağacından iskemleler görülüyordu, suya yakın yerlerde de şuraya buraya serpiştirilmiş, üzerinde yarım düzine insanın kitap okuduğu ya da alçak sesle çene çaldığı beyaz demirden sıralar.

Gölge gibi süzülen bir garson koşarak bardan çıktı ve çardaklardan birinin altında kitap okuyan genç kıza içecek bir şeyler getirdi. Onun teşekkür anlamına gelen gülümsemesini bir baş işaretiyle aldı ve geldiği gibi çekip gitti. Sacha ve Alain'le karşılaşınca hafifçe eğilerek selamladı ve bahçeler boyunca uzanan demir parmaklıkların gerisindeki yerine döndü.

Sacha, şaşkınlıktan kurtulur kurtulmaz, sesiyle sanki çevrenin büyüsünü bozmaktan korkuyormuşçasına hafifçe fısıldadı:

"Bir gaf yaptığımı kabul ediyorum, gidelim buradan."

Yürümeye başladı, fakat Alain'in, çardağın altında kitap okuyan kıza takılıp kalan bakışlarındaki anlamı görünce durakladı. Bakışların yönünü izledi: Çok güzel bir kadındı gördüğü; tam o sırada elindeki içecek bardağını dudaklarına götürüyordu.

"Ne var," diye sordu.

Alain, büyülenmiş gibi bakışlarını çevirmeden sessizce fısıldadı:

"Shireem."

Sacha, dönüp yeniden baktı.

"Ne diyorsun sen?"

"Shireem," diye yineledi. "Shireem Von-Willprett."

Gazeteci daha bir dikkatle baktı kıza, bir an kuşkulandı, ama sonunda kendi sesini alçaltmaya çalışarak haykırdı.

"Deli misin sen? Shireem Von-Willprett, bunun iki katı yaşında, şişman ve yaşlı."

"Geçen ay birlikte yemek yemiştik, haklısın. Ama bu Shireem."

Kendisinden söz edildiğinin ayrımına varmış gibi genç kız başını kaldırdı, onlara baktı. Alain, yüreğinin yerinden fırladığını sandı, bu gözleri ve bu bakışları iyi tanıyordu çünkü. Bu yüzün en ufak ayrıntısını bile bilirdi; kendini bildi bileli bu yüzü, gözlerinin akına

çivilemişti çünkü!

Hafifçe gülümsedi genç kız, ne tahrik ediciydi ne de okşayıcıydı bu gülümseme. Sık sık yaptığı çok doğal bir şey yapar gibi yalnızca gülümsemişti, ama bu gülümseme Alain'e öylesine çekici gelmişti ki, Sacha önüne geçecek zaman bile bulamadan, genç kıza doğru kendinden emin ilerlemeye başladı.

"Ne yapıyorsun," diye mırıldandı gazeteci. "Nereye gidiyorsun?" Ama Alain onu dinlemedi bile, çakıl taşlı yolda ilerledi, küçük bir su arkının üzerindeki küçücük köprüyü geçti, çok şaşırmışa benzeyen bilinmeyen güzelin önünde durdu.

"Shireem değil mi?" diye sorabildi tüm cesaretini toplayarak.

Korkmuş, çok anlamlı çocuksu iri gözlerde küçük bir soru işareti belirdi.

"Ben Alain," dedi. "Senin kuzenin. Tanıyamadın mı beni?"

Kız, dişlerini göstererek daha da uzun gülümsedi ve sevinçli bir biçimde karşı çıkarak, "Benim hiç kuzenim yok ki," dedi kesin bir dille.

Sesi aynıydı; konuşma biçimi de aynıydı ve Alain'in pek iyi anımsayamadığı hafif bir aksanı olmasına karşın hareketleri de tıpa tıptı.

"Adınız Shireem Duray değil mi?" diye üsteledi.

"Benim adım Laura Andrade."

"Nerede doğdunuz?"

"Latacunga'da. Ekvator'da. Bilir misiniz?"

Karşısına oturdu, hiç de rahatsız olmuşa benzemiyordu, bu hakkı kendinde görüyordu çünkü.

"Hiç Fransa'da bulundunuz mu?" Merak ediyordu Alain.

"Hayır!" Özür diliyormuşçasına yeniden gülümsedi. "İlk kez evden ayrılıyorum."

"Kaç yaşındasınız?"

"On dokuz..."

"On dokuz..." diye yineledi Alain, sanki hafızasını yoklamaya, on dokuz yıl önce Shireem'e nerede rastlayabileceğini anımsamaya çabalıyordu. "Emin misiniz?"

Genç kız, gülsün mü, yoksa rahatsız mı olsun, şaşırdı kaldı. Biraz keyfi kaçmıştı, utanmıştı da ve hatta yabancı adamın bu acayip tutumu tedirgin etmişti onu; ama işi şakaya vurmuş gibi yaptı.

"Çok emin değilim," diye güldü. "Doğduğum gün orada olmadığımı sanıyorum."

Bu kez bozulan Alain oldu, espriyi anlamakta gecikti.

"Kusurumu bağışlayın," dedi. "Ama tanıdığım bir insana öylesine benziyorsunuz ki. Ne zamandan beri buradasınız?"

"Altı ay oluyor."

"Ne kadar kalacaksınız?"

Omuzlarını silkti.

"Doktorlara bağlı." Doğal bir biçimde kolunun önünü gösterdi, derisinin iyice bronzlaşmış rengiyle çelişki yaratan bir sürü beyaz leke görülüyordu. "Görüyor musunuz?" dedi. "Yavaş yavaş kayboluyor, tedavi etkisini gösteriyor."

Alain, bir şeyler eklemek için ağzını açacak oldu, ama tam bu sırada bahçenin bir köşesine gizlenmiş, tatlı ve kulağı okşayan bir ses ısrarla sesleniyordu:

"Senyorita Andrade!.. Senyorita Laura Andrade!.."

Laura ayağa kalktı, kitabını kapadı, son bir kez içkisini yudumladı ve eliyle bir veda işareti yaptı.

"Sıra bende," diye belirtti ve giriş holünün sonundaki asansöre doğru, çeşmeler arasından uzaklaşıp gitti. Alain, kızı izlemek için ayağa kalktı, ama Sacha'nın kolundan tuttuğunu gördü.

"Uslu dur!" dedi Sacha. "Yeterince çılgınlık yaptın zaten. Çıkalım buradan..."

Alain, elinden kurtulmak için çırpındı ve kıza doğru umutsuz bir işaret yaptı:

"Ama bu o," diye üsteledi. "Bu Shireem!"

"Dinle beni!" diye üsteledi bir kez daha. Yinelemekten yorgun düşmüştü. Sacha'nın inanmak istemediğini de bile bile. "Bu

kızın ne olduğunu biliyorum. Ne çıldırdım ben ne de açıklayabiliyorum, ama bu Shireem... Yüzü, sesi, boynu, hareketleri... Tüm bir yaşam boyu onu sevdiğim için bunu söyleyebilirim.

"Yirmi yıldan fazla geçti Alain. Bilmiyor musun bunu? Onun çarpık bir imajını yarattın sen, şimdi de ona benzeyen birisine rastlayınca saplantıya kapıldın. Bunca zaman bir kez bile görmediğin bir kişiyi nasıl anımsarsın?"

Tüm yaşamı boyunca Alain asla bu denli şaşkın, bu denli sinirli duyumsamamıştı kendisini; siyah bir lav kayasına oturmuş olan Sacha'nın rahatlaması için gösterdiği tüm çabaya karşın elleri belli belirsiz titriyordu, olağanüstü bir coşku sarmıştı her yanını.

"Öyle çok şey oldu ki Sacha," dedi. "Hem de tuhaf şeyler oldu, sen bile anlayamazsın. Onun Shireem olduğunu niçin anlamıyorsun? Bu o. Yemin ederim ki o."

Gazeteci bir kez daha karşı çıkmak istedi; önünde, aşağı yukarı beş yüz metre ilerde yükselen binanın genel görünümüne takıldı gözleri ve bir an öylece dalıp gitti. Sonunda Alain'e yeniden baktığında, şaşırtıcı derecede dingin göründü.

"Sana inanmak istemiyorum," dedi. "Bu kızın Shireem olduğunu kabul edecek olursam, öylesine korkunç bir şey kabul etmek zorunda kalmış olacağım ki, düşüncesi bile beni ürkütüyor."

"Yani?"

"O zaman bu genç kız, gerçek Shireem'in gelecekteki gençliği ile herhangi bir biçimde ilişkili olacak."

Alain, neye bağlamak istediğini anlamakta gecikti, anladığını sandığı an, ayaklarının titrediğini duyumsadı.

"Bunun belki de bir formül olduğunu mu söylemek istiyorsun? Bunu mu aramaya geldik?"

Gazeteci kendi kendisini kandırmak ve düşüncelerinden sıyrılmak istercesine kafasını salladı.

"Bilmiyorum, Alain," dedi. "Öylesine çılgınca bir düşünce var ki ve her şey birbirine karışıyor... Bunu düşünmek istemediğimi yineliyorum sana..."

Alain elini uzattı ve yalvarırcasına ayağının üzerine koydu:

"Bunu düşünmek zorundasın, Sacha," diye yalvardı. "Bunu ben yapamadığıma göre sen yapmak zorundasın... Yardım et bana, lütfen!."

"Niye?" diye sordu öteki. "Kafamdan geçen şeyin kesinliği konusunda ufacık bir olasılık olsaydı uçuruma bir pencere açardık: İn-

sanlığın geleceğine sızmış olurduk."

"Seni anlamıyorum."

"Sen bunun Shireem olduğunu söylüyorsun, değil mi?" Yanıt vermeyince ekledi. "Belki Shireem değil... Belki de yalnızca kopyası... Shireem'in bir yinelenmesi."

"Yinelenmesi mi?"

"Yapay olarak yaratılmış ikiz kız kardeşi... Shireem'in yirmi yaş daha genç bir *'kloning'* i"

"Tanrım!" diye haykırdı hıçkırıyormuş gibi. "Olanaksız!" Parmağındaki yara izine baktı, Sacha'ya da gösterdi. "Bunun açıklaması mı?" diye sordu. Öğrenmek istiyordu. "Ben de kendi kendimin bir *'kloning'* i, yirmi yaş daha genç bir yinelenmesi miyim?"

Sacha Cotrell dikkatlice baktı ona, yüzünü, tedirginliğini, korkusunu, tüm bedenini kan ter içinde bırakan sıkıntısını inceledi ve:

"Hayır," dedi. Kendinden emindi. "Yıllardır seni tanırım. Bir 'kloning', bir varlığın fiziksel yinelenmesidir, ama sen kendi hafızanla, kendi özelliklerinle ve kendi geçmişinle Alain'sin. Hiç kimse, hiçbir bilim adamı, hiçbir kalıtımbilim mühendisi bunu yineleyemez..."

"Öyleyse?"

"Bilmiyorum."

Sacha'nın bir çılgınlık anında yakalandığı geçici düşünceyi üzerinden atmış olmaktan kendisini daha bir rahat duyumsadığı söylenebilirdi; Alain'in eline sevgiyle vurdu.

"Bilmiyorum," diye yineledi. "Bir an için, gelecek konusunda anlamsız bir düşünceye saplandım. Ama bunun olanaksız olduğunun canlı kanıtısın sen."

"Bu saplantıyı anlat bana," diye yalvardı Alain.

"Anlatmamayı yeğlerim," diye yanıtladı. "Korkularını arttırırım, çünkü aşırı derecede duygulusun. Biz işimize bakalım! Ne yapıyoruz şimdi?"

"Onu yeniden görmek istiyorum."

"Niçin? Shireem değil ki o."

Alain rahatlamaya çabaladı, başardı da. Anlaşılmayan bir gücün kendisini alıp götürecek bir anlık bir isteri nöbetine yakalanmış olduğunun ayrımına varmıştı, ama şimdi her an biraz daha kendine geliyordu.

"Shireem mi, değil mi bilemiyorum," dedi. "Ama önemli değil benim için. Bütün yaşamım boyunca sevdim onu ve madem ki şimdi yeniden rastladım ona, bir kez daha yitirmek istemiyorum. Gerçek dışı olduğunu biliyorum," diye açıkladı. "Delikanlıyken sevdiğim kadına hâlâ genç ve hâlâ güzel rastlamak olağanüstü bir düş, ama son zamanlarda başıma o denli akıl almaz şeyler geldi ki bir tanesini daha kabullenmeye dünden razıyım. Özellikle söz konusu olan Shireem ise, onu buradan götüreceğim."

"Onu götürecek misin?" Şaşırmıştı Sacha. "Nasıl götürürsün onu?"

"Henüz düşünmedim," dedi Alain. "Ama bu adadan onu çıkarmam gerekir. Bir tehlike içinde olduğunu sanıyorum."

Sacha karşı çıkmak istedi, ama o da içinden aynı duyguyu paylaşıyordu. "Kloning" düşünü kafasından atmaya çabalıyordu; büyük bir korkuya neden olabilirdi, ama Alain'i iyi tanırdı ve eğer bu kızın Shireem olduğuna kesin olarak inanıyorsa bu işin su götürmez bir yanı olmalıydı.

Onu tanıyanlara göre kavramları algılamaktaki ve unutulmuş sanılan bilgileri anımsamaktaki elektronik beyinsel yeteneği ile keskin ve sağlam belleği karmakarışık bilgileri arasında bir şeyler bulmaya çabalıyordu; klonik üretim ve sonsuz olanakları konusunda pek çok şey okumuştu ve pek çok şey biliyordu.

Kalıtımbilim mühendisliği yeni bir bilim dalıydı, daha "uzmanlaşmamış" pek az kişi bu bilimle uğraşıyordu: Doktor Ericsson'un araştırmalarına ilgi duymaya başladığı ana dek kendisinin de özel bir tutkusu olmamıştı.

Klonik üreme şimdiye dek, bilimkurgu sınırlarına şöyle bir değinen, biyolojinin bir yan dalından başka bir şey gibi görünmemekteydi, ama buna dayanarak kimi bilim adamları birçok hayvanın eşeysiz üremesini sağlamıştı.

Ta doksan yıl önce Fransız bilim adamı Loebe, bir deniz kirpisinin döllenme gerekmeden üremesini sağlamıştı; günümüzde ise bilim adamlarının, mikroskopik cerrahi yoluyla bir cinsel hücre çekirdeğinin yerine aynı insanın bir başka hücresini koyabilme olanakları var; ortaya çıkan hücrenin vericiye benzer bir varlık yaratmak üzere bölünmeye başlamasını sağladılar.

Bir hayvanın ya da bir bitkinin her hücresi, işlevi ne olursa olsun, kendi içinde, kendi özgün kromozomlarının tümünün bir tamamlayıcısını içeriyordu. Bu gözeler belli bir işlevde uzmanlaşmışlardı; ama

doğası gereği, geri kalan işlevlerinin tümünü kendi içinde saklıyordu. Yalnızca cinsel hücreler belli tek bir canlının kromozomlarının yarısına sahiptiler ve tamamlayıcı cinsel hücre ile birleşince aynı türden yeni bir bireyi doğuruyorlardı.

Buna göre insanlarda, canlı varlıklarda cinsel olmayan her hücre, kafadan karaciğere dek ya da deriden kana dek çekirdeğinde kırk altı kromozom içeriyordu. Çok güç, miksorkopik bir ameliyatla tek tek yirmi üç kromozomlu cinsel bir hücrenin çekirdeği yok oluyor, yerini herhangi bir başka hücrenin çekirdeği alıyordu ve sonunda kesin kırk altı kromozomlu bir "yumurta-hücre" elde ediliyordu; yani görünüşte olgunlaşmış bir hücre. O zaman bu "yumurta-hücre", "verici"nin tam bir kopyasını oluşturuncaya dek bölünmeye başlayabiliyordu.

Sacha Cotrell'e göre Alain'in sandığı gibi, bu kızın Shireem Von-Willprett'e tıpatıp benzeyen bir yaratık olması konusuna uyan tek açıklama bu idi. Bir insanın ne kızı ne de kız kardeşi böylesine benzeyebilirdi kendisine, bunu kabul etmesi güçtü; bir insan varlığının, bir başka insan varlığını klonik olarak üretme yeteneğine ulaşması üzerinde derinine düşünmeyi de reddediyordu.

1939 yılında Doktor Gregory Pincus, döllenme olmadan bir tavşan üretebilmişti; Briggs ve King'in 1952 yılında yaptıkları araştırmalar ise, yıllar sonra J. B. Gordon'un, cinsel bir hücre çekirdeğini ultraviole ışınlarıyla çürütüp yerine bir bağırsak çeperi hücresi çekirdeğini koyarak gerçek bir klonik kurbağa üretmesine yaramıştı.

Böylece her tür hayvanın klonik üretimine tek bir yol kalıyordu, ama bir insanoğlunun klonik üretimini sağlayacak yolun toplumdaki tüm geçerli töresel engelleri aşması gerekiyordu. Sacha Cotrell ise, yirmi yıl önceleri, Laura Andrade'nin doğduğu dönemde herhangi bir kimsenin böyle bir aşamaya ulaşabileceğini düşünemiyordu.

"Olanaksız," diye mırıldandı kendi kendine. "Olanaksız, ama yine de haklısın belki; olanları kesin bir biçimde doğrulayıncaya dek bunu yabana atmamamız gerek."

"Şu halde bir şeylerin olduğunu kabul ediyorsun..."

"Bilmiyorum, Alain, bilmiyorum," diye yineledi, çünkü ilk kez hiçbir şey anlamıyordu ve durumu kavrayamadığının ayrımındaydı. "Birkaç dakika önce buranın dünyanın en masum yeri olduğuna yemin edebilirdim, ama şimdi yeniden beni bir korku aldı." Bir an durdu. "Senin bu saplantın, böylesine açıklanamaz bir durum... Seni

* Cloning:

bu denli inanmış görmeseydim!..''

''Ben inanıyorum,'' diye yineledi Alain sakince, ilk etkilenme anı geçince. ''Ben inanıyorum ve bu kızda, bendeki her saplantının bir yanıtı olduğunu sanıyorum. Belki gerçekten de bizi iğrençlikler evrenine sokacak olan bir kapıyı zorluyoruz; ama yakında gerçekle yüz yüze gelmek zorunda kalacağımı anlayamayacak denli uzaklaştım.'' Bir an durdu, sesini alçalttı, çünkü omuzunda balık oltasıyla bir adam plaja doğru yaklaşıyordu. ''Emin olduğum ve de itiraf ettiğim tek şey bu; gerçek beni ürküttüyor.''

''Günaydın!..'' diye seslendi yabancı adam.

''Günaydın!..'' dediler yabancının geçmesi için bir yana çekilirlerken, ama yeni gelen adam yoluna gideceğe pek benzemiyordu, Alain'in önünde durdu ve pek doğal bir biçimde gülümsedi ona.

''Ne zaman döndünüz?''

Suratına beklenmedik bir yumruk indirmişler gibi oldu, devrilecekti nerdeyse. Tepki göstermekte gecikti, Sacha'dan yardım bekledi ve sonunda belli belirsiz, kem küm ederek yanıtladı:

''Dün.''

''Sevindim. Bu adada dürüstçe satranç oynayan bir sizsiniz.'' Dikkatle izledi onu. ''Bu işin uzmanı olarak söylüyorum bunu. Dikkatli olun!..'' Yeniden yürümeye başladı, ama daha altı adım atmıştı ki durdu ''Bu akşam her zamanki saatte bekliyorum sizi. Yoksun bırakmayın beni.''

Kayalar arasından gözden kayboluncaya dek izlediler sessizce: Sacha ise açıklamalardan kaçınmak ister gibi anlamlı bir hareket yaptı.

''Bana söylemene gerek yok,'' dedi. ''Onu hiç görmedin...''

''Bu yüzü unutabileceğimi sanıyor musun?..''

''Bir zamanlar adanın en iyi satranç oyuncusu olduğundan kuşkuluyum,'' diye üsteledi.

''Taşları sürmekten başka bir şey bilmem.''

''Oturabilir miyim?''

Başını tabaktan kaldırdı ve sonra havuzun kenarında, açık havadaki üstü açık büyük yemek salonunda bulunan öteki masaların boş olduklarından emin olmak için çevresine bakındı ve bir an yadsıyacak oldu, ama sonunda omuz silkti:

''Bir akrabaya oturma demek çirkin olur, sence de öyle değil mi?'' dedi gülümseyerek. İskemleyi gösterirken, ''Hâlâ kuzeninize benze-

diğim düşüncesinde misiniz?"

"İki su damlası gibi. Bunu size hiç söylemediler mi? Shireem Von-Willprett, dünyanın en zengin ve en tanınmış kadınlarından birisidir." Sonra başını önüne eğdi. "Ve de en güzellerinden birisi."

"Öyleyse ben ne öyle zenginim ve ne de tanınmış," deyip güldü. "Birkaç aydan beri de bu beyaz lekelerle kaplı cildimle tam bir canavara benziyorum."

"Doktor ne dedi size?"

"Yakında gidebilecek mişim." Bir şey anımsar gibi oldu. "Kuşkusuz Fransa'ya gideceğim... En son tahlillerimi Paris'te yapacaklar."

Alain, yüreğinin yerinden fırladığını sandı, açıklanması güç bir korku dalgası sarmıştı bedenini.

"Paris!" diye haykırdı. "Buradan bir doktor eşlik edecek mi size?"

"Doktor Ericsson... Tanır mısınız onu?"

"Evet, tanırım." Uzun uzun seyretti onu ve aradan geçen yıllara karşın, o yaz, anneannesi Jeannette'in evinde sevdiği gibi aynı tutku ile sevmekte olduğunu anladı. "Paris'e gideceğinizi aileniz biliyor mu?"

"Bu gece yazacağım onlara."

"Onlardan söz edin bana..."

Şaşırmış gibiydi, ama sonunda omuz silkti.

"Söylenecek pek bir şey yok," dedi... "Chiborazo yamaçlarında toprakları var, zamanımızın çoğunu orada geçiririz."

"Kime benziyorsunuz? Babanıza mı, yoksa annenize mi?"

"Hiçbirisine," diye gülümsedi. "görünüşe bakılırsa sizin kuzeninize benziyorum."

"Ne de kardeşlerinize, öyle mi?.."

"Kardeşim yok ki. Gerçekte annemle babam çocuklarının olacağı umudunu tam yitirmişlerken doğmuşum ben." Merakla baktı: "Niçin ailem sizi bu denli ilgilendiriyor?"

"Shireem ile aranızda bir ilişki kurmaya başlıyorum. Görünüş öylesine olağandışı ki bir rastlantı olabileceğini sanmıyorum."

"Beni o Shireem ile karıştırmaya başlıyorsunuz," dedi kız, garson tabağını değiştirsin diye arkaya çekilerek. "Kaç yaşındasınız?"

"Aşağı yukarı kırk yaşlarında. Ama siz şimdikine değil, yirmi yıl öncesi Shireem'e benziyorsunuz. Birlikte büyüdük ve çılgınca tutkundum ona."

"Kırk yaşını geçtiğinize inanayım mı istiyorsunuz?" diye sordu

onunla alay etmek istercesine ve yanıt alamayınca başıyla olumsuzluk işareti yaptı. "Hiç sanmam... Böyle kalabilmek için ne yaptınız?"

"Benim de kanıtlamak istediğim bu ya... Bunun için buradayım."

"Anlayamıyorum."

"Açıklaması uzun sürer. Söyleyin bana! Hastalığınızın ilk belirtilerini ne zaman duydunuz?"

"Psoriasis'i mi?.. Bir yıl önceydi... Ciltte ilk lekeler belirmeye aşladı ve hemen tanıyı koydular bana."

"Peki, kim sizi bu kliniğe getirdi?"

"Ben getirdim."

Başını kaldırdı. Doktor Ericsson, yanıbaşında ayaktaydı. Şaşırmışa benziyordu, ama sakindi. Onları korumak istiyormuşcasına elini Laura'nın omuzuna koydu; kendisine bakmadan ekledi:

"Ben getirdim," dedi. "Sorulara aradığınız yanıtları verebilecek tek kişi benim. Odama gelin."

Alain ayağa kalktı, bir baş hareketiyle kıza veda etti, binaya dek Doktor Ericsson'u izledi. Sacha Cotrell dışında, kimsenin ona özel bir dikkat gösterdiği yok gibiydi; Sacha Cotrell, taraçanın öteki yanından uzun uzun baktı onlara ve sonra başını tabağına daha da eğdi.

Peşpeşe güzel bahçeyi geçtiler, asansöre girdiler, sessizce beşinci kata çıktılar, sonra da uzun bir koridoru geçip taraçaları denize ve plaja bakan geniş bir odaya vardılar.

Ericsson, büyük maun bir masanın öbür başındaki bir koltuğu gösterdi, onu dikkatle beklerken bir sigara yaktı.

"Çok iyi görünüyorsun Alain," dedi sonunda. "Sizin üzerinizde başarılı oldukları kuşkusuz."

"Çok, çok iyi," dedi Alain. "Ama önemli olan bu değil şimdi. Bu kız kim?"

"Adı Laura Andrade, Ekvator'da doğmuş."

"Evet, ben de biliyorum bunu," dedi sabırsızca. "Ama gerçekte kim?"

Doktor Ericsson gözlerinin ta derinliklerine baktı, üzgün, yorgun, ya da acılı idi görünümü. Alınyazısına inanan insanlar gibi tuttu omuzlarından:

"Gerçekten bilmek mi istiyorsunuz?" diye sordu. "Aradığınız gerçeği kavrayabilecek durumda olduğunuzdan kuşkuluyum."

"Hiçbir şey düşündüğümden daha kötü olamaz." Alain'in sesi

sert ve kesindi? "Laura Andrade kim doktor?"

"Shireem Von-Willprett'in klonik üremesi."

Uzun bir sessizlik oldu. Alain yanıtı zaten biliyordu, ama bu yanıtı hazmetmesi güçtü. Her şey çevresinde dönüyordu ve hasta gibiydi, ama kendisini tutmaya çalıştı, koltuğun kenarına tutundu.

"Benim de bir klonik kopya olduğumu mu söylemek istiyorsunuz?" diye sordu.

"Bir bakıma öyle."

Alain elleriyle yüzünü örttü:

"Tanrım! Tanrım!" diye haykırdı sözcüklere boğularak." Buna nasıl izin verdin?"

"Tanrı yok ki." Ericsson çok büyük bir çaba göstermek zorunda kalsa da soğuk ve rahat görünüyordu. "Tanrı yoktur, bunu siz de biliyorsunuz."

Zorla akmak isteyen gözyaşları arasından baktı, ona inanmıştı:

"Tanrı olmamalı. Var olsaydı böyle bir şeye izin vermezdi."

"Sizi şaşırtan ne?" diye sordu Ericsson. "Bir başka insandan kalp naklini kabul etmeye hazır olduğunuzu, her zaman belirtmiştiniz ve eğer ameliyata razı olmadınızsa bu yalnızca vücudunuzun kabul etmemesinden ve pek çoğu gibi ölmekten korktuğunuz içindi. Ama size yapılan hiçbir zaman geri tepmeyecek, çünkü siz kendinizsiniz, sizin kendi gözeleriniz, milimi milimine sizin kalıbınız."

"Ama bana naklettiğiniz neydi gerçekten?"

"Her şey, boyundan tabana dek," diye mırıldandı. "Yalnızca kafa sizin kafanız. Alain, önemli olan da kafadır. Beyin kafanın içindedir, beyin ise insan demektir."

"Ama saçma bu," diye karşı çıktı şaşıran Alain. "Olanaksız bu. Barnard yasalara aykırı olduğu ve gerçekleşmeyeceğine inandığı için kafa nakline girişmedi hiç."

"Barnard çok gerilerde kaldı," Alain, diye üsteledi Ericsson. "Bu organın naklini de gerçekleştirecek insanlar vardır ve görüyorsunuz, bu başarıldı; siz Tavora, Hunter, Goetz ve tüm ötekiler en iyi kanıtısınız bunun."

Alain sustu, onu ezen ve düşünmesini engelleyen bir çekiç gibi başına inince bunu hazmetmesi güç oluyordu. Kendisini saran, fiziksel bir ağrıya dönüşen, bu gerçeği kabul edeceğine bayılıp düşmek, yok olmak, toprağa gömülüp yitip gitmek isterdi. Bir şeyler gevelemek istedi, ama sözcükler yerine yedikleri ağzına geldi ve elinde olmadan halıya, bir parça da kanapenin üzerine kustu. Ensesini kol-

tuğun arkalığına dayayıp hareketsiz kaldı, karşısındakine hiç bakmadan sordu:

"Sonra ona ne oldu?"

"Öldü."

" 'Beyin insandır', öyle değil mi? Ama onun bedensiz beyni yaşayamazdı." Suçlamak istercesine baktı ona. "Onun kafasını benim bedenimle mi gömdünüz?"

Ericsson, sessiz sessiz oturdu ve biraz sonra daha az soğuk ve daha dingin bir sesle ekledi:

"Anımsanması gereken bir şey var, Alain... Bir insan değildi."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Bir 'kloning'in bir insan olarak ele alınamayacağını. Bir insanın üremesi yalnızca."

"Öff, hadi!" diye haykırdı kızarak. "Oradaki aşağıdaki bu kızın da bir insan olmadığına mı inandırmaya kalkışıyorsunuz beni?"

"Evet," dedi Ericsson kendinden emin. "Bir insan, bir erkekle bir kadından olma, kendine özgü özellikleri olan bir bireydir. Laura ise bir laboratuvar çalışmasının sonucudur, tek bir saç telinde birbirinden farklı milyonlarca üretilebilen bir tür canlı protez. Kendi aralarında birbirlerine benzeyen kurşun askerler gibi dizilmiş milyonlarca Laura'yı insan mı sayacaksınız yoksa?"

Ne yanıt vereceğini bilemedi; sonsuza dek yinelenen birey sütunlarının çıldırtıcı görüntüsü geçti kafasından ve bir karabasan çöktü üzerine; kendi benliğinde yaşıyormuşçasına korkunç bir karabasan.

"Doğru olamaz," diye mırıldandı sonunda. "Bu noktaya ulaştığımız doğru olamaz."

"Her şey yirmi beş yıl önce başladı." Doktor Ericsson'un sesi şimdi iniş çıkışsızdı; saygınlığını yitirmek istemeyen bir profesyonelin, yansız, olayları bildiği gibi anlatmakla yetinen ses tonuyla konuşuyordu. "Yıllarca önce bir grup bilim adamı biyoloji alanında derinlemesine incelemelere girişmişti ve Sidney'deki bir kongrede, askerlerin, politikacıların ya da yalnızca iş adamlarının biyoloji bilimine açılabilecek olan geleceğe el atmalarının yarattığı tehlikenin bilincine vardılar. Bildikleri ya da gelecek yıllarda bilecekleri ile insanlığın yazgısına egemen olabilirlerdi ve bu yazgının yabancı ellere geçmesini istemiyorlardı."

"Kendileri de bu yazgıyı ellerine geçirmekte kararlıydılar, değil mi?"

Ericsson, konuşmasının kesilmiş olmasına -belki de imalı sözlerden biraz rahatsız olmuştu- hafifçe kızarak baktı karşısındakine.

"Hayır," dedi Ericsson. "Hükümetlerin ya da onlar için çalışan laboratuvarların ve hastanelerin kendilerini, gittikçe daha tehlikeli yollara sapmaya zorlayabileceklerini anlamışlardı. Nükleer savaş ya da bakteri savaşı girişimlerini genetik savaş izleyebilirdi ve isteseler de istemeseler de, sürekli olarak, hiç de arzu etmedikleri şeyleri yapmaya zorlanabilirlerdi."

"Araştırmalarına ara verebilirler ve yaptıklarıyla yetinebilirlerdi," diye üsteledi Alain.

"Bir bilim adamı için 'yapılabilecek her şey yapılmalıdır'." Biraz durakladı, acı acı gülümsedi. "Hele bilimsel araştırma Alain, özellikle de yaşamın başı ve sonu ile ilgili araştırma öylesine tutkulu bir şeydir ki bir başlayan bir daha bırakamaz."

Bir sigara yaktı, konuşmaya başladıklarından beri belki de sekizinci sigarasıydı bu; ayağa kalktı, ağır ağır dolaştı odada, pencereye yanaştı ve oradan ona hiç bakmadan konuşmaya başladı.

"Ölümsüzlüğü elde etme yolunda olduklarını biliyorlardı ve hiç kimsenin kendilerini bu yoldan alıkoymasını ya da bu yolda nasıl yürümeleri gerektiğini buyurmasını istemiyorlardı."

"Ölümsüzlük mü?" diye sordu Alain, şaşırmıştı.

Şimdi de Ericsson döndü ve baktı ona.

"Aşağı yukarı ölümsüzlük," dedi. "Genç bir bedene oturan insan beyninin çürümeden sekiz yüz, bin yaşına ulaşabileceği ortaya kondu," diye ekledi kendinden emin. "Eğer sizlerden birisi aşağı yu-

karı her yirmi yılda bir organ nakli yaptıracak olursa, beyniniz genç ve dinç kalabilir.'' Eliyle belli belirsiz bir işaret yaptı. ''Ve bin yıl sonra birisi çıkıp beynin ömrünü daha uzatma yolunu bulmuş olacak...'' Alain'in kustuğu yerden büyük bir özenle uzaklaşarak yanına oturdu. ''Gerçekte sizin yeni 'kloning'iniz; bu beden yıpranmaya başladığı zaman yerine geçecek olan bedeniniz doğmak üzere.''

''Nasıl?''

''Hemşireyi, Catherine Nedjar'ı anımsıyor musunuz? Sperminizi almaya hazırdı; cinsel hücrelerinizden birisini. Ötekini derinizden aldılar. İkisini birleştirdiler ve gelişmeye başlayınca yalnızca 'taşıyıcı' görevi yapacak olan bir kadına aşıladılar.''

''Yani benim 'kloning'imden bir 'kloning' mi elde edecekler?..''

''Tam üstüne bastınız. Ama önemli değil, üreme kusursuz ve herhangi bir itme olasılığı da yok.''

''Ve bu yeni 'kloning'e benim kafamı bir kez daha nakletmeyi mi düşünüyorsunuz?''

Ericsson sessizce oturdu. Alain kuşkulu kuşkulu bakıyordu.

''Ama ya kafanın kendisi? Yüz, gözler, boyun? Yaşlanmayacaklar mı?''

''Çok yavaş. Taze kan gelmesi, güçlü bir yürek, birkaç taze atardamarla hücreler güç yıpranırlar. Bir gün gelip nakledecekleri tek şeyin beyin olacağını da söylüyorlar.'' Sigarasını küllüğe bastırdı. ''Dediğim gibi parmaklarının ucuyla ölümsüzlüğü gösteriyorlar.''

''Kimin ölümlü, kimin ölümsüz olacağına karar verme hakkı kimin?''

''Kuşkusuz onların değil bu hak,'' dedi Ericsson. ''Ama ne de askerlerin, hükümetlerin ya da para babalarının hakkı bu. Bunun için böyle bir yetkiyi onlara bırakmak istemediler ve işi yüklenmeyi kendileri kabul ettiklerine göre, ölçütlerini de kendileri koymak zorundaydılar. Buluşlarının tek sahibi ve tek sorumlusu olabilmek için buraya yerleşip gizli gizli çalışmaya karar verdiler.''

''Peki, bütün bunların masrafını kim karşıladı?''

''Sizler. Tek parasal kaynağı, gençliklerini ve yaşamlarını sürdürebilmek için bir gün tüm servetlerini vermeye hazır zenginler oluşturuyordu.'' Pek inanmamış güldü. ''Boş hayallere kapılmamalısınız; bu 'seçkin' tabakaya; ruhsal ya da töresel özellikleriniz sayesinde katılıyor değilsiniz. Bu daha sonra olacak. Yirmi yıl önce 'müşteri' olabileceklerin bir listesini hazırlamakla yetinmek zorunda kaldılar: On beş-yirmi yaşları arasındaki gençler, büyük servetleri olup da bu

serveti koruyabilen mirasçılar."

"Çok müşteri buldular mı?"

"Aşağı yukarı üç yüz," diye yanıtladı sakince. "Bunların yarısından biraz fazlası, 'gününde kullanılabilir' 'ergin üreme'ye hazır duruma geldiler. Şimdiye dek başarılı otuz sekiz ameliyat gerçekleştirildi, ikisi ise başarısız oldu. Vericilerden yedisi kendi 'kloning'leri olgunlaşmadan ya bir kaza sonucu ya da hastalıktan öldüler."

"Onları ne yaptılar? Ölenlerin 'kloning'lerini?"

"Kendi ülkelerinden uzakta sessiz sedasız yaşıyorlar."

"Hemen hemen insanlar gibi mi?" diye sordu Alain, maksatlı olarak.

"Hemen hemen," dedi Ericsson. "Kimi kuşkularıma karşın normal bir gelişme gösteriyorlar. Birçok durumlarda 'klonik insan' bir ölçüde vericisiyle beyinsel ilişkisini koparamıyor. 'Büyük kardeş'in beyni, daha zayıf olan ya da kendiliğinden boyun eğen 'küçük kardeş'e uzduyumsal olarak herhangi bir biçimde egemen oluyor." Üzülerek başını salladı. "Bu sorunun henüz temeline inilmedi ve bizi derin derin düşündürüyor, ama 'büyük kardeş' ölünce, küçüğün beyninin bomboş kalacağını ya da ötekine ait işaretleri, bilgileri ya da anıları anımsayabileceğini biliyoruz. Gerçekte bunu ölüden alıyor değil; daha öteki yaşarken almıştı bu saydıklarımı, ama kendisini daha az bağımsız duymayınca beyni bu 'anılar'ın bilincine daha çok varıyor." Yeniden ayağa kalktı ve yeniden denizi seyretmeye başladı balkondan. "Kimilerinin sonunda çıldıracaklarından korkuyoruz, çünkü iki kişilik duygusu altındalar ve gerçeği açıklayamıyoruz, zira kendilerini 'klon'lar olarak bilmek yıkabilir onları."

"Bende olduğu gibi..." diye itiraf etti Alain güçlükle. "Kimi zaman içimde başka bir kişinin yaşadığını sanıyorum."

Ericsson yeniden baktı ona, rahatlatmak amacıyla gülümsedi:

"Sizin durumunuz tehlikeli değil," diye güvence verdi. "Siz hiç bilmediğiniz şeyleri bile anımsayabilirsiniz. Bir gün 'küçük kardeşler'inizden, büyük bir olasılıkla da uyurken aldığınız uzduyumsal uzantılara yanıt verirsiniz. Beyninize aşırı kan geldiği ya da aşırı duyarlılaştığı için oluyor şimdi, ama bunu dert etmeye gerek yok; yavaş yavaş kalmayacak."

"Emin misiniz?"

"Hemen hemen..." diye belirtti İsveçli. "Tümüyle insan ayağı değmemiş yollarda ilerlediğimizi de hesaba katın."

"Yıkılan yaşamları, neden oldukları zararları ve deli ettikleri in-

sanları hiç düşünmeden böyle bir yola girdiler. Kim olduklarını sanıyorlar? Tanrılar mı?.. Yaşamla, canlılarla, gelecekle ve yaratılışla böylesine oynamaya hakları olduğuna gerçekten inanıyorlar mı?"

"Hayır. Hayır buna inanmıyorlar," diye yanıtladı Ericsson, tüm içtenliğiyle. "Hiçbir zaman da inanmadılar ve sizin de çok güzel söylediğiniz gibi kendilerini tek egemen tanrılar gibi görmekten açıkça korkuyorlar. Her gün alçakgönüllülük tedavisi yaptırmak zorundalar, ama her gün başka bilim adamlarının benzer yollarla aynı amaçlara ulaşmakta olduklarını görmekteyiz. Bu, çare arayan herhangi bir çözümleyici kafanın amaçladığı bir şeydir. Bunu yadsımak her şeye gözü kapamak olur. Önemli olan, bunların hiç olmazsa iyi niyetli olmaları, kuşkulu amaçlar peşine düşmemeleri, her zaman önden gitmeleri, kendilerini izleyenleri ne biçimde olursa olsun etkisiz duruma getirebilmeleridir."

"Atom enerjisi üzerinde araştırma yapmaya başlayanlar aynı şeyi ileri sürüyorlardı."

"Atom araştırmaları bilim adamlarının elinden politikacıların ve askerlerin eline geçmemiş olsaydı şimdi, nükleer merkezler çoğalır ve güven verici olurdu ve hiç kimse de bunlardan böylesine korkmazdı, çünkü hiçbir zaman bir atom bombası çıkmazdı ortaya. Bunun için bu adada biyolojik bir Hiroşima'yı engellemeye çalışanlar gizlenmektedir."

"Ya bunu yapamazlarsa?"

"Bunu yapamazlarsa vallahi dünya bir cehennem olacaktır."

"Hunter'a, Tavora'ya ve ötekilere yapılanların aynı cehenneme götürmeyeceğini nerden biliyorsunuz? Elimize verdikleri gücün ayrımında değiller mi? Bizi ölümsüz, her zaman genç ve daha çok para ve bilgi elde edebilecek insanlar durumuna getirirken, egemenlik kuracak, başkalarını köleleştirecek ve bugün anladığımız anlamda bir uygarlığa yönelecek bir üstün ırk yaratıyorlar."

Ericsson bir kez daha cimrice bir sigara yaktı.

"Yalnız, onların istediklerini yaşatıp istemediklerini yaşatmayacaklarını unutuyora benziyorsunuz," dedi. "Kendisine verileni kötüye kullanmaya kalkan ya da onların inançlarına ve ahlak anlayışına ters düşen yeniden ameliyat edilmeyecek ve günü gelince de ölecek."

"Bir bakıma tanrılar yaratmak değil de nedir bu? 'Töreleri' ha!" diye haykırdı Alain, sesinde hafif bir alay vardı. "Niçin benim ya da bir başkasının töresi değil de onların töresi? Kimin iyi ya da kö-

tü, kimin ölmesi ya da yaşaması gerektiğine karar veriyorlar? Bu noktayı dünyadaki zorbaların bulunduğu yerden ayıran mesafe ne kadar?''

''Çok az, bu yola sapmak isterlerse...'' İstemeye istemeye kabul etmek zorunda kalmıştı Ericsson. ''Ama kaynağı yalnızca onlardan çıkan bir gücü kimlerin kullanacağına karar verme hakkının onlara verilmesi gerektiğini kabul etmek gerek.'' Söyleyeceğini çok iyi düşünmek üzere uzun bir süre duraksadı. ''Hiçbir zaman, şunu ya da bunu yapmanızı istemeyecekler sizden, Alain. Gazetenizi şu ya da bu düşüncenin yanında ya da karşısında kullanmanızı da istemeyecekler. İstediğiniz gibi hareket etmekte mutlak özgürsünüz, ama onlar da istemiyorlarsa yaşamanızı uzatmamakta özgürler.''

Alain tartışmayı sürdürmek isterdi, ama sürdürmedi. Ericsson kabul etse de, yadsısa da, o bilim adamları evrensel düzenin yöneticileri olup çıkabilirdi sonunda. ''Klonik'' organ nakli ameliyatlarının yapılabilmesi ve hemen hemen sonsuz bir yaşama ulaşılabilmesi olayının ortaya çıkardığı ikilem karşısında başlıca iki yol vardı izlenecek: Ya tüm sonuçlarıyla kabul etmek ya da yadsımak.

Organ naklı istemeyenler yaşamlarını ölümlü olarak sürdürebilecekler ve süre dolunca işleri bitecek. Ötekiler, kendilerini oyuna bırakanlar ise güçlü ve yetkili olabilecekler ve haklı olarak aynı yolu sürdürmek isteyecekler. Bunu elde etmek için de, kendilerini yaşatmak ya da öldürmek yetkisi ellerinde bulunan kişilerin yönetimlerine, ahlak anlayışlarına ya da yalnızca politik ve ideolojik 'sempatilerine' karşı gelmemeye özen gösterecekler. Böylece ileri sürmeye bile gerek kalmadan ahlak anlayışlarını ve politik eğilimlerini zorla kabul ettirecekler sonunda.

Kendi kendine şöyle düşünüyor olmalıydı: Gözle görülmeyen bu bilim adamları, dolaysız da olsa dünyayı yönetecek yetenekte miydiler?

Ericsson'a baktı. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu, ne dünya görüşü ne de siyasal düşünceleri konusunda. Faşist, sosyalist ya da komünist olabilirdi. Irklar entegrasyonunu savunuyor olabilirdi, belki de zencilerden nefret ediyordu. Yaşamdan ya da acısız ölümden yana olabilirdi, o da, şefleri de. Kaç kişiydiler acaba? Temel konularda hepsi aynı düşüncede miydiler? Hastalarının gelecek yaşamlarındaki tutumlarını kendi aralarında tartışacaklar mıydı?

''Bu bir çılgınlık,'' dedi sonunda yüksek sesle. ''Bir çılgınlık. Herhangi bir anda uyanacağını umduğum bir karabasan ve birisinin

ölümsüzlüğe açılan kapıyı bulmuş olmasını ve anahtarının yalnızca kendisinde olduğunu ileri sürmesini kabul etmiyorum ben. Hakları yok," dedi kesin bir dille. "Hakları yok. Bu buluş yalnızca birkaç kişinin olmayacak denli büyük. Tüm insanlığın bunu paylaşması gerekirdi."

"Bu olanaksız," diye yadsıdı Ericsson. "Günümüzde omuriliği kusursuz bağlayabilen yalnızca iki cerrah var... Bu ameliyatın can alıcı noktası. En ufacık bir yanlış felaket demektir; ve böyle bir ameliyat haftalarca inceleme yapmayı ve günlerce çalışmayı gerektirir. 'Sıradan olanlar dışında' seçim yaparak yeni cerrahlar yetiştirmek yıllar alacak. Bizimkiler her ameliyattan sonra bedence ve ruhça öylesine bitkin düşüyorlar ki uzun bir süre dinlenmeleri gerekiyor. Eğer buluşlarını ortaya atacak olsalardı, hastalar, yaşlılar ve ölümden korkanlar arasında toplu bir isteri bunalımı görülürdü. Bir 'kloning'in kullanılabilecek durumda olması için yirmi yıl gerekiyor. Hayır?" dedi kendinden emin. "İnsanlığın bu sistemi kabul edebilmesi için en az üç kuşağın geçmesi gerek. Ve bu sistem insanlığın kabul edebileceği bir sistem."

"Şimdi ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum. Ericsson birkaç gün daha adada kalmamı ve düşünmemi istedi benden."

Görkemli havuzun en uzak köşesindeki küçük bir masaya oturmuş günün batışını seyrediyordu; volkanların gölgeleri, çok dingin ve pırıl pırıl görünen bir denizin üzerinde iri, siyah deniz kozalakları gibi uzanıyordu.

Sıcaklık azalmıştı, ama yine de plajda ve havuzda günün bu en güzel anından yararlanmak isteyenler vardı.

Sacha Cotrell, Alain'in Ericsson'la yaptığı uzun konuşmayı hiç yorum yapmadan dinlemeyi başarmıştı ve tümüyle özümleyebilmek için birkaç dakikaya gereksinme duyar gibi oldu.

"Sonuç olağanüstü!" dedi sonunda, yıllardır belki de ilk kez sigarasını tüttürmeyi unutarak. "Hem öylesine gerçek dışı hem de mantığın ta kendisi..." Ada üzerindeki buruna dek ufuk çizgisini gözden geçirdi ve sanki lav kaya dikkatini çekmiş gibi gözlerini ayırmaktan ya da tek bir hareket bile yapmaktan sakınarak bakışlarını oraya çiviledi, beyni de aynı biçimde oraya çivilenmişti sanki, bunu yenmeye çalışıyordu, ama nedense başaramıyordu, çünkü son günlerde böyle gözlemleri ne denli çok yaparsa, benzer şeyleri açıklayabileceği düşüncesi bilinçaltına yerleşmişti.

Sacha Cotrell, en acayip olayları ve önceden kestirilemez sonuçlarını ölümlülerin pek çoğundan daha çabuk kabullenmeye alışık bir gazeteciydi ve hep böyle olmuştu: Savaşlar, devrimler; ilk atom bombasının patlatılması; insanın aya gidişi ya da tüp bebeğin dünyaya gelişi; hepsi, hepsi o gün için şaşırtıcı, hatta inanılmaz birer haberdi, ama bunu izleyen gün, şaşkınlığı yüzünden zaman yitirmiş olan insanoğlunun şaşırtıcı bir doğallıkla karşıladığı günlük olayların bir parçası olup çıkıyordu.

"Uzay insanları" Champs-Elysées'ye iniş yaptıkları ilk gün büyük bir karışıklığa neden olacaklar, derdi hep; ama üçüncü gün, trafiği engellememeleri için yalnızca korna çalacaklar "onlara."

Bu alaycı düşünce, temelde Sacha Cotrell'in tüm yaşamı boyunca izlediği gazetecilik anlayışını ortaya koyuyordu.

20. yüzyıl sonlarının insanı, olağanüstü olaylara öylesine alışmıştı ki, sonunda alabildiğine kendini gündelik olayların akışına bırakmıştı. Gündelik yaşamın anlamsız, yenilmez dişlileri arasında ezerek, ayakta kalmak için milyonlarca küçük savaşlarla yakıp yıkarak, ucu bucağı olmayan bireysel bencillikler denizinde boğarak, tarihsel olayların, görkemli yiğitliklerin, akla hayale sığmaz yeni buluşların üzerinden frensiz kör bir araba gibi geçip gidiyordu.

" 'Bir insan bin yıl her zaman genç yaşayabilir...' Tamam! Ya sonra?... diye sorabilirler hemen. Bunlardan birisi mi olacağım ben? Hayır, değil mi? Öyleyse bırakın, geriye kalan zamanımı daha iyi geçirebilmek için çaba göstereyim..."

Dikkat edilecek olursa böyleydi onun durumu. Bu yaşında ve parasal açıdan Sacha Cotrell, belki bir gün hemen hemen sonsuz bir yaşama kavuşacak olan "seçkinler" topluluğuna katılamazdı. Bu

yüzden Alain'in açıklaması onu şaşırtabilirdi, ama hiçbir zaman yatamayacağını bildiği güzel bir kadın onda cinsel istek uyandırmadığı gibi onu tahrik de edemezdi.

Hakikati bilmek, yalnızca sezinlemekten daha az sinirli yapıyordu ve belleği daha soğuk, daha eleştirel ve daha çözümseldi; insanlığın geleceğine açılan büyük kapının açık olduğunu kabullenmeye daha bir hazırdı.

"Nereye dek götürebilirsiniz?"

"Bunu önceden söyleyebilecek durumda değilim," dedi Alain. Zamana gereksinmem var. Kendimi hiçbir zaman yaşlı duyumsamadım, belki bin yıl yaşayacağım düşüncesini kafama sokmaya çabalıyorum, ama sonunda sevinçten göbek mi atacağım, yoksa hüngür hüngür ağlayacak mıyım bilmiyorum." Bir an durdu. "Bir yandan da henüz inanamıyorum... Sen inanıyor musun buna?.."

"Hiç kimsenin, gerçek olmasaydı eğer, böylesine olağanüstü bir şeyi bulabileceğini sanmıyorum," dedi Sacha, kesin bir dille. "Derinlemesine inceleyince doğru bir mantığa varılmıyor. Ayrı ayrı var olan etkenleri birleştirmekten başka bir şey söz konusu değil. Kafa nakli yapılabilir ve en büyük güçlük 'vücudun reddetmesi' konusu. Aynı hücreler ve aynı dokular ele alındığında iki klonik varlık arasında herhangi bir reddetme söz konusu olmadığına göre her iki kavram birleşiyor ve bu sonuç elde ediliyor. Herhangi bir kimse başarabilirdi, bunun için bir dâhi olmaya gerek yoktu..." Gerine gerine ellerini açıp, omuz silkti. "Güçlük bunu uygulamaya koymakta..."

"Başardılar bunu..." Gözlerinin içine baktı. "Peki, ya şimdi ne olacak?"

"Bu sana bağlı... Bu gizi saklayacak mısınız?.."

"Şimdilik, evet... Senin için de kendi kendime söz verdim... İyi yapmış mıyım?.."

"Kuşkusuz... Söylediklerinizi yapacağım..."

"Sana güvenebileceğimi biliyordum..." Alain'in sesi inancının derinliğini ortaya koyuyordu. "Sir Thomas'ın da, benim bir hilkat garibesi olduğumu orada burada söylemeyeceğini biliyorum."

"Kendin için böyle mi düşünüyorsun?.." Sacha şaşırmıştı. "Kendini bir hilkat garibesi mi sanıyorsun?"

"İki ölü insanın parçalarıyla oluşan bir 'şey' i sen nasıl tanımlayacaksın? Frankenstein ile benim aramda ne ayrım var? O daha uzun boylu, daha aptal ve daha çirkin, çünkü kafasının çivilerini sökmüşler, ama temel olarak aynı ilke."

Alain'in sözcüklerinde öylesine bir acılık vardı ki Sacha allak bullak oldu, tedirgindi bir anlamda.

"Ne kendimi senin yerine koyabileceğimi ne de benim öğütlerimin senin bir işine yarayacağını sanıyorum," dedi. "Ama bana kalırsa, senin duygusal dengene etki edebilecek bu tür düşünceleri kafandan çıkarıp atman gerekir."

"Sonunda çıldıracağımdan mı korkuyorsun?"

"Bedenindeki iki insan arasında kesinkes bir savaş olacağı düşüncesine saplanıp kalmandan korkuyorum."

"Olacak olan da bu değil mi zaten?.." diye sordu Alain, acı acı alayla. "Ericsson açıkça diyor ki beyin insanın kendisidir, ama hiç bozulmayan bir şey değil..."

"Yürek duruyor, ama gerektiği biçimde uyarılacak olursa yeniden çalışabiliyor. Ama bugün için beyin duracak oldu mu her şey bitiyor. Beyinsel yaşamdan başka yaşam yoktur, bunun için bu beyinsel yaşamı uzatmak için, elden gelen her şeyin yapılmasının gerektiğini kabul etmek mantığa uygun olur."

"Cinayet de içinde mi?"

Sacha Cotrell ikirciklendi ve yanıt vermeden önce birkaç dakika düşündü, bu sorunun, kendisine sorulanların en zoru olduğunun tam bilincindeydi.

"Korkarım, şu sırada klonik bir varlığın ölümünü cinayet sayıp saymama konusunda karar vermeye ne senin ne benim ne de başkasının yetkisi var," diye yanıtladı. "Büyük bir olasılıkla bu, geleceğin tartışılacak en önemli konularından birisi olacaktır kuşkusuz. Mahkemeler buna göre karar vermek zorunda kalacaklar. Kürtajda, ölüm cezasında ya da acı çekmeden ölüme izin vermede olduğu gibi her ulusun ayrı bir yasa hazırlaması sorunu ortaya çıkabilir..."

"Bize benzeyen, insan gibi konuşan, duyan benzer bir yaratığın niçin insan sayılmadığını anlayamıyorum..."

"Bir kopya: Bir insan. Tamam. İki kopya: İki insan... Bu da tamam..." Öne doğru eğildi "Ama 'büyük kardeş'inin uzduyumsal buyruklarına göre hareket eden aslına uygun 'robotlar' gibi tıpkısı tıpkısına birbirinin aynı olan on milyon kopya ha!.. İnsanlar ne olacak peki!.." Birdenbire sesinin tonu değişti. "İlk 'kloning'i üretmek için senin hücrelerini nasıl elde ettiklerini araştırdın mı?.."

"Aklımdan tümüyle çıkmış olan, genç bir kızla yirmi yıl önce ilişkim oldu... Onlar yollamışlardı. Benim spermimi aldı ve uyurken benim deri hücrelerimi almış olmalı..."

"Anlıyorum... Normal bir erkek sperminde ne kadar cinsel hücre olduğunu biliyor musun? Üç yüz milyon... Ya saçlarının bir tutamında ya da derinin bir parçasında kaç hücre var?.. Cümbür cemaat, yalnızca senden üreyecek milyonlarca insan konusunda bir fikrin olacak... Söyle bana... Hepsini 'tek tek hepsini' insan olarak ele alabilir miydin?"

"Önce 'insan' sözcüğünün tam anlamını bilmek gerek... Bu bir sayı sorunundan daha çok bir ahlak sorunu."

"Ama ahlak, bir gelenek sorunudur da," diye belirtti Sacha haklı olarak. "Güney Afrika'da zenci bir kadınla cinsel ilişkide bulunmak ahlaksızlık sayılır, Humeyni'nin Iran'ında eşcinseller kurşuna dizilirken, Avrupa'da birbirleriyle evlenmelerine bile izin veriliyor.."

"Benim söylemek istediğim bu 'ahlak' değil, sen de biliyorsun bunu..." dedi Alain. "Bir şey yapmaya ya da yapmamaya bizi zorlayan içimizdeki ahlak duygusu."

"Ama bu da değişir... 'Biyolojik bir süprüntü'nün bir gün yaşamlarını uzatmaya ve genç kalmalarına yaraması kimilerine tümüyle yasal gelecek. Niçin gelmesin? Niçin öldürme sayılsın?.. Hükümetler kendi işlerine geldi mi, savaşta öldürme eyleminin bir tür kahramanlık olduğuna bizi inandırıyorlar..." Alaylı alaylı gülümsedi. "Yoksa politika, sonsuz yaşamdan daha mı önemli?" Alain'in istediği gibi içine sindirebilmesi için bir an durdu yine. "Buna karşın ötekiler karşı çıkacaklar buna ve belki de 'kloning' yandaşları ile düşmanları arasında silahlı bir çatışma çıkacak... Tarih boyunca çok daha saçma savaşlar oldu," dedi, "Kesin olan şu ki, bütün bunlar dünyayı alt üst edecek ve dinsel, töresel kavramları değiştirecek. Sen görürsen kıskanmam, çünkü tüm gazetecilik merakıma karşın, böylesine allak bullak bir duruma tanık olabilecek denli güçlü duyumsamıyorum kendimi."

"Bunu sen söylemiştin," dedi Alain. "Dünya yuvarlaktır dendiğine olduğu gibi olacak bu."

"Daha da beter olacak," diye düzeltti Sacha. "Çünkü hiç kimsenin sonsuza dek yaşamaya kafaca hazırlıklı olduğunu sanmıyorum. Ne ortaya çıkacak değişiklikleri benimsemeye hazırlıklı ne de bu tür değişikliklerin görkemliliğini ve derinliğini önceden söylemeye; çünkü örneğin şöyle bir durum ortaya çıkaçak: Yaşam hakkını şiddetle savunanlar, yani en çok inananlar bile Tanrı işe karışmadan insan 'üretildiğini' ileri sürerek bir 'kloning'in yaşamına saygı göstermek istemeyecekler..."

"Peki, bu doğru değil mi?.."

"Evet, doğru, ama son sözü kim söyleyecek? Her şeyin değişmesi gerekecek, ahlak, din, ekonomi ve insan ilişkileri. Sıfırdan başlayarak yepyeni bir toplum oluşturmanız gerekecek; çünkü kimi 'bilim adamları' oraya, tepeye kapanmışlar, mikroskopla araştırma yapıyorlar, insanlığın geleceği için planlar hazırlıyorlar. Ama bu gelecek onların parmakları arasından kayıp gidecek, emin ol buna..." Binanın son katını gösterdi. "Kim bunlar?.. Kaç kişiler?.. Tanrı ya da politika konusunda ne düşünürler? Bunlarla ilgili bir araştırma yapabildin mi sen?"

"Hiç. Hiç mi hiç..." dedi Alain. "Ne sayıları, ne inançları, hatta ne yaşları ne de hangi ulustan oldukları belli. Bilim adamı bunlar, hepsi bu. Doktorlar olsun, biyologlar olsun, istedikleri tek şey çalışmalarını sürdürürlerken kimsenin onları rahatsız etmemesi ve yaptıkları konusunda hiç kimseye bir şey söylememek."

"Ya da yapmak zorunda olmadıkları şey konusunda..." dedi Sacha maksatlı: "Çünkü öldürmek hakkını kendilerine sakladıkları apaçık ortada..." İlgiyle izledi karşısındakini. "Bu kızı ne yapmak istiyorlar? Shireem Von-Willprett'in birkaç yıl daha dolgun kalçalı, dik göğüslü kalabilmesi için bu kızı boğacaklar mı?"

"Ericsson buna engel olacağına söz verdi."

"Ama sonu buydu, öyle değil mi? Biz gelmemiş olsaydık yapacaklardı bunu."

Alain sessiz kalakaldı, bu kez Sacha anlıyormuş gibi yaptı.

"Tanrım! Her şey bana karmakarışık görünüyor. İster 'kloning' olsun, ister olmasın, hak verilmesi olanaksız bir cinayet gibi geliyor bana."

"Shireem'in değişmesi ve günü gelince ölmesi gerek. Her zaman olduğu ve her zaman da olacağı gibi."

Soluk, titrek ve hemen hemen gerçekdışı bir ay ufukta yükselmişti, ama Alain her şeyden uzak, düşüncelerine gömülmüş olduğu için o anı yaşamıyordu; öyle ki denize karşı oturmuş, yaşamının en acayip günü boyunca gördüklerini ve duyduklarını özümlemeye çalışarak, kendi kendisini seyrettiği dış dünyaya yansımış gibiydi.

Bedeni birdenbire içindeki konuklarından boşalmış gibiydi; yukarıdan bakıldığında hareket edebilecek biçimde donatılmış, ama duygusunu yitirmiş, bırakılmış kabuğu andırıyordu.

Alain bir süre için kendisiyle, kendisinin olmayan bu kabuk arasındaki ilişkiyi kesmek istiyordu, çünkü ancak o zaman böyle bir mesafeden kendi kendisini inceleyebilecek, duygularını tartabilecek, kafasına takılıp kalan milyonlarca soruya doğru bir yanıt bulabilecekti.

Sacha, Sir Thomas'ı aramak için kayalar arasındaki geniş yola sapmıştı; bu yüzden yapayalnızdı; içinde duyduğu ve gittikçe güçlenen tüm korkularla yapayalnız; bir insanın dayanamayacağı denli derin bir acıyla yapayalnız; kafasına yerleşen o öteki insanla yapayalnız.

Onun hakkında bir şeyler bilmek istedi ve kendi yaşam dolu ve genç bedeninin yorgun ve yaşlı bir kafayı tutabilmesi için boğazlanmadan önce nasıl biri olduğunu bilmek isterdi, ama Ericsson böyle bir bilgi vermeye yanaşmamıştı.

Bir delikanlının yitip gitmiş anılarını, kendi belleğinde de pek az önemli şeyler kalan anılarını yoklarken, zaman zaman kimdi, nerede yaşamıştı, adı neydi ya da hiçbir zaman ulaşamayacağını bilmediği bir gelecek için ne gibi tasarıları vardı gibisinden sorular sorup duruyordu kendi kendine.

Ellerine baktı; tek bir yaşlılık lekesi olmayan, yumuşak tenli, güneşte yanmış, bronzlaşmış ve belki birgün güzel bir kadının memelerini arzuyla okşamış o güçlü, kuvvetli eller; bu ellerin, kendi efendisinin nasıl olduğunu, neyin onu mutlu ya da mutsuz ettiğini ve kimi sevdiğini ortaya koyduğunu, hemen hemen bilinçsizce geçirdi içinden.

Balık avlamaktan hoşlanan ve bir gün sahibinden daha çok yaşayacak bir yara izi bırakarak kesilen eller; çalışmaya, açık havaya alışık eller; avuç içi çizgileri bile değişik olmayan, bu birbirlerinin aynı çizgilere karşın, bir çingene fala bakmaya kalksa, değişik yazgı-

lar söyleyeceği eller.

Bir gün her ikisi birleşeceklerine göre yoksa alınyazıları aynı mıydı?

Alain kendi varlığını ve bedenini paylaşan o öteki yaratığa karşı duyduğu o çılgın korkuyu artık duyumsamadığını anlamaya çalışıyordu. Şimdi onunla paylaşmak istiyordu ve artık bir çağrısız konuk olarak değil de, kendisinin sevilen bir parçası olarak gördüğü bu "küçük kardeş"e her kezinde daha büyük bir parça ayırarak ödemek istediği bir ücretti bu.

Hiç tanımadığı, ama herkesten daha çok, daha bir üzerinde titreyerek, daha bir sevecenlikle sevdiği bir oğul gibiydi, çünkü ona en değerli varlığını, yaşamını vermişti; ilerde baba-oğul, kardeş, hatta suç ortağı ya da sevgili gibi paylaşabilecekleri bir yaşamı...

Giscard d'Estaing, gelişmiş ülkeleri şiddetle etkileyen nüfus durgunluğunun kökeninin, bu türün derin biyolojik yorgunluğunda yattığını düşünüyordu. Harvard'ın biyoloji kürsüsü başkanı Edward O. Willson, bakteriden insana dek her canlı varlığın "düş"ünün kendi genleri aracılığı ile kendi kendine sürekli çoğalmak olduğunu ileri sürüyordu. Belki de insan türünün biyolojik yorgunluğu, kendi kendine üremeyip, bilinçsizce cinsel birleşme ile çocuk yapma sonucuna varmış olmasından ileri geliyordu. Çok zaman, değişik iki kromozom grubunun birleşmesi, düşünceleri ve tutkuları açısından ana babaya karşıt bir insan çıkarıyordu ortaya.

Bu, yalnızca içgüdüyle hareket edebilen aşağılık türler arasında oluşamayacak bir durumdu. Her zamanki gibi akıl, insanı farklı kılıyordu. Ana babadan da farklı.

Böylece insanlığın uzun zamandır beklediği "mutasyon" çıkıyordu ortaya; bu mutasyonda, her birey, kendi genlerinin olası bir düşmanın genlerinin yarısını oluşturmayacağı, aksine "kloning" yoluyla tüm kromozomlarının, tüm duygularının ve büyük bir olasılıkla da tüm düşüncelerinin yansıyabileceği "oğullar" ya da "kardeşler" yaratabilme güvencesine kavuşuyordu.

Belki bu, bitip tükenmek bilmeyen kuşaklar arasındaki savaşa da bir son verebilir ve her insanda gizli olan derin, kendine tapma duygusu, kendi mirasçısından, o, kendi küllerinden yeniden doğan bir Ave Fénix gibi, temelde aynı kalarak her yirmi yılda bir "baba"sından daha güçlü, daha zeki ve daha yetenekli olan hem bütünüyle aynı, hem bütünüyle farklı varlıktan onur duyabilir.

Bu varlıklar arasındaki bağımsızlık ne ölçüde olacaktı ve birbir-

lerine ne denli gereksinme duyacaklardı; işte Ericsson'un yanıtlayamadığı sorulardı bunlar. Verici ölünce, "küçük kardeş"in beyninin bomboş kalıp kalmayacağı ya da her türlü karışık uzduyumsal sorunları, yeni bireyin üstüne yıkarak baskı yapan "çift kişililik" tehdidi altında bulunup bulunmayacağı sorusu da yanıtsızdı henüz. Bütün bunlar "büyücü çırakları" rolünü oynadıklarında, yaptıkları "büyülerin" çoğunun sonuçlarını bilmediklerini gösteriyordu.

Yeni kuşaklara, cinsel birleşmeden doğan taze kanı ya da devrimci düşünceleri aktarmadan, hep aynı bağımsız bireyler olarak alabildiğine sürüp gitmek isteyen yeni insan türünün görünümü ona korkunç geliyordu.

Sir Thomas'a göre bu, doğanın milyonlarca yıldır gözü kapalı, kabaca gerçekleştirmiş olduğu "evrim"in son amacı olacaktı kuşkusuz; hücreden balığa, balıktan maymuna, maymundan insana doğru evrim; "evrimin doruğu" olan insansa, sonsuza dek hep aynı şarkıyı yineleyecek bir plakta, sonsuz bir kısır döngüde kendi kendini "cilalama"yı öğreniyordu.

Yalnızca biyolojik görüş açısından, daha sonra yeniden kendine mal etmek ve böylece daha uzun süre güçlü ve canlı kalabilmek için kendinden bir parçayı dışarı atan bir insanın "yönlendirme"si akla yakın gelebiliyordu. Dinsel, ahlaki, ekonomik ve toplumsal görüş açısından ise bu, akla yakınlık kuşkulu oluyordu.

Her insan; gezegenimizde yaşayan milyonlarca insandan her biri "sürekli bir yaşam için seçkin kişi" durumuna gelebilme olanağı karşısında değişik tepkiler gösterebilirdi. Büyük bir olasılıkla, her bireyin bu "sürekli yaşam"a tek tek karşı çıkmasına karşın, evrensel ve gizli bir oylama, gerçekte çoğunluğun, buna yandaş olduğunu ortaya koyardı.

Ta ilk zamanlardan beri ölüm korkusu insanoğlunun yakasını hiç bırakmamıştı, buna karşılık yalnızca çok az insan, intihar edenler, din bağnazları ve ruhsal bakımdan yorgun olanlar, daha hiç kimsenin var olup olmadığı konusunda çürütülemez kanıtlar ileri süremediği öteki dünyaya göç etmek için bu dünyayı bırakıp gitmeye razı olmuştu.

Öyle ki, günümüzde de çok katı mezhepler başkasından kan alınmasını ya da bir yaşam kurtabilecek bir böbreğin naklini kabul etmezlerken, öyle bir an gelecek ki ta çocukluktan beri bunun ahlak kurallarına aykırı olduğuna inandırılmış olsalar da, ancak pek az kişi kendi "küçük kardeş"inde yeniden gelişmeyi reddedebilecek.

Büyük bir dinsel inançtan ya da katı ahlak kurallarında etkilenenler duyumsamasalar bile, somut bir "daha berideki"nden duyulan korku, bulanık bir "daha ötedeki"nden duyulan korkudan ağır basacaktı.

En çok inananlar da dahil, eski yaşam döneminin sınırlarına boyun eğerek, geleneksel ve tanrısal doğa yasaları içinde kalmayı yeğleyenler, kuşkunun beyinlerinde çöreklenip, kendilerine işkence yaptığını bir gün anlayabilecekler: Çünkü bu yeni seçeneğin onlara, yaratıcısı evrende var olan her şeyin yüce mimarı ve düzenleyicisi tarafından dolaylı bir biçimde sunulmamış olduğunun kesinkes doğruluğunu hiçbir zaman savunmayacaklar.

Oracığa, başı üstünde yükselen ve binanın duvarları arkasında gizlenmeye başlayan ayın altında tek başına oturmuş, insan türündeki bu gelişmenin son aşamasına ya da "kesin mutasyon"a ulaşıp ulaşmadığı anlamına mı, tersine, hiç kimsenin ulaşmayı bile düşleyemediği evrimsel bir geleceğe doğru "ilk kapı"nın aralandığı anlamına mı geldiğini kendi kendine soruyordu.

Teknik, uzaya, mürettebat bulunması olanaksız uzay gemileri yollamıştı, çünkü hiçbir insanoğlu başka bir gezegene ulaşacak denli yaşamayabilirdi ve bilim ise hemen hemen aynı anda, bu uzay gemisi donanımlarının kendiliklerinden gözetleme yapmasının yolunu buluyordu. Öyleyse bir uzay adamının yüzlerce yıl önce yolculuğa çıktığındaki aynı güçle, aynı inançla bu gezegene ayak basması gerçekleşebilirdi.

Bu ilişki acaba bir rastlantıya mı dayanıyordu, ne diyeceğini bilmiyordu Alain; yine bir başkasının yardımı olmadan, koşulların kendisini karşı karşıya bıraktığı şeylerle ilgili olarak yeni düzenin karmaşıklığını kavramakta da güçlük çekiyordu; herhangi bir insan beyninin kavrama yeteneğini aşan şeylerdi bunlar.

Biyolojik buluşlar, toplum üzerinde uygulayacağı her konuda gelecekteki tepkileri belirleyecekti; bu uygulama toplumun tümünü kapsamalıydı, çünkü etki alanları öylesine çok ve çeşitliydi ki, temellerinde birdenbire bir çatlama ile karşılaşınca bundan herhangi bir insanın kurtulabileceğinden kuşku duyuyordu Alain.

İnsanoğlu yeryüzüne geldiği günden beri, hem değişmek hem de değiştirmek özelliğine sahip bir bukelamun gibi, her şeyi kendine uydurarak ve kendisi her şeye uyarak evrimleşmişti, bu evrimleşmede yalnızca iki temel ilkeye sıkı sıkıya bağlı kalmıştı: Doğmak ve öl-

mek. Bu iki nokta arasında her şey olasıydı, ama bu iki sütunu yerinden kımıldatmayı kimse düşlememişti.

Şimdi ise, genetik mühendisliğinin yarattığı bir mucize ile insanoğlu doğmayabiliyor, toprağa dikilen bir bitki fidanı gibi üretilebiliyordu ve yine doğanın en köklü yasaları bir solukta yok edilerek ölmeyebiliyordu.

İnsanoğlunun kurduğu bu toplumsal yapının herhangi bir bölümü, kımıldatılamayan iki sütununun çökmesine dayanabilecek miydi?

Alain bundan kuşkuluydu, özellikle şu sıralarda yeryüzünü dolduran bezgin erkek ve kadınlar yüzünden, hele hele yıllardır eskinin can çekişen katı dinsel inançlarının ve sahte çevrelerinin yerine yeni inançlar ve ufuklar koymaya çalışan sapıtmış gençlik yüzünden kuşkuluydu. Biyolojinin ve genetiğin şimdi bilinmeze açtıkları bu kapı, belki de insan soyunu tutsak eden, ezen tüm gerilimlerden ve tüm yoksunluklardan kurtulmak amacıyla yanaşacakları bu noktaya çevrilebilir.

Sir Thomas gibi adamlar doğayı bilinçli olarak yadsıyıp çıkarken, Tanrı -herhangi bir Tanrı- artık yüreklerde yaşamazken, birbirlerine karşıt ideolojiler dünyayı bölerken, ekonomik gelecek sonsuz uçurumlara atılırken bir "mutasyon" olanağının, çökmekte olan bir türün son umudu olmayacağını kim söyleyebilir?..

Kendi "çocuklarını" yutmak, bıkıp usanıncaya, kökleri kuruyuncaya dek kendi kendini yineleyerek yaşamını sürdürmek, yaşadıkları dünyayı yakıp yıkan, yüzlerce hayvan türünü ortadan kaldıranlara uygun bir tragedyanın son ve görkemli perdesi olacaktır.

Eğer toprak ana, milyonlarca yıl boşu boşuna nadasa bırakıldıysa ve insan, usu olmayan kardeşlerini yok ettiyse... Şimdi yaşamını kendi kendine sürdürmek için cinsel olarak üremeye son verebilmesini kim yadırgar?..

Shireem'i düşündü. İki ay önce Paris'te, birlikte akşam yemeği yediği sert, bencil ve taş yürekli Shireem'i. Ve çok zaman önce tanıdığı, sevişirlerken aynaya yansıyan bedeniyle gururlanan, genç Shireem'i düşündü. Shireem, gençliği ve aynaya bakarken zevk duyduğu o bedeni yeniden bulabilmek uğruna öldürmekte bir saniye bile duraksamayacaktı. Shireem, güçlü olmaya ve paraya, elinden kayıp gitmekte olan güzelliğe sıkı sıkı yapışmaya çalıştığı gibi, yaşama da dişiyle tırnağıyla yapışıyor olmalıydı. Shireem, parasının yarısıyla yaşamını dilediği gibi tat alarak geçirmek için öteki yarısını

başkalarına verebilirdi ve Alain, dünyada milyonlarca Shireem olduğunu çok iyi biliyordu.

Alain denize karşı oturmuş, oracıkta, hemen önünde, bulutların gölgesinde gibi kendi kendini incelerken, kendisini olduğu gibi kabullenmek ve yeni yaşam biçimini benimsemek gerekeceğinin bilincine varmıştı.

Ve korktu.

Dış dünyadan, kendi dünyasından korktu. Ölmekten ve aşırı yaşamaktan korktu. Çıldırmaktan, kendi bedenini sürekli bir başkasıyla paylaşamamaktan korktu.

Ve son umut olarak bağlanacağı Tanrının orada olmamasından korktu ve eylemlerinin hesabını soracak o Tanrının var olmasından korktu.

Yaşamını onda sürdürebilmek için "oğullar"ından birisini öldürmesini isteyecekleri o günden korktu: Bu aynı korku, kabul etmek zorunda bırakacaktı onu.

Parmağındaki yara izine baktı, genç, yakışıklı ve güçlü bedenini inceledi, kendisinin olan ve şimdi belki de karanlık bir gömütte çürümekte olan öteki bedenini düşündü ve sessiz sessiz ağlamaya başladı, çünkü bunun yanıtını önceden biliyordu:

Bütün canlı varlıklar gibi ölmekten korkuyordu.

Oda kapısına dokunan çok yumuşak ve korkak vuruşlar uyandırdı onu.

Ne kadar uyumuş olduğunu bilmediğinden canı kalkmak istemedi, ayağa kalktığında da rahatsız yatışı yüzünden kemikleri kırılıyor gibiydi.

Yeniden vuruldu kapıya.

Kalın tüylü halıyla örtülü geniş yatak odasını geçti ve kapıyı açtı.

Koridorun alacakaranlığında kapkara, bir türlü inanamayan, iri gözler çevrildi ona ve sonra sevinçli bir haykırış yükseldi:

"Ah Tanrım!.. Gerçekten de bu sensin!"

Kollarına yığıldı ve umutsuzca sarıldı ona.

Yalnızca gözlerinin büyüklüğü ile karşılaştırılabilecek iri, koskocaman ağızlı, ufak tefek, zayıf bir kadındı ve denilebilirdi ki gözleriyle ağzı yüzüne, hatta canlı, sinirli, şu anda titreyen, ona sarılırken bir isteri nöbetiyle daha bir zonklayan tüm bedenine egemendi.

"Leo, Leo!" diye yineledi birkaç kez. Sevgilim benim.

Kadın, hırsla öptü onu, Alain, yaşamla dopdolu bu dudakları, kafasında binlerce karmakarışık yankılar, bedeninde ise milyonlarca tuhaf tepkiler uyandıran o eşsiz ağzı tanıdı.

Tüylerinin herbirinin nasıl diken diken olduğunu, derisinin her santimetresinde bir elektrik boşalması meydana geldiğini duyumsadı ve tam o anda ne kendinin ne kadının kim olduğunu ne de neden böyle yaptığını bilmeden kapıyı kapadı, oyuncak bebek gibi havaya kaldırdı onu, daha öncekilere hiç benzemeyen bir biçimde seviştikleri yatağa fırlattı; böyle olacağını hiç düşünmemişti, bu ufak tefek, kösnük ve kusursuz bedenin olağanüstü güzellikteki her köşesini tanıyordu; ona her istediğini veren bu bedenin her köşesini kendi bedeni gibi çok iyi tanıdığı belli oluyordu.

Sonunda, birbirlerine bakışmadan önce bir dakika sırtüstü kalakaldılar.

"Döneceğini biliyordum..." diye fısıldadı kadın. "Kimi zaman ölmüş olacağın korkusuna kapılıyordum, ama geceleri, yalnız kalınca bunu bir daha aklıma getirmek istemiyordum..." Gözlerinin içine içine baktı, elini uzattı ve yüzünü okşadı. "Yüzünde kırışıklıklar olmuş..." dedi, "Kim acı çektirdi sana?.."

Yanıt vermedi. Yalnızca baktı ve hemen sonra nasıl olduğunu bilmeden o eşsiz dudaklarının kenarını okşarken bir ad çıkıverdi ağzından:

"Patricia..."

"Bir daha söyle, ne olur," diye yakardı.

"Patricia."

"Bir kez daha..."

"Patricia... Seni seviyorum."

Ve söylediklerinin doğru olduğundan emindi: Ne daha önce ne de o unutulan yaz boyunca, ninenin evinde iri gözlü, kalın dudaklı bilinmeyen kadını sevdiği gibi hiçbir zaman hiçbir kimseyi sevmeyeceği doğruydu.

Kadın, dirseklerinin üzerine dayandı, karşısındaki boynunu okşarken o da ona baktı ve sesi sitemli çınladı:

"Daha onunla ilgili hiçbir şey sormadın bana..."

Sessizce baktı.

"Bir oğlan çocuğu..." diye ekledi. "Ve sana benziyor."

Öpmek için eğildi ve bir kez bu dudaklar alevlendirmişti onu, dünyada hiçbir şeyin bu denli kendisini alevlendireceğini sanmazdı; di-

lini aradı, sonra da göğüslerini ve baldırlarını; bitkin düşüp, soluk soluğa yeniden uykuya dalacak denli tüm bedeniyle sokuldu kadına.

Uyandığında yapayalnızdı.

Bir düş görmüş olmalıydı, ama çarşaflara sinen kokusu ve havada her şeyi saran varlığı çekip çıkardı onu yanılgısından, öyleyse bir düş değildi bu ve Patricia, kim olursa olsun vardı Patricia.

Çırılçıplak, olduğu gibi çıktı taraçaya. Lady Ann III, koyda dingin dingin sallanıyordu, gerçekle yüz yüze getirdi onu. Sacha ile Sir Thomas, güvertede kahvaltı yapıyorlardı, Çinli ise mutfakla masa arasında gidip geliyordu. O şimdi yeniden Alain Remy-Duray'di ya da en azından onun bir parçasıydı; şu anda sormamış olmayı çok istediği sorulara yanıt bulmak için bu gemiyle bu adaya gelmişti.

Kabul ediyordu ki bu adada, kuşkusuz belli bir zamanda Leo yaşamış, şahane ve uzun bir gece boyunca kendi bedeninin -hatta ruhunun bile- sahibi olmuştu, ama ne kin duydu ne de korku.. Haklıydı ve aslında Alain ona şükran borcu duymalıydı, çünkü Leo, -kim olursa olsun yaşamda- Patricia'nın aşkını, bedenini, gözlerini ve dudaklarını paylaşmasına izin verebilirdi ona.

Patricia.

"Kim bu Patricia?.."

"Çevirmen."

"Ya Leo?.. Leo kim, doktor?.."

Ericsson sessizce inceledi onu, bir saniye bakımlı tırnaklarına baktı ve yeniden başını kaldırdı.

"Bana niçin soruyorsun bunu? Leo'nun kim olduğunu biliyorsunuz artık! Yoksa bilmiyor musunuz?.."

"Evet... Biliyorum..." dedi Alain. "Leo benim... Ama Leo daha başka?.."

"Leo Lizárraga. Puerto Rico'da, San Juan'da on bir ekim bin dokuz yüz elli sekizde doğmuş. Yirmi mart bin dokuz yüz yetmiş dokuzda ölmüş."

"Emin misiniz?.."

"Hayır," dedi Ericsson. "Ne doğduğundan... ne de öldüğünden eminim... tümüyle..." Bir an duraksadı.

"Bana ondan söz edin."

"İçten, güleryüzlü, güçlü kuvvetli ve yakışıklıydı. Balık avlamaktan ve yüzmekten hoşlanıyordu... Kadınlar seviyorlardı onu, ama o yalnızca birisini sevdi..."

"Patricia..."

"Evet. Patricia... Hiçbir zaman geri dönmeyeceğini ona hiç söyleyemedim."

"Bir oğlumuz var. Bana benzediğini söylüyor."

"Gördüm onu. Ama sizin oğlunuz değil o. Leo'nun oğlu."

"Emin misiniz?" diye üsteledi.

"Hayır," diye yanıtladı yeniden doktor. "Hiçbir şeyden emin değilim... Tanrım!" diye yakardı. "Bana acı çektirmeyin. Bu zavallı çocukları düşünerek uykusuz geceler geçirdim..."

"Ama aşağıda, boğazlanmasını bekleyen o kızı düşünürken de uykusuz geceler geçirmeye hazırdınız. Öyle değil mi?"

"Siz bunu anlamıyorsunuz!" diye yakındı. "Kimse anlayamaz bunu," diye ekledi. "Bunu beklemek gerek! Duygusallığa gözleri kapamak ve bunu yapmak gerek! Söz konusu olan insanlığın geleceği... Bunları amaç olarak ele alan ilk bizleriz ve sonuç zor, hem çok zor... ama bir gün gelecek, ruhları olmadığını, insan olmadıklarını öğreneceğiz... Konuşmadıklarını da..."

"Ama insanlar gibi konuşuyorlar, yaşıyorlar ve seviyorlar... Ve çocukları oluyor... Bu nasıl bir oğlan: İnsan mı, yoksa değil mi? Yaşamaya hakkı var mı, yoksa bir gün onu da boğacaklar mı? Ruhu var mı, yoksa yalnızca konuşan bir memeli mi?.."

"Bu soruları sorma bana," diye yakardı.

"Niçin?.."

"Henüz yanıtlayamayacağımı biliyorsunuz çünkü."

"Hiçbir zaman da yanıtlayamayacaksınız... İnsanlığın soracağı tüm yeni soruları da kimse yanıtlayamayacak ve siz bunun açacağı yarayı düşünmek zahmetine de katlanmadınız."

"Acaba insanlık binlerce yıldır sorduğu sorulara yanıt buldu mu?.." diye sordu, bilmek istiyordu Ericsson. "Tanrı var mı? Ölümün ötesinde ne var? Nereden gelip nereye gidiyoruz?.. Ruhumuz var mı, yoksa duygularımız yalnızca kimyasal tepkilere mi yanıt veriyor? Yanıt almadılar ve böylesi bir bilinmezlik karşısında yeni yeni bilinmezlikler ne anlama geliyor? Bir değişiklik, hepsi bu."

"Peki, bu değişikliğin sorumluluğu sizi korkutmuyor mu?.."

"Kendisini iyi tanıyan, barış, denge ve ortak mutluluk arayışı içinde yazgısını çizen bir toplumla karşı karşıya gelseydim korkardım. Ama bunların hiçbirisi yok, siz de biliyorsunuz. Toplumumuz günden güne yıpranıyor ve kendisini yıkımdan kurtaracak olan formüller bulamayarak kaosa, felakete doğru sürükleniyor... İnsan yaşamı

anlamsız savaşlarla harcanırken ya da saçma cinayetlerle ve uyuşturucu maddelerle çürüyüp giderken, bilimsel açıdan henüz nasıl sınıflandırılacağını bilmediğimiz öteki insanların yaşamı pahasına, bu insanlar için çalışmamız yüzünden bizi yargılamaya kimsenin hakkı var mı?.."

"Bu insanların hakkı olabileceğini sanıyorum..." dedi Alain. "Söz konusu olan onlar." Bir an duraksadı. "Ama fikirlerini hiçbir zaman sormayacaksınız onların, doğru değil mi? Bir bitkiyle bizim aramızdaki insansılar gibi ele alacaksınız onları..." Ellerini masaya dayayarak öne eğildi. "Leo nasıldı, doktor? Ne düşünürdü? Ne duyumsardı? Yaşam karşısında nasıl davranırdı?.."

"Bundan söz etmek istemiyorum..."

"Ama ben istiyorum..." Alain çok kararlıya benziyordu. "Ondan söz etmeliyim. Onu tanımak, onunla birlikte yaşamaya alışmak, kendimi bildim bileli kendimi nasıl sevdimse onu da öyle sevmek istiyorum."

"Çıldırmışsınız siz!"

"Yoksa benim suçum mu bu? Sizler beni bu yola sürüklediniz."

Ericsson kesin kesin karşı çıktı:

"Hayır. Biz para karşılığı ve soru sormamak koşuluyla sizi iyileştirmeyi öneriyoruz... Olayları kavrayacak denli hazır olmadığınızı biliyorduk. İnsan beyni böylesine köklü bir değişikliği kabul edemeyecek ölçüde aşırı zayıf. Hiç kimse gelmek istemedi."

"Ama ben buradayım."

"Bunun için bizi suçlamayın."

"Tamam. Suçlamıyorum sizleri. Ama geriye dönülmez bir şey var." Bir an duraksadı. "Lütfen..." diye yakardı. "Leo'dan söz edin bana..."

Ericsson, uzun bir süre düşündü, kendi kendisiyle savaşıyor gibiydi. Ayağa kalktı, taraçaya yöneldi. Dışarıya baktı. Deniz rahatlatıyordu onu, bu kuşkusuzdu. Hep böyle arkası dönük konuşmayı yeğliyordu; büyük bir olasılıkla kendisini de etkileyen konular söz konusu olunca Alain ile karşı karşıya gelmekten çekiniyordu. Kendine özgü -doktorca denebilirdi- bir hareketle ellerini arkasında birleştirdi ve sesi, aynı ses değildi artık, soğuk ve mesafeli görünmesini sağlıyordu:

"Leo'yu çok az tedavi ettim," dedi. "Ondan uzak kalmak ve ona sevgiyle bağlanmak istememenin nedenlerini anlarsınız. Görevimin belki de en acı yanı burada, ama kabullendim, çünkü ne ellerim da-

hi bir cerrahın elleri ne de beynim yetenekli bir araştırmacının beyni. Benden bin ışık yılı ilerde olduklarını rahatlıkla kabul ediyorum ve onların ekibine katılmak istiyorsam bulunduğum yeri kabul etmek zorundayım. Ve de onlara şükran borçlu olarak... Bir doktorun umutsuz olduğunu bildiği bir hastasını gördüğü gibi görmeye çabalıyordum Leo'yu. Burada, bu adada altı, yedi ay kaldı yaşıtı herhangi bir delikanlı gibiydi: Şen şakrak, ele avuca sığmayan, düşler kuran bir delikanlı. Buna karşın kimi kez gerçekte ne aradığını bilmeden içinde bir şeyler arıyormuş gibi dalar giderdi, uzaklaşırdı. Hatta bir gün bana gelmiş, uyuduğu zaman Tanrıyı duyumsadığını, onunla Fransızca konuşmaya başladığını ya da daha önce hiç görmediği, ama kendisine çok net görünen insanları, eşyaları ve yerleri gösterdiğini söylemişti. Tanrının insan biçiminde yeniden cisimleştiğine ve daha önceki bir yaşamda adının Alain olduğuna inanıyordu."

"Nasıl açıklarsınız bunu?.."

Döndü, alaylı alaylı baktı ona.

"Ne gibi açıklaması olabilir ki?.." Benim gibi siz de bunu çok iyi biliyorsunuz... Beyinsel olarak size bağlıydı. Fransızca öğrendi, çünkü saplantı gibiydi bu onda ve sonunda kusursuz konuşmayı başardı. Kimi kez sizi dinlerken onunlaymışım gibi geliyor bana, yalnızca fiziksel açıdan değil benzemeniz; sesiniz, mimikleriniz ve tepki gösterme biçiminiz de aynı."

"Shireem'i tanıdı mı?.. Yani burada olan bu kızı... Laura'yı demek istiyorum..."

"Hayır. Daha sonra geldi o."

"Ona âşık olmuş olabileceğine inanıyor musunuz?.."

"Sanmam. Patricia'ya âşıktı o. Pek çok açıdan birbirinize benziyor olmanıza karşın, duygularınızın aynı olacağını sanmıyorum."

"Öyleyse duyguları olacağını kabul ediyorsunuz?.."

"Hiçbir zaman yadsımadım ki bunu... Sizleri bu denli yakından tedavi etmiş bir kişi olarak nasıl yadsıyabilirdim ki? Ama duygular nedir?.. Kimyasal elemanların bir bileşiğinden başka bir şey olmadığımız ilkesinden hareket edersek ve ruh gibi öylesine kanıtlanamaz bir şeyin varlığını tümüyle unutursak kimyasal bir tepkime olur bu."

"Buna göre siz, ne ruhu olan ne de 'klonik' bir varlıktan hiçbir şekilde ayrılmayan kimyasal tepkilerin saf bir bileşiğisiniz: Öyleyse niçin sizin insan sayılmanız gerekiyor da, ötekilerin gerekmiyor?..

Niçin onlar öldürülebiliyor da, siz öldürülmüyorsunuz?.."

"Bu da kendi kendime sorduğum bir başka soru.." dedi Ericsson, tam geriye dönerek. Pek çoğuna olduğu gibi bu soruya da yanıt bulamadığımı itiraf ediyorum... Gelecekte ortaya çıkacak milyonlarca yeni soruya çözüm bulmaya çalışacak olanın ben olmadığımı bilmek avutuyor beni yalnızca. Bu yüzden yakınmak ya da öğüt almak için bana gelmeyin. Leo ile ilgili daha çok şey söylememi de istemeyin benden. Onunla ilgili daha fazla şey bilmiyorum... Daha fazla bir şey bilmek de istemiyorum..." Kendini aşan bir duruma artık dayanamıyormuş gibi kesin tavır koydu: "Tedaviyi kesenin siz olduğunuzu anımsayın! Biz sizin yaşamınızı kurtarıyoruz. Bizim sorumluluklarımız burada bitiyor. Ölümün eşiğinde olduğunuzu anladığınızda, sizi iyileştirmemiz için bir ya da birkaç kişiyi öldürmek zorunda olup olmadığımızı sormamıştınız... Şimdi de sormaya hakkınız yok."

Alain, kendisine zararlı olabilecek ve üzebilecek bir söyleşiyi sürdürmek istememekte kararlı görünen yorgun ve üzgün Ericsson'dan pek fazla bir şey elde edemeyeceğini anlamıştı. Hemen ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü.

"Oldu," dedi. "Size daha fazla baskı yapmayacağım, ama Leo'nun kim olduğunu kendi hesabıma ortaya çıkarmak için çalışmalarımı sürdüreceğim."

Öteki yorgun bir baş hareketiyle onayladı.

"Nasıl isterseniz, ama lütfen ağzınız sıkı olsun."

Alain çıkmaya davrandı, ama çıkmadan önce yine döndü, parmağıyla suçlar gibi:

"Ama unutmayın: Bu kıza herhangi bir şey yapmanıza izin vermeyeceğim... Shireem, bir başkasının yaşamını ona vermesine değmez."

Köye varmadan önce, sağda yeşil parmaklıklı bir ev. Kolay bulunur. Gerçekten de bulmak zor olmadı. Çok bakımlı bir bahçe ve yeni boyanmış yeşil parmaklıklarla çevrili beyaz, küçük bir evdi.

Bisikletini duvara dayadı, bahçeye geçti, günün en sıcak saatinde içeriye rüzgâr girip serinletsin diye açık bırakılan kapıyı çaldı.

"Evet?.."

Dantel bir perdeyi araladı ve her şeye boş veren, keyfine düşkün bir elin varlığını belli eden, oraya buraya serpiştirilmiş modern ıvır zıvır da bulunmakla birlikte, rustik mobilyalı sade ve rahat bir odaya girdi.

Karanlığa alışmaya çalışırken çevresini sessiz sessiz incelemeye başladı, sonunda İspanyolca konuşan ses yeniden duyuldu:

"Evet?.. Kim o?.."

Dipte yatak odasına açılan kapının eşiğine dek ilerledi. İçinde güzel, mavi çiçekli bir yatak örtüsü örtülü karyola ile buna uyan mavi ve beyaz bir beşik bulunan, bir kişilik, büyük, süslü püslü bir yatak odasıydı bu.

Gözleri çukura kaçmış, teni kırış kırış, üstünde temiz, siyah köylü giysileriyle yaşlı bir kadın, sitemli bakışlarla izledi onu.

"Vay vay!" diye mırıldandı hemen. "Sonunda oğlunuzu kabullenmeye karar verdiniz demek..."

Sertçe ve çabuk çabuk İspanyolca söylediği bu iğneli sözcüklerden çok kadının yüzündeki anlatımdan ne demek istediğini çıkardı ve uyuyan çocuğun kapkara saçlı küçük başını görmek için ilerledi.

Sessizce baktı ona. Kadın odadan çıktı, gerçekte kendisine benzemeyen yaratıkla başbaşa bıraktı onu, zaten böylesine minicik bir şey henüz kimseye benzeyemezdi.

Ama onun oğluydu. Bundan emindi. Leo'nun ve dolayısıyla da nedenini bir türlü açıklayamasa bile kendinin oğlu; Leo ile kendisi tek bir kişi olduklarına göre.

Ve de Patricia'nın.

Hafif yokuşta pedalı çevirirken, gözlerini, küçük ve kusursuz bedenini ve özellikle de hepsinden önemlisi o unutulmaz, iri ve etli dudaklarını anımsayarak, Patricia'yı düşüne düşüne gelmişti.

Yeniden sevişmeye gereksinme duyduğu için olacak, onu evde bulmayı çok istiyordu, evvelki gecenin anısı yakasını bırakmıyordu bir türlü, kendisi ve iyileşmesi ile ilgili gerçeği anladığından beri ona

saldıran çok değişik saplantılardan da baskın bir saplantıydı bu.

Bu kadının nasıl olup da böyle birdenbire yaşamına girip doldurduğunu soruyordu kendi kendine; ve gerçekte bu yaşama -ya da Leo'nun yaşamına- uzun zamandan beri tutunup kaldığı sonucuna vardı.

Ve eğer Doktor Ericsson'un ileri sürdüğü gibi, duygular, bir derinin dokunmasıyla, bir vücudun kokusuyla ya da bir sesin yankısıyla ortaya çıkan yalın kimyasal tepkilere yanıt veriyorlarsa, şimdi kuşkusuz, Leo'ya ait olmayı sürdüren kendisinin bir bölümünü de etkiliyorlardı ve içgüdüsel olarak yaşamda bu deneyi geçirmiş olan Patricia için de aynı çekiciliği duyması gerekirdi.

Buna karşın daha yirmi dört saat önce, Shireem'i, onun gençleşmiş imgesi olan o kızı, Laura'yı sevmekte olduğunu düşünmüştü.

Onu düşündü.

Paris'te, yaşlı, bencil ve çökmüş Shireem tiksindirmişti onu. Shireem, oracıkta, adada, belki de çok yıllar öncesinin tutkusuyla karıştırdığı çok güzel anılar uyandırmıştı kafasında.

Yaşamının en güzel yıllarının anımsanmasıydı bu ve bu anımsama kuşkusuz yeni bir sevme biçimi oluşturuyordu; kişiyi sevmek değil de, bu kişinin yeniden canlandırdığı anıları sevmekti bu.

Belki de bu -hem neden olmasın- içinde iplerin kopması yüzünden, Shireem'in anılarından oluşmuş "beyinsel" aşk ile Patricia'nın gerçeklerden oluşmuş "fiziksel" aşkı arasındaki bir savaş, bedenine yerleşen iki varlığın ilk çatışması demek oluyordu.

Patricia tümüyle ona vermişti kendisini, hiçbir kadında bulunmayan, hatta bedeninin derinliklerinde, en gizli bir köşesinde var olabileceğini hiçbir zaman düşünmediği duygularının birdenbire ortaya çıktığı o bin dokuz yüz elli üç yazının Shireem'inde bile olmayan bir teslimiyetle vermişti. Hareketleri ve istekleri, binlerce kez denenmiş, ama her seferinde değişik kusursuz bir balenin ritmine uyar gibi kendiliğinden, sözcüklere, dahası en ufak bir anıştırmaya bile gerek duymadan iki bedenin tam bir "birleşmesi" ya da kusursuz bir iletişim sağlamasıydı bu.

Yatağına oturdu ve yeniden başını yastığa koydu ve yatak örtüsünün yumuşaklığının, çarşafların kokusunun, duvar kâğıtlarındaki çok açık mavi tonlu resimlerin yeniden ayrımına vardı.

Evdeydi.

Bu sade oda, bu bahçe, bu serin ve rahat yemek odası ve arada bir akasya ağacının üzerindeki bir kuşun ötmesiyle bozulan sessiz-

lik, hepsi hepsi onun eviydi, onun da evinde olmuştu, biliyordu bunu.

Paris'teki o kasvetli evden, Cap-Ferrat'daki o sevimli villadan ya da lüks salonlardan, havuza bakan yatak odasından ya da belki de tüm evi içine alabilecek siyah mermerli o görkemli banyodan daha çok kendinindi bu ev.

Bu onun eviydi, şu da onun oğlu.

O eski düşü, hiç durmadan aralıksız koşup zamanı yenerek, her şeye yeniden başlayıp yaşamı yeniden yakalamak düşünü gerçekleştiren ilk insan durumuna geldiğini anlamıştı; değişikliklere aldırmadan hatta uzayda yerini sağlamlaştırmak için bir gaz yığını olmayı bıraktığından beri birilerinin çıkıp kendisini yöneten kuralları bozmasına bile aldırmadan dönen dünyanın düzenini değiştirmeyen ilk insan.

Bu onun eviydi, şu da onun oğlu.

Sonra o girdi, onu görmekten mutlu, içtenlikle gülümsedi, uyuyan çocuğu kollarına aldı, bluzunu açtı ve öylesine sevdiği, yuvarlak, yaşam dolu göğüslerinden birisini uzattı çocuğa.

Bakıştılar. Elini uzattı, ayağının üstüne koydu, tüm bedeninde yükselen bir sıcak dalgası duyumsadı. Hem içten hem sevinçle gülümsedi yeniden. Çocuğa öteki göğsünü verdi, doyduğunu anlayınca da beşiğine yatırdı, banyoya girdi ve yalnızca kasıklarındaki tüylerle gözlerinin kızgın ve alevli siyahı göze çarpan, ufacık bir kaymak taşı gibi kusursuz, çırılçıplak döndü.

Daha önce milyonlarca başka insanın söylediği başka bir sesle çınlayan bu duvarlar arasında, hele bu yatakta bir daha söylenince değişik "olan" aynı şeyleri söyleyerek, iki insanın birleşip bir tek olmasındaki hiçbir zaman çözümlenemeyen ve şu anda da çözümlenmemiş büyü ile yeniden her şeyin başına döndüler.

Sonra göğsüne bastırdı genç kadını, gözyaşlarının sıcaklığını duydu.

"Ne oluyor?.."

"Öylesine yalnız duyumsadım ki kendimi... Ve sen yokken o denli büyüktü ki bu yatak..."

Hiçbir şey söylemedi, saçlarını okşadı, yavaşça öptü bu saçları ve son gözyaşı damlasını bir parmağıyla sildi.

Daha bir rahatlamıştı, gözlerini ona doğru kaldırdı.

"Niçin bırakıp gittin?.."

"Bilmiyorum."

"Öyleyse şimdi neden döndün?.."

"Bana soru sorma," diye yakardı. "Buradayım işte, sana söyleyebileceğimin hepsi bu... Hiçbir yerde bundan daha mutlu olduğumu duyumsamadım... Burası benim evim..." İçinden söylediğini yüksek sesle yineliyordu şimdi de: "Tek ev, başka..."

"Zaman zaman bana çok değişik görünüyorsun," diye yakındı... "Bedenini, kokusunu, öpücüklerini tanıyorum, ama gözlerine bakamıyorum, yeni bir şeyler var... Bakışlarında çok derin bir acı... Ne yaptılar sana..."

"Bu son aylarda koca bir yaşam yaşattılar bana, ama geri döndüm işte ve aynı olmak, geçmişi unutmak, sana yeniden kavuşmak istiyorum.."

"Korkutuyorsun beni.."

"Niçin?"

"Bir gün yine bırakıp gideceksin gibi geliyor bana..."

"Seni de birlikte götüreceğim."

"Nereye?.."

Yanıtını düşündü... Nereye? Tanımadığı, Alain Remy-Duray denen bir adamın karısı yapacağı Paris'e belki de. O, bu gizemin nedenini anlamadan yavaş yavaş bu dünyadan çekip giderken, sürekli genç kalacak ve yalnızca yarı-insan olacak bir varlıkla yaşamının geri kalanını geçireceği Paris'e.

Bu dünyada her şeyden daha çok sevdiği adamın, Leo Lizárraga'nın öldüğünü er geç öğreneceği Paris'e.

"Nereye olacağının ne önemi var?" diye sordu sonunda. "Önemli olan birlikteliğimizi sürdürmemiz..." Çocuğu gösterdi: "Üçümüz... Adı ne?"

Şaşırmış baktı.

"Alain, kuşkusuz..." dedi. "Erkek olursa adının Alain olmasını isterdin her zaman."

Karnına bir sancı saplanır gibi oldu. Leo'nun öteki yaşamında Fransız olduğu ve adının da Alain olduğu inancını beslediğini söylemişti Ericsson. Bu saplantısı -ya da beyinsel bağımlılığı- oğlunun adının Alain olmasını isteyecek denli güçlüydü. Beyninde ne acayip boşluklar olmalıydı ve ona yaşam vermiş olan ve yalın bir kopyasından başka birşey olmadığı varlığın etkisini bu denli uzaktan alabilmesi için ne büyük bir alma yeteneği olmalıydı...

Kimi zaman benzer ikizlerin de birbirleriyle etkileşimlendiklerini

ve hatta çok uzak olsalar bile birisi acı çekti mi ötekinin de acı çektiğini düşünüyordu. Aynı hücreler ve aynı genler ele alındığında "klonik" kardeş de belki vericisine bağlı olabilirdi böylece.

Bu delikanlının zavallı beyninde ne çok karışıklık barınmıştı kimbilir? Hiçbir zaman nedenini anlayamayacağı dış etkilerin, saplantıların ve duyguların sürekli peşinde olduğu kendi kimliğini bulmaya nasıl umutsuzca çabalamıştı?..

Bu koşullar altında, kendinden daha güçlü birisinin, beyninin bir köşeciğinde yuvarlanıp, oradan Fransızca olarak adının Alain olduğunu haykırdığını sürekli duya duya uslu durması güç olmalıydı.

"İşte buradayım," diye fısıldadı kadın sonunda, göğsünde daha çok sıkarak. "İşim ve bu ada hoşuma gidiyor... Sen niçin kalmıyorsun?.."

Yanıt vermek istemedi. Eğildi, alnından öptü ve parmakları, ılık bir suyun çırpıntıları arasında dolaşıyormuş gibi uzun, parlak ve siyah saçlarını okşadı. Sonra Patricia onun belini öptü, o etli, kışkırtıcı dudaklı eşsiz ağzıyla kalçalarını aradı. Şimdi karnının üzerine dökülen saçları okşayıp duruyordu ve onu sevdiğini birçok kez daha üsteleye üsteleye yineledi.

Ve bu doğruydu.

Bisikleti kuma bıraktı, denize girdi ve güçlü kollarla rahatça kulaç ata ata iskele ayağına dek yüzerek geldi, gözlerinde ruhsal durumunu okumaya çalışan Sacha Cotrell'in bakışları altında büyük bir çeviklikle iskeleye tırmandı.

Sir Thomas'ın uzattığı havluya teşekkür etti, kurulandı, yakıcı güneş bedenini ısıtıp yaksın diye hamaklardan birisine gömüldü.

"Ne var ne yok?.."

Söyleyeceklerinin öneminin bilincinde, çok ciddi baktı onlara:

"Ben kalıyorum."

"Ne dedin?" diye telaşlandı Sacha.

"Çok açık... Dönmeyeceğim ben." Bir an duraksadı. "Alain öldü. Bundan böyle, Leo Lizárraga olmak istiyorum. Puerto Rico doğumlu bir delikanlı olmak."

"Sen çıldırdın mı?.."

"Hayır. Kesin olarak hayır... Çok iyi düşündüm. Yaşamını elinden aldımsa, ona geri vereceğim bunu. Leo Lizárraga olarak yaşayacağım. Kendisinden oğlum olan bir kızla evleneceğim; başka çocuklarımız olacak; ve bir gün zamanı gelince rahat rahat öleceğim, ölümsüz olmak, dünyanın efendisi kesilmek ya da kendimi daha genç duyumsayabilmek için başkalarını öldürmek gibi çabalardan uzak, rahatça öleceğim."

"Kendi kendini böyle mi cezalandırıyorsun?.."

Konuşan Sir Thomas'a döndü.

"Bana hangi cezadan söz ediyorsun, bilmiyorum."

"Evet, çok iyi biliyorsun. O delikanlının ölümünden kendini sorumlu tutuyorsun ve ona dönüşerek borcunu ödemeye çalışıyorsun... Ama sen suçlu değilsin ki! Onu öldüreceklerini bilmiyordun. Seni tanırım ben, bunu bilmiş olsaydın kabul etmeyeceğinden eminim."

"Büyük bir olasılıkla..." dedi. "Ama sorun bu değil. Olan oldu ve tersini düşünsen de geçmişten değil de gelecekten sorumlu duyumsuyorum kendimi. Daha zengin olabilmek ve yaşamdan daha çok zevk alabilmek için daha genç, daha etkin ve daha yetenekli bir Alain Remy-Duray olmayı sürdürmeyi kabul etmek aşırı rahatına düşkünlük ve bencillik olurdu. Bu ilk adım olurdu ve yirmi yıl sonra daha genç, daha etkin ve daha varsıl olmayı sürdürebilmek çabasını yenebileceğimden kuşkuluyum... Buna katılmak istemiyorum..." Bir an durduktan sonra ekledi: "Belki gelecek kuşaklar evrimleşir; ahlak, yaşam ve ölüm kavramı değişir, ama ben bugün için var olmak ve duymak biçimini değiştirmek istemiyorum. Yaşamını elinden çekip aldığım kişiye benimkini sunmak istiyorum, sevinçleriyle, üzüntüleriyle o olacağım; sevdiğim ve seveceğim kişiyle, onun sevdiği ve benim de seveceğim kişiyle, benim de oğlum olacak olan onun oğluyla birlikte, savaşımlarıyla, yoksulluğuyla ya da üzüncüyle o olacağım..." Kararlı kararlı başını salladı. "Biliyordum..." diye sürdürdü konuşmasını. "Paranın borcunu ödemeye yetmeyeceğini ve gerçekten de yetmediğini 'duyumsuyordum'. Ederi ise şu: Bir başkası ola-

bilmek için kendimden vazgeçmek."

"Bunu başaramayacaksın."

"Deneyeceğim."

"Beynin patlayacak..." diye karşı çıktı Sacha. "Hiç kimse geçmişini, anılarını, tüm kişiliğini kapalı bir kutuya koyup orada hepsini unutup, yenilerini kabul edemez... Hiç kimse Alain. Bundan emin ol."

"Yine de deneyeceğim..." diye üsteledi. "Geçmişimi kapalı bir kutuya koyamayacağım. Çok gerilerde kalmış, yitirilmiş bir gençliğin güzel anısı gibi ya da kimi geceler tatlı tatlı özleyeceğim ölmüş bir sevgili gibi benimle birlikte yaşatacağım..." Elini uzattı, Sacha'nın koluna sıkıca sarıldı: "Denemem gerekiyor," diye yineledi bir kez daha. "Yoksa yaşamım başka türlü bir cehennem olabilir!.. Geri dön ve benim öldüğümü söyle."

"Öldüğünü mü?.." Şaşırmıştı Sacha.

"Tam böyle... Boğulduğumu söyle. Dönüşte bir dalganın beni sürüklediğini, sulara gömdüğünü... Hiç kimse araştırmayacak!.. Ailem mirasımı paylaşmaktan mutlu olacak va olayı hemencecik unutacaklar... Lütfen!"

"Benden suç işlememi istiyorsun..."

"Biliyorum..." dedi. "Ama bunu senden isteyebileceğimi de biliyorum... Thomas'dan da..."

"Ya bir gün pişman olursan?.."

"Bunun için ölmüş olmak zorundayım," dedi boğuk ve yakarır bir sesle. "Hiçbir şeyin beni pişman edememesi için... Anlamıyor musun bunu? İş öylesine sağlam olacak ki bir gün bunu denememe hiçbir olanak olmadığını bilmek zorunda kalacağım. Leo Lizárraga, yaşamını sürdürmek amacıyla bir kimsenin öldürülmesi için para ödemeyi düşleyemeyecek denli yoksul bir adam olacak."

"Tanrım!.." diyebildi, ancak Sir Thomas. "Tanrım!"

"Tanrı yok; Ericsson söyledi. Var olan tanrılar da şu pencerelerin arkasındalar, bir mikroskop aracılığıyla bir dizi asidin nasıl yaşamın çekirdeği durumuna geldiğini gözlemliyorlar, sonra bir hücreler topluluğu olacak, sonra da biz.

"Böylece hiç umudumuz kalmıyor mu geriye?.. Ne ruh ne cehennem ne de cennet yok mu? Haklı ya da haksız, iyi ya da kötü, aziz ya da cani olmanın hiçbir değeri yok mu?" Sir Thomas'ın sesi hıçkırır gibi çınladı. "Bir gün herhangi bir yerde Ann'ın gülümseyerek bana döneceği ve gözlerimin içine bakacağı gibi çılgınca bir düşü

boğmam mı gerekiyor?.."

Alain omuz silkti ve başını sallayarak binanın üst katını gösterdi.

"Bunu onlara sor..." dedi kesin bir dille. "Dev gibi mikroskopları aracılığıyla ölümün ötesinde neler görebildiklerini ve yine yaşamdan önce gördüklerini söylesinler sana. Bir cennet mi yoksa bir cehennem mi, iyi mi yoksa kötü mü, Tanrı mı yoksa Şeytan mı bulduklarını açıklasınlar sana... Eğer onlar yanıtlayamazlarsa hiç kimse yanıtlayamaz demektir."

Ayağa kalktı, teknenin kenarına yanaştı ve sonra arkasını döndü. Yüzlerini sonsuza dek belleğine kazımak istiyormuşçasına uzun uzun baktı onlara. Sonra gülümsedi.

"Hiç görüşmemek üzere..." dedi. "Çok teşekkürler!.."

Suya atladı ve hiç acele etmeden, tadını çıkara çıkara plaja dek yüzdü.

Genç kız kumsalda, ayakta, bisikletin yanında dikkatle Lady Ann III'e bakıyordu.

"Sizin mi?" diye sordu.

"Hayır..." diye karşı çıktı sertçe. "Böyle bir gemim hiçbir zaman olamazdı. Sir Thomas'ın... Beyaz gömlekli yaşlı adamın..."

"Ha!.."

Gemiye olan ilgiyi bir çırpıda yok eden bu yalın ünlemin gizlediği düş kırıklığının derinliğini anlayabilmek için Shireem'i çok iyi tanımak gerekirdi. Ona yeniden baktı.

"Adada mı kalıyorsunuz?"

"Evet. Kalıyorum."

"Ben gidiyorum." Sesi üzünçlüydü. "Eve dönüyorum... Görünüşe bakılırsa tahlillerimi Fransa'da yapmalarına gerek yokmuş... Tümüyle iyileştim..."

"Çok mutlu görünmüyorsunuz..."

Uzun uzun baktı ona.

"Hayır, kuşkusuz hayır... Ekvator'u bilir misiniz?.. Çok güzeldir, ama Latagunga'da, bir çiftliğe kapanmış bir genç kız için gelecek diye bir şey yoktur..."

"Öyle olmalı."

Bisikletine uzandı, üstüne bindi ve son bir kez gülümsedi.

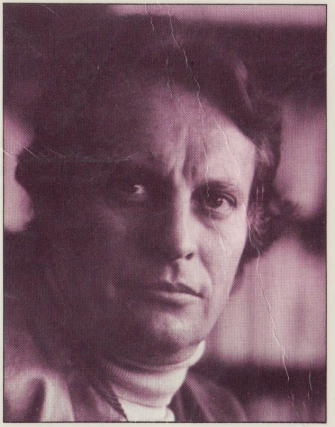
"Elveda..." dedi. "Dert etmeyin. Zengin bir koca bulursunuz... Shireem bulabildiğine göre, siz de..."

Pedalı çevirmeye başladı ve tek bir kez olsun başını çevirmeden, bin yıldan fazla uyuyan eski bir yanardağın eteğinde uzaklardan gö-

rünmekten çok, sezinlenen ufacık bir bahçeyle çevrili küçük, beyaz eve doğru anayoldan uzaklaşıp gitti.

Evi oracıktaydı ve bunu biliyordu.

Madrid, Şubat 1980

Yüzyıllardır insanları çeken en çarpıcı düşlerden biri olan ***"sonsuz gençlik"*** mümkün mü? ***"Olgun bir beynin bilgi ve bilinci ile yirmi yaşın gençliği ve dinamizmi"*** birleşirse ne olur? Kalıtımbilimde son yıllarda -sessizce- gerçekleştirilen olağanüstü gelişmeler insanlara bu düşün gerçekleşebileceğini düşündürmeye başladı... Ama, bu düşün gerçekleşmesi ***"doğal denge"***de bir aksamaya yol açmayacak mı? Bulunduğumuz noktaya yüzbinlerce yıl süren bir evrim sonucu geldiğimizi göz önüne alırsak, süreci zorlayan müdahalelere doğanın tepkisiz kalacağı düşünülebilir mi? Kalıtımbilimi süreci değiştirmek amacıyla kullanmak isteyen ***"Yeni Sağ"***, dünyayı nasıl bir politik yapılanmaya sürüklemek istiyor? İspanyolca konuşulan ülkelerde kitapları en çok satan yazarlardan olan Alberto Vázquez-Figueros ülkemizde ikinci kez yayımlanıyor. İspanyolca aslından akıcı bir Türkçe'yle dilimize kazandırılan ***"Yeni Tanrılar"***da Figueroa, ***"çağımızda iktidarı var eden en temel şey olan 'bilgi ve deneyim'in gençliğin ataklığı ile birleşmesi halinde bunun politik/doğal yansımaları ne olabilir? Ve sonsuz gençlik gerçekten gerekli mi?"*** sorularına yanıt arıyor.

YENİ TANRILAR

Alberto Vázquez-Figueroa

3.00

AYRINTI
ROMAN